

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
Error Analysis Found in English Abstracts of Master's Degree Students
at Rajamangala University of Technology Thanyaburi

ธัญลักษณ์ สารชาติ
สำนักบัณฑิตศึกษา

ได้รับการสนับสนุนจากกองทุนส่งเสริมงานวิจัย
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ประจำปี พ.ศ. 2566

ชื่องานวิจัย	การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวธัญลักษณ์ สารชาติ
หน่วยงาน	สำนักบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีที่ทำการวิจัย	2566

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ 2) ศึกษาความแตกต่างข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษระหว่างสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 3) ศึกษาแนวทางการสร้างข้อแนะนำเพื่อลดข้อผิดพลาดและพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ประชากรของการวิจัยนี้ คือ บทคัดย่อภาษาอังกฤษจำนวน 111 ฉบับ ที่เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2565 โดยบทคัดย่อของผู้สำเร็จการศึกษาทุกราย ผ่านการตรวจไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยศูนย์ภาษาของมหาวิทยาลัย ผู้ให้ข้อมูลสำคัญสำหรับการสัมภาษณ์ ได้แก่ อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ท่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบบันทึกข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ และ 2) แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ การทดสอบความแตกต่างด้วย Independent Samples t – test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า 1) ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับคำมากกว่าข้อผิดพลาดระดับประโยค โดยข้อผิดพลาดระดับคำที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่ การเลือกคำ คำนาม และคำบุพบท ตามลำดับ ส่วนข้อผิดพลาดในระดับประโยคที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่ เครื่องหมายวรรคตอน อักษรพิมพ์ใหญ่ และประโยคต่อเนื่อง ตามลำดับ 2) ความแตกต่างของข้อผิดพลาดระหว่างสองสาขา พบว่า นักศึกษาสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีข้อผิดพลาดในระดับประโยคและระดับคำสูงกว่านักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) แนวทางการสร้างข้อแนะนำเพื่อลดข้อผิดพลาดและพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ สามารถจำแนกออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ (1) ประเภทข้อผิดพลาด ได้แก่ ข้อผิดพลาดระดับคำ เช่น การเลือกใช้คำ และข้อผิดพลาดระดับประโยค เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (2) การแก้ไขข้อผิดพลาด โดยนักศึกษาควรฝึกใช้โครงสร้างประโยค

และไวยากรณ์ให้ถูกต้อง ใช้เครื่องมือช่วยตรวจสอบภาษา เช่น Grammarly หรือ ChatGPT เพื่อปรับปรุงความถูกต้องของไวยากรณ์ และ (3) แนวทางการพัฒนาเพื่อช่วยให้นักศึกษาพัฒนาทักษะการเขียนบทคัดย่อ ควรศึกษาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ เข้าร่วมอบรม หรือเวิร์กช็อปเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนและให้มหาวิทยาลัยจัดทำคู่มือแนวทางการเขียนบทคัดย่อ รวมถึงอบรมอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อให้สามารถถ่ายทอดความรู้และแนวทางการเขียนที่ถูกต้องแก่นักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับผลการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพัฒนาระบบสนับสนุนการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เช่น การจัดทำคู่มือมาตรฐานการอบรมเชิงปฏิบัติการ และการปรับปรุงกระบวนการตรวจบทคัดย่อของสำนักบัณฑิตศึกษา

คำสำคัญ : การวิเคราะห์บทคัดย่อ ข้อผิดพลาดบทคัดย่อ ข้อผิดพลาดระดับประโยค ข้อผิดพลาดระดับคำ

Research Title	Error Analysis Found in English Abstracts of Master's Degree Students at Rajamangala University of Technology Thanyaburi
Researcher's Name	Miss Thanyaphak Sarachart
Institute	Office of Graduate Studies, Rajamangala University of Technology Thanyaburi
Year of Research	2023

ABSTRACT

The objectives of this research were to: 1) analyze the errors found in English abstracts, 2) study the differences in errors between the science and technology programs and the humanities and social science programs, and 3) study guidelines for creating recommendations to reduce errors and improve English abstract writing for master's degree students at Rajamangala University of Technology Thanyaburi.

The population for this research consisted of 111 English abstracts from master's theses of students who graduated in the academic year 2022 at Rajamangala University of Technology Thanyaburi. All abstracts of graduate students had been checked for English grammatical accuracy by the university's language center. Five experts provided interview information. The research instruments included: 1) students' English abstracts, 2) an error recording form, and 3) an interview form for experts checking the abstracts. The statistics used in this research consisted of frequency, percentage, and content analysis.

The results revealed that: 1) the most common errors found in students' English abstracts occurred at the word level rather than at the sentence level. The most frequent word-level errors were word choice, nouns, and prepositions, respectively, while the most frequent sentence-level errors were punctuation, capitalization, and run-on sentences, respectively; 2) regarding the differences in errors between the two fields of study, it was found that students in the humanities and social sciences programs had higher numbers of errors at both the sentence and word levels than students in the science and technology programs, with statistically significant differences at the .05 level; and 3) the guidelines for developing recommendations to reduce errors and improve English abstract writing can be classified into three aspects: (1) types of errors, including word-level errors such as word choice and sentence-level errors such as punctuation, (2) error correction, in which students should practice using correct sentence structures and grammar and use

language-checking tools such as Grammarly or ChatGPT to improve grammatical accuracy, and (3) development guidelines to help students improve their English abstract writing skills. Students should study academic English writing, attend training sessions or workshops to develop writing skills, and universities should prepare guidelines for writing English abstracts, as well as provide training for thesis advisors so that they can effectively guide students in producing accurate English abstracts. The findings of this research can be used as supporting information for developing support systems for English abstract writing for graduate students, such as the preparation of standard guidelines, training workshops, and the improvement of the abstract reviewing process at the Office of Graduate Studies.

Keywords: abstract analysis, abstract errors, sentential level errors, word level errors

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยนี้ประสบผลสำเร็จได้อย่างดียิ่งจากการเห็นความสำคัญของการวิจัยในการพัฒนา การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ให้ทุนสนับสนุนการวิจัยประจำปีงบประมาณ 2566

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.พิเชษฐ ลิ้มสุวรรณ ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร แสงสว่าง ที่กรุณาให้คำแนะนำในการทำวิจัย

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์นภัส ภูมิภิตติพิชญ์ หัวหน้าศูนย์พัฒนาศักยภาพ ด้านภาษาและอุตสาหกรรมบริการ คณะศิลปศาสตร์ ที่ให้ความอนุเคราะห์กลุ่มตัวอย่างบทความ เพื่อการวิจัยและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสอบตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือในการวิจัย

ขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ใจศิริ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร แสงสว่าง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อิศรา ศิริมณีรัตน์ รองศาสตราจารย์ ดร.พิมลพรรณ เพชรสมบัติ และรองศาสตราจารย์ ดร.บุญยัง ปลั่งกลาง ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้คำแนะนำ ในการสร้างเครื่องมือ และสละเวลาอันมีค่าในการให้ข้อมูลและข้อเสนอแนะที่มีคุณค่ายิ่งต่อการวิจัย

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับนักศึกษา อาจารย์ หน่วยงาน และมหาวิทยาลัย หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใดเกิดขึ้นในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้ และจะนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป

นางสาวธัญญภัคฆ์ สารชาติ

ผู้วิจัย

ตุลาคม 2567

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
1.3 คำถามงานวิจัย.....	2
1.4 สมมติฐานงานวิจัย.....	2
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
1.6 ขอบเขตการวิจัย.....	3
1.7 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	4
1.8 ข้อยกเว้นการวิจัย.....	5
1.9 คำนิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 บทคัดย่อ (Abstract).....	8
2.2 ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อ (English Grammar in the Abstract)	13
2.3 องค์ประกอบของการเขียนบทคัดย่อเชิงวิชาการ (Components of Academic Abstract Writing)	14
2.4 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis).....	16
2.5 การใช้เครื่องมือปัญญาประดิษฐ์เชิงโต้ตอบในการตรวจไวยากรณ์ (Interactive AI Tools for Abstract Grammar Checking).....	26
2.6 บริบทและการจำแนกสาขาในระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี (Graduate Studies Context and Field Classification at RMUTT).....	26
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Literature Review).....	28

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	34
3.2 ขอบเขตการวิจัย	36
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
3.4 การสร้างและทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ	41
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	44
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	45
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	49
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.....	49
4.2 ผลการหาความแตกต่างข้อผิดพลาดที่พบในบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ระหว่างสาขา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	53
4.3 ผลการศึกษาแนวทางการสร้างข้อแนะนำเพื่อลดข้อผิดพลาดและพัฒนา การเขียนบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี	58
4.4 สรุปผลการวิจัยในภาพรวม	78
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	79
5.1 สรุปผลการวิจัย	79
5.2 อภิปรายผล	82
5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย	88
บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก.....	102
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	103
ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC	124
ภาคผนวก ค ตารางข้อมูลดิบการสัมภาษณ์	130
ภาคผนวก ง มติการประชุมกลั่นกรองบทความระดับบัณฑิตศึกษา เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2568	140
ประวัติผู้วิจัย.....	143

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์การวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้รับ	35
4.1 แสดงความถี่และร้อยละของจำนวนข้อผิดพลาดระดับประโยคและระดับคำ ที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา จำนวน 111 ฉบับ.....	50
4.2 ความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาด “ระดับประโยค” ในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ	51
4.3 ความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาด “ระดับคำ” ในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	52
4.4 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ย ระหว่าง สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.....	54
4.5 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ย ระหว่าง สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ระดับประโยค) เมื่อจำแนกเป็นรายประเภทข้อผิดพลาด	54
4.6 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ยต่อคณะ ระหว่าง สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ระดับคำ) เมื่อจำแนกเป็นรายประเภทข้อผิดพลาด	56
4.7 ประเภทข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	58
4.8 ความแตกต่างและสาเหตุระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์.....	60
4.9 สาเหตุความแตกต่างและแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.....	62
4.10 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค	66
4.11 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับคำ	71
4.12 แนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	74

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	5
5.1 แสดงแผนภาพ Infographic เพื่ออธิบายแนวทางการสร้างข้อเสนอแนะเพื่อลดข้อผิดพลาด และพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท RMUTT.....	87
5.2 แสดงภาพ Infographic เพื่ออธิบายข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้.....	91

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีมุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติชั้นนำ สร้างบัณฑิตนักปฏิบัติมืออาชีพทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในระดับประเทศและก้าวสู่ระดับสากล โดยระดับบัณฑิตศึกษามี สำนักบัณฑิตศึกษา (ก่อตั้ง พ.ศ. 2557) ทำหน้าที่กำกับดูแลคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาตั้งแต่รับเข้า จนถึงสำเร็จการศึกษา (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา, 2567) ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยส่งเสริมให้นักศึกษาเผยแพร่ผลงานวิจัย ในฐานข้อมูลระดับนานาชาติ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, 2565) ซึ่งภาษาอังกฤษ เป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสารวิชาการสากล โดย Roongsittichai (2019) ชี้ว่า บทความย่อภาษาอังกฤษมักเป็น “จุดเริ่มต้น” ที่ผู้อ่านใช้คัดกรองและทำความเข้าใจงานวิจัย หากบทความย่อ มีความถูกต้อง กระชับและชัดเจน ย่อมเอื้อต่อการเข้าถึงและเพิ่มโอกาสการอ้างอิง ในทางกลับกัน ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์และการใช้ภาษาย่อมบั่นทอนความน่าเชื่อถือของผลงาน

ในเชิงนโยบาย สภาวิชาการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้เสนอแนะตั้งแต่การประชุมครั้งที่ 4/2559 ว่าบทความย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มักมีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ จึงควรกำหนดมาตรการปรับปรุงทั้งด้าน “วิธีการเขียน” และ “การตรวจสอบความถูกต้อง” (สภาวิชาการมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, 2559) ต่อมา คณะกรรมการบริหารบัณฑิตศึกษาเห็นควรมอบหมายให้คณะศิลปศาสตร์ ตรวจสอบไวยากรณ์เบื้องต้น และจัดตั้ง คณะกรรมการกลั่นกรองบทความย่อสำหรับการสำเร็จการศึกษา (คณะกรรมการบริหารบัณฑิตศึกษา, 2559) จากนั้น พ.ศ. 2564 มหาวิทยาลัยได้แต่งตั้ง คณะกรรมการกลั่นกรองบทความย่อและบทความวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อดำเนินการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, 2564) อย่างไรก็ตาม “สภาพปัญหาเชิงประจักษ์” ยังเด่นชัด โดยในปีการศึกษา 2565 ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 144 ราย มีผู้ที่ต้องแก้ไขบทความย่อ จำนวน 111 ราย คิดเป็น ร้อยละ 77.08 ของผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา, 2565) ตัวเลขนี้สะท้อน “อัตราการตีกลับ” ที่สูง และบ่งชี้ปัญหาคุณภาพการเขียนเชิงระบบ

จากบริบทและหลักฐานดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะนักวิชาการศึกษา ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในการกำกับมาตรฐานและร่วมตรวจทานบทความย่อระดับบัณฑิตศึกษา จึงมุ่งศึกษาปัญหานี้ อย่างเป็นระบบ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) วิเคราะห์ประเภทและความถี่ของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจริง (2) เปรียบเทียบความแตกต่างของจำนวนข้อผิดพลาดระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และ (3) ศึกษาแนวทาง “ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ” เพื่อยกระดับคุณภาพการเขียนบทความย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยผลการวิเคราะห์จะอาศัยทั้งข้อมูลจากเอกสาร (บทความย่อ) และข้อมูลเชิงคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ข้อเสนอมีความครอบคลุมและนำไปใช้ได้จริง

ผลจากการวิจัยนี้นำไปใช้ประโยชน์ โดยเชื่อมโยงโดยตรงกับพันธกิจของมหาวิทยาลัย และการยกระดับกระบวนการงาน ได้แก่ (ก) ยกระดับคุณภาพบทความด้วยรายการข้อผิดพลาด “ที่พบบ่อยจริง” และ “ตัวอย่างการใช้ที่ถูกต้อง” เพื่อใช้เป็นฐานพัฒนาคู่มือ/แนวทางการเขียน (ข) ลดอัตราการตีกลับ และจำนวนรอบแก้ไขด้วยชุดเกณฑ์ตรวจทานและแบบบันทึกข้อผิดพลาด ที่เป็นระบบ ส่งผลให้ระยะเวลาการกลั่นกรองสั้นลง และภาระงานตรวจซ้ำลดลง (ค) พัฒนาความรู้ และทักษะของนักศึกษาและผู้สอน/ผู้ตรวจ ผ่านกิจกรรมอบรมและสื่อการสอนที่ได้จากผลวิจัย (ง) เพิ่มโอกาสการเผยแพร่และการอ้างอิงในฐานข้อมูลสากล ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายการสนับสนุน การเผยแพร่งานวิจัยของมหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, 2565) และเป้าหมาย ด้านคุณภาพบัณฑิตของสำนักบัณฑิตศึกษา (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา, 2567) ทั้งนี้ ผลงานวิจัยยังสามารถใช้เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ประกอบการยื่น ประเมินเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาชีพที่สูงขึ้นของผู้วิจัยได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

1.2.2 เพื่อศึกษาความแตกต่างข้อผิดพลาดที่พบในบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

1.2.3 เพื่อศึกษาแนวทางการสร้างข้อเสนอแนะเพื่อลดข้อผิดพลาดและพัฒนาการเขียนบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

1.3 คำถามงานวิจัย

1.3.1 ข้อผิดพลาดที่พบในบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีมีประเภทใดบ้าง

1.3.2 ความแตกต่างข้อผิดพลาดที่พบในบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีเป็นอย่างไร

1.3.3 มีแนวทางอย่างไรในการสร้างข้อเสนอแนะเพื่อลดข้อผิดพลาดและพัฒนาการเขียนบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

1.4 สมมติฐานงานวิจัย

สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ยสูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งในระดับประโยคและระดับคำ

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบบ่อยในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงวิชาการของนักศึกษาได้อย่างตรงประเด็น

1.5.2 ได้ข้อเสนอแนะที่เป็นระบบในการปรับปรุงการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยมุ่งลดข้อผิดพลาดที่เกิดซ้ำและยกระดับคุณภาพการเขียนบทคัดย่อให้ได้มาตรฐานสากล

1.5.3 เป็นข้อมูลพื้นฐานในการออกแบบกิจกรรมหรือโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านการสื่อสารเชิงวิชาการของนักศึกษาในระดับปริญญาโท

1.5.4 สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประกอบการจัดทำคู่มือหรือแนวทางการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เหมาะสม และสอดคล้องกับมาตรฐานการเผยแพร่ผลงานวิจัยในระดับนานาชาติ

1.6 ขอบเขตการวิจัย

1.6.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาการวิจัยฉบับนี้ คือ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 2 ระดับ ดังนี้

- 1) ระดับประโยค ประกอบด้วย ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคต่อเนื่อง ความสอดคล้องของประธานและกริยา การเรียงลำดับ กาล เครื่องหมายวรรคตอน และอักษรพิมพ์ใหญ่
- 2) ระดับคำ ประกอบด้วย คำนำหน้าคำนาม คำนาม คำบุพบท และการเลือกคำ

1.6.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1) ขอบเขตด้านประชากร

การวิจัยนี้มุ่งวิเคราะห์บทคัดย่อภาษาอังกฤษจำนวน 111 ฉบับ ของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ในปีการศึกษา 2565 จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี บทคัดย่อทุกฉบับได้ส่งตรวจสอบด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาดังกล่าว สอนศูนย์ ที่มหาวิทยาลัยกำหนด ได้แก่ ศูนย์พัฒนาศักยภาพด้านภาษาและอุตสาหกรรมบริการ คณะศิลปศาสตร์ และ ศูนย์ไทย – นิวซีแลนด์ (Thai – New Zealand Centre) คณะบริหารธุรกิจ โดยชุดข้อมูลนี้ใช้ประชากรทั้งชุด และไม่รวมหลักสูตรที่มีความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษโดยตรง (รายละเอียดเกณฑ์คัดเลือกดูบทที่ 3 ข้อ 3.2.1)

2) ขอบเขตด้านกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

นอกจากการวิเคราะห์บทคัดย่อภาษาอังกฤษแล้ว งานวิจัยนี้ยังอาศัยข้อมูลเชิงลึกจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษจำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา และมีบทบาทในการตรวจสอบและพิจารณาบทคัดย่อของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่แจ้งสำเร็จการศึกษา

1.6.3 ขอบเขตด้านหน่วยข้อมูลและหน่วยวิเคราะห์

1) หน่วยข้อมูลหลัก ได้แก่ บทคัดย่อแต่ละฉบับ (ใช้ในการให้รหัสข้อผิดพลาดและสรุปความถี่ ร้อยละ แยกระดับประโยคและระดับคำ)

2) หน่วยวิเคราะห์สำหรับการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาด “ต่อสาขา” เพื่อเปรียบเทียบระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (4 คณะ 12 สาขา) และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (3 คณะ 9 สาขา)

1.6.4 ขอบเขตด้านช่วงเวลาและสถานที่ศึกษา

ปีการศึกษา 2565 ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

1.7 กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่ง (1) วิเคราะห์ประเภทและความถี่ของข้อผิดพลาดที่ปรากฏในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา (2) เปรียบเทียบความแตกต่างของจำนวนข้อผิดพลาดระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และ (3) ศึกษาแนวทางจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อลดข้อผิดพลาด และพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ โดยยึดกรอบการจำแนกข้อผิดพลาดสองระดับ ได้แก่ระดับประโยคและระดับคำ ใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) และทดสอบสมมติฐานด้วย Independent Samples t - test แบบทางเดียว (One – tailed, $\alpha = 0.05$) โดยกำหนดหน่วยวิเคราะห์เป็นค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดต่อสาขา นอกจากนี้ เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำมาสังเคราะห์เป็นข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ เพื่อยกระดับคุณภาพการเขียนบทคัดย่อของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ดังแผนภาพกรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

1.8 ข้อจำกัดการวิจัย

1) การเลือกบทคัดย่อเฉพาะปีการศึกษา 2565 อาจไม่สะท้อนข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่อาจเกิดขึ้นในช่วงปีการศึกษาอื่น ๆ เนื่องจากแนวทางการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบการเขียนของนักศึกษา และมาตรฐานการตรวจสอบของมหาวิทยาลัยอาจมีการเปลี่ยนแปลงในแต่ละปี นอกจากนี้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเขียนบทคัดย่อ เช่น ประสบการณ์ด้านการเขียนของนักศึกษา หรือแนวทางการให้คำแนะนำจากคณาจารย์ อาจมีความแตกต่างกันไปตามรุ่นของนักศึกษา อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดสามารถนำไปใช้ปรับปรุงแนวทางการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในรุ่นต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) จำนวนผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยใช้การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ท่าน แม้ว่าจะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับการตรวจสอบบทคัดย่อ แต่อาจไม่สามารถสะท้อนมุมมองที่ครอบคลุมจากผู้เชี่ยวชาญในสถาบันอื่นหรือบริบทการศึกษาอื่น ๆ ได้

1.9 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อผิดพลาด หมายถึง ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบในบทคัดย่อของนักศึกษาในระดับปริญญาโท แบ่งเป็น 2 ระดับคือ ระดับประโยค และระดับคำ

ระดับประโยค หมายถึง ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในโครงสร้างของประโยคในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท โดยในการศึกษานี้ จำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

ประโยคไม่สมบูรณ์ หมายถึง ประโยคที่ขาดองค์ประกอบสำคัญของประโยค เช่น ประธาน กริยา หรือเป็นอนุประโยคไม่อิสระที่ไม่สามารถสื่อความหมายได้อย่างสมบูรณ์

ประโยคต่อเนื่อง หมายถึง การนำประโยคอิสระตั้งแต่สองประโยคขึ้นไปมาเชื่อมต่อกันโดยไม่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนหรือคำสันธานที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ความสอดคล้องของประธานและกริยา หมายถึง การใช้รูปกริยาไม่สอดคล้องกับประธานของประโยคในด้านจำนวน (เอกพจน์หรือพหูพจน์)

การเรียงลำดับคำ หมายถึง การจัดวางตำแหน่งคำในประโยคไม่เป็นไปตามโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมาตรฐาน ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนหรือไม่เป็นธรรมชาติ

กาล หมายถึง การใช้รูปแบบคำกริยาไม่สอดคล้องกับช่วงเวลา ลำดับเหตุการณ์ หรือบริบทของการรายงานผลการวิจัย

เครื่องหมายวรรคตอน หมายถึง การใช้หรือการวางเครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง เช่น มหัพภาค จุลภาค อัฒภาค หรือเครื่องหมายอื่น ๆ ซึ่งส่งผลต่อความชัดเจนของความหมายในประโยค

อักษรพิมพ์ใหญ่ หมายถึง การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ไม่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น การขึ้นต้นประโยคหรือการใช้กับคำนามเฉพาะ

ระดับคำ หมายถึง ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในระดับคำหรือหน่วยคำในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท โดยในการศึกษานี้จำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

คำนำหน้าคำนาม หมายถึง การใช้หรือการละเว้นคำนำหน้าคำนาม ได้แก่ a, an และ the ไม่ถูกต้องตามหลักการใช้กับคำนามนับได้ นับไม่ได้ เอกพจน์ หรือพหูพจน์

คำนาม หมายถึง การใช้รูปคำนามไม่ถูกต้อง เช่น การใช้รูปเอกพจน์หรือพหูพจน์ไม่เหมาะสม การใช้คำนามนับได้และนับไม่ได้คลาดเคลื่อน หรือการแสดงความเป็นเจ้าของไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

คำบุพบท หมายถึง การใช้คำบุพบทไม่ถูกต้องตามความสัมพันธ์ด้านเวลา สถานที่ ทิศทาง หรือความสัมพันธ์อื่น ๆ ในประโยค รวมถึงการใช้คำบุพบทเกินความจำเป็นหรือการละเว้นคำบุพบทที่จำเป็น

การเลือกคำ หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ไม่เหมาะสมกับบริบททางวิชาการ เช่น การใช้คำผิดความหมาย ใช้คำไม่เป็นทางการ ใช้รูปคำผิดประเภททางไวยากรณ์ หรือใช้คำที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อหา

บทคัดย่อภาษาอังกฤษสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หมายถึง บทคัดย่อที่เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สังกัดคณะที่อยู่ในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 4 คณะ รวม 12 สาขา ดังนี้ 1) คณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้แก่ หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ประกอบไปด้วยสาขาวิชาวิศวกรรมโยธา วิศวกรรมไฟฟ้า วิศวกรรมอุตสาหการ และการผลิต วิศวกรรมเคมี วิศวกรรมวัสดุ และวิศวกรรมเครื่องจักรกลเกษตร 2) คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้แก่ หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ประกอบไปด้วยสาขาวิชาเคมีประยุกต์ ชีววิทยาประยุกต์ และวิทยาการข้อมูลและสารสนเทศ 3) คณะเทคโนโลยีการเกษตร ได้แก่ หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีอาหาร และ 4) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ได้แก่ หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

บทคัดย่อภาษาอังกฤษสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ หมายถึง บทคัดย่อที่เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาในระดับปริญญาโท สังกัดคณะที่อยู่ในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 3 คณะ ดังนี้ 1) คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ได้แก่ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ประกอบไปด้วยสาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและนวัตกรรมการสอน เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา และการบริหารการศึกษา 2) คณะบริหารธุรกิจ ได้แก่ หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ประกอบไปด้วยสาขาวิชาการจัดการทั่วไป การจัดการโลจิสติกส์ การจัดการวิศวกรรมธุรกิจ การตลาด และการบัญชี และ 3) คณะศิลปกรรมศาสตร์ ได้แก่ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา

นักศึกษาระดับปริญญาโท หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในสองสาขา ได้แก่ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่แจ้งสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2565 โดยนักศึกษาทุกรายได้ส่งบทคัดย่อภาษาอังกฤษเพื่อตรวจสอบความถูกต้องที่ ศูนย์พัฒนาศักยภาพด้านภาษาและอุตสาหกรรมบริการ คณะศิลปศาสตร์ และ ศูนย์ไทย - นิวซีแลนด์ (Thai - New Zealand Centre) คณะบริหารธุรกิจ

แนวทางการสร้างข้อแนะนำ หมายถึง ข้อเสนอเชิงปฏิบัติที่พัฒนาขึ้นจากผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและข้อคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการลดข้อผิดพลาดและยกระดับคุณภาพการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนากระบวนการตรวจสอบบทคัดย่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี” ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งได้นำเสนอ โดยจัดลำดับ ดังนี้

2.1 บทคัดย่อ (Abstract)

2.2 ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อ (English Grammar in the Abstract)

2.3 องค์ประกอบของการเขียนบทคัดย่อเชิงวิชาการ (Components of Academic Abstract Writing)

2.4 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)

2.5 การใช้เครื่องมือปัญญาประดิษฐ์เชิงโต้ตอบในการตรวจไวยากรณ์ (Interactive AI Tools for Abstract Grammar Checking)

2.6 บริบทและการจำแนกสาขาในระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (Graduate Studies Context and Field Classification at RMUTT)

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Literature Review)

2.1 บทคัดย่อ (Abstract)

2.1.1 ความหมายของบทคัดย่อ

American Psychological Association (2020) ให้คำนิยามว่า บทคัดย่อ คือ บทสรุปโดยย่อที่ครอบคลุมเนื้อหาของงานวิจัยทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อหาได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ Gangadhar (2022) กล่าวว่า บทคัดย่อ คือ เนื้อหาสรุปที่กระชับของบทความวิจัย วิทยานิพนธ์ หรือรายงานการประชุมวิชาการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นส่วนที่ผู้อ่านสังเกตเห็นเป็นอันดับแรก ซึ่งทำหน้าที่สำคัญในการจูงใจและช่วยให้ผู้อ่านทราบ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย วิธีการ และข้อสรุป ของงานวิจัยได้อย่างรวดเร็ว

2.1.2 ความสำคัญของบทคัดย่อ

Alspach (2017) กล่าวว่า บทคัดย่อมีความสำคัญ เนื่องจากช่วยให้ผู้อ่านได้รับบทสรุปสั้น ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาของงานวิจัย ทำให้ผู้อ่านสามารถระบุได้อย่างรวดเร็วว่างานวิจัยนั้นเกี่ยวข้องกับความสนใจหรืองานวิจัยของตนหรือไม่ นอกจากนี้ Roongsitthichai (2019) กล่าวว่า บทคัดย่อยังช่วยผู้อ่านสำรวจวรรณกรรมจำนวนมากเนื่องจากผู้อ่านสามารถระบุเนื้อหาสำคัญที่ควรค่าแก่การอ่านในเชิงลึกได้อย่างรวดเร็ว เพราะในเนื้อหาทั้งหมดของบทคัดย่อครอบคลุมทุกส่วนของงานวิจัยคือ ที่มาของการวิจัย ระเบียบวิธีวิจัย ผลการวิจัย สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผลการวิจัย

2.1.3 ลักษณะของบทคัดย่อที่ดี

Writing Center (2023) กล่าวว่า บทคัดย่อทั่วไปควรมีความยาวอยู่ที่ 150-250 คำ เป็นความยาวที่เหมาะสมกับงานเขียน อาทิ เอกสารวิจัย เรียงความ และรายงาน ความยาวนี้สร้างความสมดุลระหว่างความกระชับและข้อมูลที่เพียงพอที่จะดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ซึ่ง Shah (2017) กล่าวว่า บทคัดย่อทางด้านวิทยาศาสตร์ โดยทั่วไปจะมีความยาวอยู่ที่ 250 คำ สำหรับการนำเสนอในการประชุมและการตีพิมพ์วารสาร โดยมักจะใช้รูปแบบที่มีโครงสร้างโดยมีส่วนเฉพาะสำหรับความเป็นมา วิธีการ ผลลัพธ์ และข้อสรุป ซึ่งมีการจำกัดคำในแต่ละส่วนในแต่ละส่วน การเขียนบทคัดย่อ ควรเขียนวัตถุประสงค์ของงานวิจัยให้อย่างชัดเจน โดยเขียนตามรูปแบบซึ่งประกอบไปด้วยส่วนต่าง ๆ เช่น ภูมิหลัง วิธีการ ผลลัพธ์ และข้อสรุปของงานวิจัย

นอกจากแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบและลักษณะภาษาของบทคัดย่อที่ดีแล้ว การกำหนดเกณฑ์ประเมินมาตรฐาน (Assessment Rubric) ถือเป็นแนวทางสำคัญในการตรวจสอบคุณภาพของบทคัดย่ออย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะในระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งจำเป็นต้องมีการประเมินที่ครอบคลุมทั้งด้านความถูกต้องทางไวยากรณ์ ความกระชับ ความเชื่อมโยงของเนื้อหา และความเหมาะสมของศัพท์ งานวิจัยของ Srisawat (2023) ได้พัฒนาและปรับปรุงเกณฑ์ Rubric สำหรับการประเมินการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการในระดับบัณฑิตศึกษา พบว่า Rubric ที่ออกแบบอย่างชัดเจนและมีเกณฑ์ย่อยที่เป็นรูปธรรมช่วยยกระดับคุณภาพการเขียนของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งยังช่วยให้ผู้สอนสามารถประเมินและให้ข้อเสนอแนะได้อย่างเป็นมาตรฐานและโปร่งใสมากขึ้น ทั้งนี้ การใช้ Checklist ควบคู่กับ Rubric ยังส่งเสริมให้นักศึกษาตรวจสอบผลงานของตนเอง (Self-Assessment) และเปิดโอกาสให้เกิดการทบทวนร่วมกันระหว่างเพื่อน (Peer Review) ก่อนการตรวจรับรองโดยอาจารย์ที่ปรึกษา

2.1.4 ประเภทของบทคัดย่อ (Types of Abstracts)

ประเภทของบทคัดย่อ สามารถแบ่งการเขียนเป็น 2 ประเภทหลัก ๆ ดังนี้

1) บทคัดย่อเชิงชี้แนะ (Indicative Abstract)

UHCL Writing Center (2023) กล่าวว่า บทคัดย่อเชิงชี้แนะ (Indicative Abstract) อธิบายเนื้อหาเฉพาะที่มาของข้อมูล (Metadata) ซึ่งมีองค์ประกอบการศึกษาที่สำคัญ เช่น วัตถุประสงค์ (Purpose) ขอบเขต (Scope) และวิธีการ (Methodology) อธิบายเพียงแค่ว่า งานวิจัยเป็นงานประเภทใด โดยไม่มีเนื้อหาที่เป็นสาระสำคัญเช่นข้อสรุป (Conclusions) นอกจากนี้บทคัดย่อเชิงชี้แนะยังแสดงให้เห็นแนวทางสำหรับเนื้อหาของบทความแต่ไม่ได้เปิดเผยเนื้อหาอย่างละเอียด

อย่างไรก็ตาม ประเภทนี้อาจแสดงรายละเอียดไม่เพียงพอที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจงานวิจัยอย่างถ่องแท้ ทั้งนี้ นักวิจัยควรพิจารณาว่าจะใช้บทคัดย่อเชิงชี้แนะ (Indicative Abstract) สำหรับงานวิจัยของตนหรือไม่ โดยตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา โดยอาจจะพิจารณาเนื้อหาเพิ่มเติมในบทความเพื่อให้ทราบรายละเอียดมากขึ้นนอกเหนือจากการอ่านเฉพาะบทคัดย่อ

2) บทคัดย่อเชิงให้ข้อมูล (Informative Abstracts)

Writing Center (2023) กล่าวว่า บทคัดย่อเชิงให้ข้อมูลเขียนแสดงถึงข้อมูลสรุปของงานวิจัยที่มีความรายละเอียดมากขึ้น โดยมีองค์ประกอบคือวัตถุประสงค์วิจัย (Purpose) วิธีการวิจัย (Method) ผลการวิจัย (Results) และข้อสรุปการวิจัย (Conclusions) นอกจากนี้ American Psychological Association (2020) กล่าวว่า บทคัดย่อประเภทนี้จะแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัย เช่น กลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) การออกแบบการวิจัย (Research Design) และการวิเคราะห์ทางสถิติที่ใช้ (Statistical Analyses Used) โดยมีความยาวอยู่ที่ 100 ถึง 250 คำ นิยมบทคัดย่อประเภทนี้กับบทความวิจัย วิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ UHCL Writing Center (2023) กล่าวว่า บทคัดย่อประเภทนี้มีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับบทความวิจัย เนื่องจากช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจประเด็นหลักของการศึกษาได้อย่างรวดเร็วและประเมินความเกี่ยวข้องกับงานของตนเองได้

จะเห็นได้ว่าบทคัดย่อทั้ง 2 ประเภท มีองค์ประกอบและความเหมาะสมในการใช้ในงานวิจัยแตกต่างกัน ในการเขียนบทคัดย่อนักวิจัยควรเลือกประเภทของบทคัดย่อที่ตรงกับงานวิจัยของตนมากที่สุด

2.1.5 องค์ประกอบของบทคัดย่อ (Compositions of Abstracts)

1) บทคัดย่อที่มีโครงสร้าง (Structured Abstracts)

American Psychological Association (2023) กล่าวว่า บทคัดย่อที่มีโครงสร้าง (Structured Abstracts) ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในงานวิจัยเชิงประจักษ์ โดยเฉพาะในสาขาวิทยาศาสตร์และการแพทย์ ซึ่ง Al-Najhi & Samaha (2023) กล่าวว่าบทคัดย่อในสาขาวิทยาศาสตร์ โดยทั่วไปมีลักษณะกระชับ ชัดเจน และเป็นแบบแผน เน้นการสื่อสารข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ตรวจสอบได้ โดยมักใช้โครงสร้างมาตรฐานแบบ Introduction Methods Results และ Discussion (IMRaD) ซึ่งประกอบด้วยบทนำ วิธีการ ผลการวิจัย และข้อสรุป แต่จะให้ความสำคัญมากที่สุดในส่วนวิธีการ (Methods) และผลการวิจัย (Results) ทั้งนี้บทคัดย่อนักวิจัยมักเริ่มต้นด้วยการเกริ่นสั้น ๆ เพื่อระบุปัญหาหรือวัตถุประสงค์ แล้วเข้าสู่การอธิบายขั้นตอนการวิจัยและผลลัพธ์ทันที เพื่อมุ่งเสนอสาระสำคัญโดยตรง ไม่ขยายความเชิงทฤษฎีหรือบริบทมากนัก ลักษณะนี้สะท้อนความต้องการของศาสตร์ด้านวิทยาศาสตร์ที่มุ่งเน้นความแม่นยำ ความเป็นระบบ และการรายงานผลอย่างตรงไปตรงมาเนื่องจากช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสาระสำคัญของงานได้อย่างรวดเร็ว โดยประกอบไปด้วย 4 องค์ประกอบดังต่อไปนี้

องค์ประกอบที่ 1 บทนำ (Introduction) คือ ความเป็นมา วัตถุประสงค์และเหตุผลของการศึกษาการวิจัย

องค์ประกอบที่ 2 วิธีการวิจัย (Method) คือ การออกแบบ การระบุประชากร กลุ่มตัวอย่าง และการวิเคราะห์การวิจัย

องค์ประกอบที่ 3 คือ ผลการวิจัย (Results) คือ นำเสนอข้อค้นพบที่สำคัญและผลลัพธ์ของการวิจัยโดยไม่ต้องตีความ มุ่งเน้นการรายงานข้อมูลและผลลัพธ์ที่ได้รับ

องค์ประกอบที่ 4 คือ สรุปผลการวิจัย (Conclusion/Discussion) คือ การสรุปและอภิปรายผลรวมถึงระบุความสำคัญของการวิจัย

จะเห็นว่าองค์ประกอบของบทคัดย่อที่มีโครงสร้างโดยหลักแล้วจะต้องประกอบไปด้วย บทนำ วิธีการ ผลลัพธ์การวิจัย รูปแบบมาตรฐานนี้ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจรายละเอียดหลักและผลการวิจัยได้อย่างรวดเร็ว

2) บทคัดย่อที่ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Abstracts)

Tohid (2023) กล่าวถึง บทคัดย่อแบบไม่มีโครงสร้างเป็นบทคัดย่อประเภทหนึ่งในงานวิจัยเชิงวิชาการ โดยมีลักษณะที่ไม่มีโครงสร้าง ทำให้สามารถนำเสนอผลการวิจัยเชิงบรรยายได้อย่างยืดหยุ่น อีกทั้ง Willis (2023) กล่าวว่า บทคัดย่อที่ไม่มีโครงสร้างจะมีเนื้อหาสรุปประเด็นสำคัญของงานวิจัยในย่อหน้าเดียวโดยไม่ใช้รูปแบบการเขียนแบบมีโครงสร้าง นิยมใช้ในงานวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ มีลักษณะเชิงพรรณนา ใช้โครงสร้างการเขียนที่หลากหลายและมักให้ความสำคัญกับการวางบริบททางทฤษฎีและการอภิปรายมากกว่าการนำเสนอผลการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งแตกต่างจากบทคัดย่อในสาขาวิทยาศาสตร์ที่มีโครงสร้างชัดเจน กระชับ และเน้นการรายงานวิธีการกับผลลัพธ์

กล่าวโดยสรุป ความแตกต่างหลักระหว่างบทคัดย่อที่มีโครงสร้างและบทคัดย่อที่ไม่มีโครงสร้างอยู่ที่รูปแบบการนำเสนอ โดยบทคัดย่อที่มีโครงสร้างจะมีองค์ประกอบชัดเจน เช่น วัตถุประสงค์ กลุ่มตัวอย่าง วิธีการ ผลลัพธ์ และข้อสรุป ขณะที่บทคัดย่อที่ไม่มีโครงสร้างจะเขียนในย่อหน้าเดียวโดยไม่แยกส่วน ทำให้บทคัดย่อที่มีโครงสร้างสามารถครอบคลุมข้อมูลสำคัญได้ครบถ้วนและเป็นระบบมากกว่า ส่วนบทคัดย่อที่ไม่มีโครงสร้างอาจละเว้นรายละเอียดสำคัญบางประการ เช่น วิธีการวิจัยหรือข้อสรุป

2.1.6 ตัวอย่างบทคัดย่อ

1) ตัวอย่างที่ 1 บทคัดย่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Kraithep et al., 2023)

(1) This research aimed to prepare porous capsule polymer particles (PCPPs) of poly(methyl methacrylate-divinylbenzene) (P(MMA-DVB)) containing visible light-photocatalyst bismuth vanadate (BiVO₄) and magnetite (Fe₃O₄) nanoparticles (NPs) to be employed as a reusable material for effective dye removal.

(2) By using poly(methacrylic acid)-block-poly(MMA-3-[trimethoxysilyl]propyl methacrylate) (PMAA-b-P(MMA-MPS)) as the porogen, PCPPs prepared via the microsuspension iodine transfer polymerization (ms ITP) were given a porous structure that increased the surface to volume ratio and high water diffusivity. The block copolymer also acting as a surface modifier of BiVO₄ NPs allowed the encapsulation of this photocatalyst together with oleic acid coated Fe₃O₄ NPs in spherical PCPPs.

(3) Spherical PCPPs with a size of about 5-20 μm and zeta potential of -70 mV were obtained. They were able to adsorb methylene blue (MB) up to 90% in 30 minutes at pH 10.5 because PCPPs contain the pH responsive PMAA segment. The fabricated PCPPs could effectively remove MB up to 235 mg/g-BiVO₄ via the adsorption and photocatalytic mechanisms caused by the particle porosity and BiVO₄ NPs, respectively. Moreover, the incorporated Fe₃O₄ NPs provided the magnetic separation ability of the PCPPs for their reusability up to 5 cycles with a high MB removal performance of > 86%. These PCPPs would be good candidates for effective dye removal and destruction of pathogens in contaminated water.

Keywords: porous particle, magnetic polymer particle, hybrid particle, photocatalysis, dye removal

ตัวอย่างบทคัดย่อที่ 1 ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานคือ ส่วนที่ (1) คือ บทนำ ส่วนที่ (2) วิธีการวิจัย และ ส่วนที่ (3) คือ ผลการวิจัย

2) ตัวอย่างที่ 2 บทคัดย่อระดับปริญญาโท สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (อัตรา พันธุ์ทองหล่อ, 2564)

(1) The purposes of this study were: 1) to study the levels of perceived self-efficacy, technology adoption in the workplace, and employee job performance within a logistics department; 2) to compare the differences in personal factors affecting employee job performance in a logistics department; 3) to examine the influence of perceived self-efficacy on employee job performance in a logistics department; and 4) to investigate the influence of technology adoption in the workplace on employee job performance in a logistics department.

(2) The sample group used in this study were 218 employees in the logistics department of TMT Steel Public Company Limited in Phra Nakorn Si Ayutthaya province. The research instrument used to collect data was a questionnaire that was tested for content validity and reliability prior to data collection. Descriptive statistics as well as inferential statistics, including independent sample t-tests, one-way ANOVA, and multiple linear regression, were used to analyze data.

(3) The study results showed that the overall level of perceived self-efficacy, technology adoption in the workplace, and the employee job performance in the logistics department were at a high level. Differences in personal factors of gender, work experience, marital status, and job position did not affect

employee job performance in the logistics department. Conversely, differences in educational level and average monthly income affected the job performance of employees, in the logistics department, at a statistically significant level of .05. Moreover, it was found that the construct of perceived self-efficacy and technology adoption in the workplace influenced job performance of staff in the logistics department at a statistically significant level of .05.

Keywords: perceived self-efficacy, technology adoption in the workplace, employee job performance

ตัวอย่างบทคัดย่อที่ 2 ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานคือ ส่วนที่ (1) คือ บทนำ ส่วนที่ (2) วิธีการวิจัย และ ส่วนที่ (3) คือ ผลการวิจัย

จากตัวทั้งสองตัวอย่างบทคัดย่อเป็นบทคัดย่อที่มีโครงสร้างโดยมีเนื้อหาในแต่ละองค์ประกอบอธิบายได้ชัดเจนทำให้ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจในงานวิจัยเบื้องต้นได้อย่างรวดเร็ว และช่วยให้ผู้อ่านตัดสินใจได้ง่ายว่าต้องการศึกษางานวิจัยเรื่องนี้ต่อไปหรือไม่

2.2 ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อ (English Grammar in the Abstract)

American Psychological Association (2022) กล่าวว่า กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในบทคัดย่อ มีหลักเกณฑ์การใช้ดังต่อไปนี้

1) คำกริยา (Verb Tense)

(1) **อดีตกาล (Past Tense)** ใช้อธิบายวิธีการและผลการศึกษาค้นคว้าวิจัย (Research Methodology) เนื่องจากได้ดำเนินการศึกษาเรียบร้อยแล้ว รวมทั้งการเขียนบททวนวรรณกรรม (Literature Review)

(2) **กาลปัจจุบัน (Present Tense)** ใช้เพื่อระบุข้อสรุป (Conclusion) และความหมายหรือความจริงทั่วไปที่ได้จากการวิจัย

ยกตัวอย่างเช่น The study investigated... (Past Tense) The results indicated... (Past Tense) This research suggests... (Present Tense).

2) **ประธานเป็นผู้กระทำ (Active Voice)** ควรใช้ประธานเป็นผู้ถูกกระทำ (Active Voice) มากกว่าใช้ประธานเป็นผู้ถูกกระทำ (Passive Voice) เพื่อความกระชับและป้องกันความซับซ้อนที่ไม่จำเป็นในประโยค ยกตัวอย่างเช่น The researchers conducted a survey (Active Voice) มากกว่าการใช้ A survey was conducted by the researchers (Passive Voice).

Magnum proofreading (2023) กล่าวว่า การใช้คำกริยา (Verb Tense) ประกอบไปด้วย 2 หลักการ ดังนี้

1) กาลปัจจุบัน (Present Tense)

(1) ใช้อธิบายข้อเท็จจริงและความรู้ทั่วไป เช่น Water boils at 100 degrees Celsius. น้ำเดือดที่อุณหภูมิ 100 องศาเซลเซียส

(2) ใช้อธิบายคำถามและวัตถุประสงค์การวิจัย เช่น The objectives of this study was to evaluate the efficiency of the online training process under New Normal conditions at Rajamangala University Technology Thanyaburi. การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของกระบวนการฝึกอบรมออนไลน์ภายใต้ความปกติใหม่ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (สาวิตรี ท่วมลี, 2564)

(3) ใช้ระบุข้อเสนอแนะของงานวิจัย เช่น These findings suggest that multimedia presentations contribute to improved student learning outcomes and offer valuable options at a time of increased online education. ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการใช้สื่อการนำเสนอแบบมัลติมีเดียช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา และเป็นแนวทางที่มีคุณค่าในช่วงที่การเรียนการสอนออนไลน์เพิ่มมากขึ้น (Nguyen et al., 2022)

2) อดีตกาล (Past Tense)

(1) ใช้อธิบายการทบทวนวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องหรือสิ่งที่ดำเนินการที่เสร็จสิ้นแล้ว เช่น Dewan and Gupta (2016) stated that not only the contents and patterns, but the authors should also use past tense in writing abstract.

(2) ใช้ระบุผลและข้อสังเกตงานวิจัย เช่น The study results indicated that the sampled accounting firms had an overall risk management corresponding to the 2017 COSO ERM framework at a high level. (ณัฐชากร เวชศรี, 2564)

2.3 องค์ประกอบของการเขียนบทคัดย่อเชิงวิชาการ (Components of Academic Abstract Writing)

Otta et al. (2022) กล่าวว่า ในการเขียนบทคัดย่อเชิงวิชาการที่มีคุณภาพนั้น จำเป็นต้องพิจารณาองค์ประกอบเชิงภาษาและโครงสร้างหลายประการ เพื่อให้สามารถถ่ายทอดสาระสำคัญของงานวิจัยได้อย่างชัดเจน ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ องค์ประกอบเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องเพียงแต่ความถูกต้องทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่รวมถึงความสามารถในการจัดระเบียบความคิดและการเลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม ซึ่งประกอบด้วย

2.3.1 คุณลักษณะพื้นฐานของงานเขียนเชิงวิชาการ (Fundamental Academic Conventions)

งานเขียนเชิงวิชาการที่ประสบความสำเร็จจะต้องยึดมั่นในหลักการสำคัญหลายประการเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือและประสิทธิภาพในการสื่อสาร โดยหลักการเหล่านี้รวมถึงความชัดเจน (Clarity) ความเป็นกลาง (Objectivity) การหลีกเลี่ยงการคัดลอกผลงาน (Avoiding Plagiarism) และความสอดคล้องของเนื้อหา (Consistency) (Heriot-Watt University, 2023) เพื่อให้บรรลุ ความชัดเจน นักวิจัยต้องใช้ภาษาที่ตรงไปตรงมาและเน้น ความกระชับ (Conciseness)

โดย Tullu (2019) ยืนยันว่าบทความที่ดีต้องเขียนอย่างกระชับและแม่นยำ (Succinct and Precise) เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจสาระสำคัญทั้งหมดทันที หลักการนี้ควบคู่ไปกับ ความเป็นกลาง ซึ่งหมายถึง การนำเสนอข้อมูลบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและหลักฐานเท่านั้น โดยหลีกเลี่ยงอคติส่วนตัว หรือสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง (He, 2023) ที่สำคัญอย่างยิ่งคือ ความสอดคล้องของเนื้อหา ซึ่งหมายถึงการรักษาความสม่ำเสมอของรูปแบบการเขียน การใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคตลอดทั้งบทความ เนื่องจากความสอดคล้องช่วยสร้างประสบการณ์การอ่านที่ราบรื่นให้กับผู้อ่าน สุดท้ายนี้ งานเขียนทั้งหมดต้องเคารพหลักจริยธรรมโดย หลีกเลี่ยงการคัดลอกผลงาน ซึ่งรวมถึงการถอดความที่ใกล้เคียงต้นฉบับมากเกินไปและการให้เครดิตแก่แหล่งที่มาทั้งหมดอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ (Campbell, 2023)

2.3.2 ความเชื่อมโยงของเนื้อหาและประโยค (Coherence and Cohesion)

ความเชื่อมโยงของเนื้อหา (Coherence) และความเชื่อมโยงทางภาษา (Cohesion) ถือเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดของการสื่อสารเชิงวิชาการที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบทความที่ต้องนำเสนอสาระสำคัญของงานวิจัยทั้งหมดอย่างกระชับที่สุด (Otta et al., 2022) โดย Cohesion เป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในระดับโครงสร้างของข้อความ (Surface-level) ซึ่งนักเขียนสร้างขึ้น โดยการใช้เครื่องมือเชื่อมโยงทางภาษา (Cohesive Devices) เช่น คำสรรพนามอ้างอิง (Reference) การละคำ (Omission) และการใช้คำเชื่อม (Conjunction) (Abbadia, 2023 อ้างถึงใน TIJOLAC, 2023) ในทางตรงกันข้าม Coherence เป็นผลลัพธ์เชิงความหมายในระดับมหภาค (Macro-level) ที่ผู้อ่านรับรู้ได้ถึงความเป็นเอกภาพทางตรรกะและความสัมพันธ์ที่ราบรื่นระหว่างแนวคิดต่าง ๆ ในข้อความ (Aminovna, 2022) งานวิจัยได้ชี้ให้เห็นว่าการใช้เครื่องมือเชื่อมโยงทางภาษาอย่างเหมาะสมมีส่วนช่วยอย่างมากในการเสริมสร้างความชัดเจน (Clarity) และความเชื่อมโยงของเนื้อหา (Coherence) ซึ่งนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพโดยรวมของงานเขียน (Abbadia, 2023 อ้างถึงใน TIJOLAC, 2023) และเป็นเกณฑ์สำคัญในการตัดสินคุณภาพของบทความเชิงวิชาการ (He, 2023)

2.3.3 คำและวลีเชื่อม (Transition Words / Phrases)

คำและวลีเชื่อม (Transition Words/Phrases) เป็นเครื่องมือเชื่อมโยงทางไวยากรณ์ (Grammatical Cohesion) ที่สำคัญที่สุด ซึ่งทำหน้าที่เป็น "สะพาน" เชื่อมโยงแนวคิดหรือประโยคที่แยกจากกันให้เข้าสู่ความสัมพันธ์เชิงตรรกะที่ชัดเจน (Abbadia, 2023 อ้างถึงใน TIJOLAC, 2023) คำเหล่านี้รวมถึงคำที่แสดงความสัมพันธ์แบบการเสริม (In Addition, Moreover) ความขัดแย้ง (However, on the Contrary) เหตุและผล (Therefore, Consequently), และลำดับขั้นตอน (First, Finally) การใช้งานคำเชื่อมที่ถูกต้องไม่เพียงแต่เพิ่มความลื่นไหลในการอ่านเท่านั้น แต่ยังเป็นปัจจัยหลักในการสร้าง Coherence ให้กับข้อความด้วยการจัดระเบียบแนวคิดอย่างเป็นระบบ (Widhiyanto, 2022) อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตว่าผู้เขียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ มักประสบปัญหาในการเลือกใช้คำเชื่อมที่เหมาะสมและหลากหลาย ซึ่งอาจนำไปสู่บทความ

ที่ขาดความกลมกลืนหรือมีความสัมพันธ์เชิงตรรกะที่ไม่ชัดเจน (Widhiyanto, 2022) ดังนั้น การเลือกใช้คำและวลีเชื่อมที่มีความแม่นยำจึงเป็นทักษะสำคัญที่จำเป็นสำหรับการสื่อสารทางวิชาการ ที่มีประสิทธิภาพ

2.3.4 ความกระชับ ความฟุ่มเฟือย และความซ้ำซ้อน (Conciseness, Redundancy, Repetition)

เนื่องจากบทความย่อเป็นข้อความที่ถูกจำกัดความยาวอย่างเคร่งครัด (Word Limits) ซึ่งถูกกำหนดโดยวารสารหรือผู้เผยแพร่ (American Psychological Association, 2023) ดังนั้น ความกระชับ (Conciseness) จึงเป็นคุณลักษณะที่สำคัญสูงสุด โดยหมายถึงการใช้จำนวนคำให้น้อยที่สุดเพื่อถ่ายทอดความหมายที่สมบูรณ์ที่สุดและชัดเจน (PLOS, 2020) บทความย่อที่กระชับและแม่นยำจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสาระสำคัญของงานวิจัยได้อย่างรวดเร็วและตัดสินใจว่าจะอ่านเนื้อหาฉบับเต็มหรือไม่ (Tullu, 2019) ความฟุ่มเฟือย (Wordiness หรือ Redundancy) และความซ้ำซ้อน (Repetition) จึงถือเป็นอุปสรรคสำคัญที่บั่นทอนความกระชับของบทความย่อ ความฟุ่มเฟือยคือการใช้คำหรือวลีที่ไม่จำเป็นซึ่งไม่ได้เพิ่มข้อมูลใหม่หรือความชัดเจนใด ๆ ให้กับข้อความ ทำให้งานเขียนอ่านยากและลดทอนผลกระทบของสารที่ต้องการสื่อสาร (Tullu, 2019) ในขณะที่ความซ้ำซ้อนคือการกล่าวซ้ำแนวคิดเดิมโดยไม่ตั้งใจ (Redundancy) หรือการซ้ำคำ (Repetition) ที่มากเกินไป (BachelorPrint, 2023) ซึ่งการซ้ำซ้อนที่มากเกินไปนี้อาจนำไปสู่ความเบื่อหน่ายและความเหนื่อยล้าของผู้อ่าน (Reader Fatigue) การตัดทอนคำที่ฟุ่มเฟือยและการลดความซ้ำซ้อนของแนวคิด จึงเป็นกลยุทธ์สำคัญที่ช่วยให้บทความย่อมีพื้นที่เพียงพอสำหรับสาระสำคัญของงานวิจัยเช่น วัตถุประสงค์ วิธีการ และผลลัพธ์ และทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงข้อมูลหลักได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพสูงสุด (Tullu, 2019)

2.4 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)

Corder (1967, อ้างถึงใน Sermsook et al., 2017) ได้วางรากฐานสำคัญของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) โดยเสนอว่าข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาไม่ใช่สิ่งที่ควรละทิ้ง แต่เป็นสิ่งที่สะท้อนกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งกำลังพัฒนา ข้อผิดพลาดเหล่านี้จึงช่วยให้ทั้งนักวิจัยและครูผู้สอนเข้าใจระบบภาษาที่ผู้เรียนสร้างขึ้น และสามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปปรับปรุงวิธีการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ แนวคิดนี้ทำให้การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดได้รับการยอมรับว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำความเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ภาษา และเป็นพื้นฐานที่นักภาษาศาสตร์รุ่นหลังนำไปพัฒนาต่อยอดเป็นขั้นตอนวิเคราะห์ที่เป็นระบบมากขึ้น

ต่อมา Selinker (1972, อ้างถึงใน Puspita, 2019) ได้เสนอแนวคิดเรื่อง Interlanguage ว่าผู้เรียนภาษาที่สองจะสร้างระบบภาษาของตนเองขึ้นมา ซึ่งมีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากทั้งภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย ระบบนี้มีใช้เพียงการผสมผสาน แต่เป็นโครงสร้างที่ผู้เรียนพัฒนาขึ้นเองผ่านการเรียนรู้และการทดลองใช้ภาษา แนวคิดดังกล่าวช่วยอธิบายว่าข้อผิดพลาดมิได้เป็นเพียง

ความบกพร่อง แต่สะท้อนพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียน งานของ Puspita (2019) ยืนยันว่า Interlanguage มีบทบาทสำคัญต่อการเกิดข้อผิดพลาด โดยพบว่าปัจจัยจาก Interlanguage ส่งผลต่อข้อผิดพลาดมากกว่าปัจจัยจาก Language Transfer ซึ่งสะท้อนว่าทฤษฎีนี้ยังคงมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการทำความเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองในปัจจุบัน

ในขณะที่ Odlin (2003, อ้างถึงใน Abu-Rabiah et al., 2023) ได้เน้นย้ำถึงบทบาทของ Language Transfer โดยอธิบายว่าสามารถเกิดได้ทั้งในทางบวก (Positive Transfer) เมื่อลักษณะโครงสร้างของภาษาแม่คล้ายกับภาษาเป้าหมาย ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจหรือใช้ภาษาใหม่ได้ง่ายขึ้น และในทางลบ (Negative Transfer หรือ Interference) เมื่อลักษณะโครงสร้างของสองภาษาต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งอาจนำไปสู่ข้อผิดพลาด เช่น การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง หรือการออกเสียงที่คลาดเคลื่อน การทำความเข้าใจผลของภาษาแม่ที่มีต่อการเรียนภาษาที่สองจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด และยิ่งช่วยเป็นแนวทางในการออกแบบการสอนภาษาให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

โดยสรุปแนวคิดของ Corder (1967, อ้างถึงใน Sermsook et al., 2017), Selinker (1972, อ้างถึงใน Puspita, 2019) และ Odlin (2003, อ้างถึงใน Abu-Rabiah et al., 2023) ได้ร่วมกันวางรากฐานสำคัญต่อการศึกษาข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษา โดย Corder ชี้ให้เห็นว่าข้อผิดพลาดเป็นหลักฐานที่สะท้อนพัฒนาการด้านภาษา มิใช่เพียงความบกพร่อง ขณะที่ Selinker อธิบายว่าผู้เรียนสร้างระบบ Interlanguage ขึ้นมาเอง ซึ่งมีลักษณะเฉพาะและส่งผลโดยตรงต่อการเกิดข้อผิดพลาด ส่วน Odlin ได้เสริมมิติของ Language Transfer ที่แสดงให้เห็นอิทธิพลของภาษาแม่ต่อการเรียนรู้ภาษาใหม่ ทั้งในทางบวกและทางลบ เมื่อพิจารณาร่วมกัน แนวคิดทั้งสามนี้สะท้อนให้เห็นว่าข้อผิดพลาดมิได้เกิดขึ้นอย่างไร้ทิศทาง หากแต่สามารถอธิบายได้ด้วยกรอบทฤษฎีที่มีความต่อเนื่องและเกี่ยวเนื่องกัน ทำให้นักวิจัยสามารถใช้เป็นพื้นฐานในการจำแนก วิเคราะห์ และพัฒนาการสอนภาษาได้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในประเทศไทยมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวิเคราะห์ประเภทข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยมีการจัดประเภทข้อผิดพลาดไว้อย่างชัดเจน โดย กรรณก รุณย์คดี (2556) ซึ่งได้นำแนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของ Corder (1967, อ้างถึงใน Sermsook et al., 2017) มาเป็นกรอบในการศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของนักศึกษาไทย โดยอธิบายว่าข้อผิดพลาดสามารถจำแนกได้เป็นสองระดับ โดยจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ 1) ระดับประโยค ประกอบด้วย ประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragment) ประโยค ต่อเนื่อง (Run-ons) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject - Verb Agreements) การเรียงลำดับคำ (Word Orders) กาล (Tenses) อักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital Letter) และเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations) 2) ระดับคำ ประกอบด้วยคำนำหน้าคำนาม (Articles) คำบุพบท (Prepositions) การเลือกคำ (Word Choices) คำนาม (Nouns) และตัวเลข (Numbers)

กรอบการวิเคราะห์ดังกล่าวได้รับการนำไปใช้และสนับสนุนในงานวิจัยต่อมา อาทิ Roongsitthichai (2019) ที่ศึกษาข้อผิดพลาดในบทความย่อของนักศึกษาสัตวแพทย์ มหาวิทยาลัย

มหาสารคาม อาทิตย์ การตีพิมพ์ (2563) ที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในบทคัดย่อภาษาอังกฤษจากบทความวิจัย และบทความทางวิชาการ โดยอ้างอิงกรอบการวิเคราะห์ของ กรรณก รุณย์คดี (2556) ซึ่งเป็นกรอบการวิเคราะห์ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ได้รับการยอมรับและประยุกต์ใช้อย่างต่อเนื่องในงานวิจัย

ดังนั้น ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงนำประเภทข้อผิดพลาดทั้ง 2 ระดับมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับกรอบในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท โดยแบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ 1) ระดับประโยค (Sentential Level) ประกอบด้วย ประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragments) ประโยคต่อเนื่อง (Run - Ons) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject - Verb Agreements) การเรียงลำดับคำ (Word Orders) กาล (Tenses) เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Marks) และอักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital Letters) 2) ระดับคำ (Word Level) ประกอบด้วย คำนำหน้าคำนาม (Articles) คำนาม (Noun) คำบุพบท (Prepositions) และการเลือกคำ (Word Choices) โดยนักวิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเนื้อหาสาระแต่ละประเภทอธิบายโดยละเอียดดังนี้

2.4.1 ระดับประโยค (Sentential Level) ประกอบด้วย

1) **ประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragments)** Ellis (2022) ได้ให้คำนิยามและอธิบายว่า ประโยคไม่สมบูรณ์ หมายถึงการขาดส่วนที่จำเป็นในการสร้างประโยคที่สมบูรณ์ ข้อผิดพลาดประเภทนี้มักเกิดขึ้นเมื่อประโยคย่อย (Clause) ไม่เชื่อมต่อกับประโยคหลัก (Main Clause) รวมทั้งการขาดประธาน กริยา หรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้องการแก้ไขข้อผิดพลาดประเภทนี้ทำได้โดยเพิ่มส่วนที่ขาดหายไปหรือรวมเข้ากับประโยคอิสระ (Independent Clause) โดยส่วนต่าง ๆ ที่ขาดหายไป ในประโยค ทำให้เกิดเป็นประโยคไม่สมบูรณ์ มีดังต่อไปนี้

(1) **ประโยคไม่สมบูรณ์ที่ขาดประธาน (Subject)** เช่น Running down the street. จากประโยคขาดประธาน โดยสามารถแก้ไขเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้โดยเพิ่มประธานในประโยค คือ She was running down the street.

(2) **ประโยคไม่สมบูรณ์ที่ขาดกริยา (Verb)** เช่น The cat in the garden. จากประโยคขาดกริยา โดยสามารถแก้ไขเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้โดยเพิ่มกริยาในประโยค คือ The cat is in the garden.

(3) **ประโยคไม่สมบูรณ์ที่เกิดจากอนุประโยคไม่อิสระ (Dependent Clauses)** อธิบายได้ว่า อนุประโยคไม่อิสระ (Dependent Clauses) ไม่สามารถแยกเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้ การจะทำให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้จะต้องมีอนุประโยคไม่อิสระ (Dependent Clauses) ประกอบด้วยในประโยค (Purdue University, 2023) เช่น Because she was tired. เป็นอนุประโยคไม่อิสระ โดยสามารถแก้ไขเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้โดยเพิ่มอนุประโยคอิสระ คือ She couldn't finish the race because she was tired.

(4) **ประโยคไม่สมบูรณ์ที่เกิดจากการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Marks)** ไม่ถูกต้อง เช่น After finishing my homework, for the first time in weeks. จากประโยค

ตัวอย่างเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์เพราะใช้เครื่องหมายจุลภาคไม่ถูกต้อง การวางเครื่องหมายจุลภาคหลังอนุประโยคไม่อิสระ “After finishing my homework” เป็นการแยกอนุประโยคไม่อิสระออกจากประโยคที่เหลือทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ การแก้ไขประโยคให้ถูกต้อง ควรลบเครื่องหมายจุลภาค หรือเปลี่ยนรูปแบบประโยคใหม่เพื่อเชื่อมต่อกับอนุประโยคอิสระ คือ After finishing my homework, I had free time for the first time in weeks.

2) ประโยคต่อเนื่อง (Run - Ons) Writing Center, George Mason University (2020) ได้ให้คำนิยามและอธิบายว่า ประโยคต่อเนื่องหมายถึงโครงสร้างประโยคที่มีอนุประโยคอิสระ (independent clauses) สองประโยคขึ้นไปรวมอยู่ในประโยคเดียวกันโดยไม่ได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้องหรือคำสันธานที่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น ประโยคที่ต่อเนื่องโดยไม่มี Comma หรือ Conjunction ที่ชัดเจน จะทำให้ผู้อ่านไม่สามารถแยกความคิดระหว่างประโยคได้อย่างชัดเจน

(1) การใช้คำสันธานที่ใช้เชื่อมคำไม่ถูกต้อง (Misuse of coordinating conjunction) เช่น She studied and she was tired. ประโยคนี้ใช้ “and” เพื่อเชื่อมประโยคอิสระสองประโยคไม่ถูกต้อง การเชื่อมประโยคอิสระควรคั่นด้วยมหัพภาคหรืออัฒภาค หรือเรียบเรียงใหม่ให้เป็นประโยคเดียว ดังนี้ She studied. She was tired. (คั่นประโยคด้วยเครื่องหมายมหัพภาค)

(2) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง (Misuse of punctuation mark) เช่น He walked to the park; it was a beautiful day. ประโยคนี้ใช้เครื่องหมายอัฒภาคเพื่อแยกสองประโยคอิสระไม่ถูกต้อง แม้ว่าอัฒภาคสามารถใช้แยกอนุประโยคอิสระได้ แต่โดยทั่วไปจะใช้เมื่อประโยคมีความสัมพันธ์กันหรือการขยายความประโยค การแก้ไขประโยคให้ถูกต้องทำได้หลายวิธี เช่น การคั่นประโยคอิสระด้วยเครื่องหมายมหัพภาค ดังนี้ He walked to the park. It was a beautiful day.

3) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject-Verb Agreements)
Ellis (2022) ให้คำยามว่า Subject - Verb Agreements คือการใช้คำกริยาให้ตรงกับประธาน โดยจะพิจารณาว่าประธานของประโยคเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ แล้วใช้คำกริยาให้ตรงกับประธานตัวนั้น ๆ ตามหลักการของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ Edmonds Community College Writing Center (2023) ให้หลักการใช้ Subject - Verb Agreements ไว้ดังนี้ **ประธานเอกพจน์ คู่กับ กริยาเอกพจน์ และ ประธานพหูพจน์ คู่กับ กริยาพหูพจน์** โดยยกตัวอย่างการใช้ Subject - Verb Agreements ที่ไม่ถูกต้องและการแก้ไขประโยคให้ถูกต้องดังนี้ The **people** who **lives** next door asked me to get their mail. ประธานพหูพจน์ “people” คู่กับ กริยาเอกพจน์ “lives” ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์คือ ประธานพหูพจน์ คู่กับ กริยาพหูพจน์ ต้องแก้ไขประโยคให้ถูกต้องโดยเปลี่ยนกริยา “lives” ซึ่งเป็นกริยาเอกพจน์เป็น “live” พหูพจน์ ดังนี้ The people who **live** next door asked me to get their mail. (Edmonds Community College Writing Center, 2023)

4) การเรียงลำดับคำ (Word Orders) หมายถึง การเรียงลำดับคำในประโยคตามโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Merriam-Webster, 2023) การเรียงลำดับคำที่ไม่ถูกต้องเกิดขึ้น

เมื่อคำเบี่ยงเบนไปจากรูปแบบตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ยกตัวอย่างเช่น The basketball team was exhausted completely after the game. อธิบายได้ว่า คำวิเศษณ์ “completely” ควรนำหน้าคำคุณศัพท์ “exhausted” เพื่อให้เรียงลำดับคำได้ถูกต้อง โดยแก้ไขให้ถูกต้องดังนี้ The basketball team was completely exhausted after the game. (Lane, J., & Lange, E., 2022)

5) กาล (Tenses) หมายถึง หมายถึงรูปแบบของคำกริยาที่ใช้บ่งบอกเวลา ซึ่งช่วยให้ผู้เขียนสามารถสื่อสารลำดับเหตุการณ์ได้อย่างชัดเจนว่าการกระทำนั้นเกิดขึ้นในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต (Rawaty & Pasaribu, 2022) โดยทั่วไป กาลแบ่งออกเป็นสามประเภทหลัก ได้แก่ กาลอดีต (Past Tense) ใช้แสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต กาลปัจจุบัน (Present Tense) ใช้แสดงข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ และ กาลอนาคต (Future Tense) ใช้แสดงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า การใช้กาลอย่างถูกต้องจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ เพราะสะท้อนถึงความเข้าใจในโครงสร้างประโยคและความสัมพันธ์ทางเวลาอย่างถูกต้อง อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL learners) มักประสบปัญหาในการเลือกใช้กาลที่เหมาะสม ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์หลายรูปแบบ โดยเฉพาะการใช้รูปคำกริยาผิด (Misformation) การละคำกริยาช่วยที่จำเป็น (Omission) หรือการใช้รูปกริยาซ้ำซ้อน (Addition) เช่น ใช้ “has change” แทน “has changed” หรือ “goes” แทน “go” ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเข้าใจรูปผันของคำกริยาไม่ครบถ้วน (Rawaty & Pasaribu, 2022) นอกจากนี้ ยังพบข้อผิดพลาดจากการสับสนระหว่างกาล เช่น การใช้กาลปัจจุบันแทนกาลอดีต หรือการใช้กาลปัจจุบันต่อเนื่อง (Present Continuous) แทนกาลสมบูรณ์ (Present Perfect) ทำให้ประโยคขาดความสอดคล้องด้านเวลาและความหมาย ในทำนองเดียวกัน งานวิจัยของ Sari (2021) ซึ่งศึกษาการใช้กาลในประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาาระบบสารสนเทศ พบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดสูงสุดในกลุ่มกาลปัจจุบัน โดยเฉพาะการใช้รูปกริยาผิด (Misformation) และการละเครื่องหมาย -s เมื่อใช้กับประธานเอกพจน์ เช่น “He go to campus every day.” ซึ่งควรเป็น “He goes to campus every day.” ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นว่า ข้อผิดพลาดด้านกาลเกิดจากความเข้าใจไม่ถูกต้องในหลักการผันคำกริยาและการประยุกต์ใช้กาลในบริบทต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษ

6) เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Marks) หมายถึง เครื่องหมายวรรคตอนเป็นสัญลักษณ์ เช่น เครื่องหมาย มหัพภาค จุลภาค หรือปรัศนี ที่ใช้เพื่อแบ่งคำที่เขียนออกเป็นประโยคและอนุประโยค (Collins Dictionary, 2024) เมื่อเขียนงานวิจัย เครื่องหมายวรรคตอนถือเป็นสิ่งสำคัญเพราะช่วยให้ผู้อ่านเนื้อหาสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงภายใต้ตัวอักษร เนื่องด้วยการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมีกฎเกณฑ์เฉพาะ จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย FixGerald (2023) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดทั่วไปที่พบบ่อยครั้งในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมีดังนี้

(1) การวางเครื่องหมาย Apostrophe ‘s’ ผิดตำแหน่ง เช่น We are going to ride a new car’s to test. หลีกเลี่ยงการใช้ Apostrophe ‘s’ ในการทำคำนาม ให้เป็นพหูพจน์ แต่ควรใช้เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของดังนี้ We aren't going over to John’s place.

(2) การใช้เครื่องหมายจุลภาคมากเกินไป เช่น When things went bad, she went home, and wept. การใช้เครื่องหมายจุลภาคมากเกินไปอาจทำให้เกิดความสับสน ควรปฏิบัติตามกฎการใช้จุลภาคเพื่อถูกต้องและชัดเจนของประโยคดังนี้ John, Mary, and Sally have invented this trick, not me.

(3) การวางเครื่องหมายหัพภาคผิดตำแหน่ง เช่น It wasn't hard to pull through the heartbreak because all she had to do was start with yoga classes and let the professor get her involved. การใช้หัพภาคในทางที่ผิดอาจส่งผลให้เกิดประโยคต่อเนื่องหรือประโยคไม่สมบูรณ์ ซึ่งควรวางเครื่องหมายหัพภาคให้ถูกต้องเพื่อเพิ่มความชัดเจน It wasn't hard to pull through the heartbreak. All she had to do was start with yoga classes. Letting the professor help her get involved was useful too.

(4) การใช้วงเล็บผิด เช่น I went to the library (to fetch some books) and read some adventure books. ควรใช้วงเล็บอย่างเหมาะสม เพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมโดยไม่ใช้มากเกินไป ดังนี้ I went to the library (the new one at the university) and took my time to read some adventure books.

7) **อักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital Letters)** Cambridge dictionary (2024) ให้คำนิยามว่าตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ หมายถึง อักษรในภาษาอังกฤษที่ใช้ขึ้นต้นประโยคและชื่อต่าง ๆ Ellis (2023) ได้ระบุกฎเกณฑ์ว่าจะใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ก็ต่อเมื่อเป็นคำดังต่อไปนี้ สรรพนาม “I” ชื่อบุคคล ชื่อกลาง ชื่อเล่น ชื่อสถานที่ ชื่อประเทศ สัญชาติ และภาษา ชื่อสถาบัน บริษัท แบรินด์ เอเจนซี ชื่อยุคประวัติศาสตร์ วัน เดือน และวันหยุด ชื่อย่อและตัวย่อ และคำแรกของหัวข้อเรื่อง เป็นต้น Grammarly (2024) กล่าวว่า การใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ในภาษาอังกฤษคือการฝึกเขียนคำโดยใช้อักษรตัวแรกเป็นตัวพิมพ์ใหญ่และตัวอักษรที่เหลือเป็นตัวพิมพ์เล็ก ใช้เพื่อแสดงความสำคัญของคำบางคำและแสดงถึงจุดเริ่มต้นของประโยค โดยมีกฎเฉพาะบางประการสำหรับการใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ในภาษาอังกฤษดังนี้ 1) **คำแรกของประโยค:** ใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ในคำแรกในประโยคที่สมบูรณ์เสมอ 2) **คำนามที่เฉพาะ:** ใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ของชื่อบุคคล สถานที่ องค์กร และบางสิ่ง เช่น “Elizabeth” “Paris” หรือ “Microsoft” 3) **ชื่อเรื่อง:** เมื่อใช้นำหน้าชื่อ คำนำหน้าชื่อควรเป็นตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น “President Lincoln” อย่างไรก็ตาม จะไม่ใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่เมื่อใช้ตามหลังชื่อหรือคำนามทั่วไป เช่น “the president” 4) **วัน เดือน และวันหยุด:** จะใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่เสมอ เช่น “วันจันทร์” “Monday” “January” หรือ “Christmas” อย่างไรก็ตาม ฤดูกาลจะไม่ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ เว้นแต่จะเป็นส่วนหนึ่งของชื่อ 5) **ชื่อย่อและตัวย่อ:** ตัวอักษรแต่ละตัวในตัวย่อหรือชื่อย่อจะใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น “NASA” หรือ “J.K. Rowling” สิ่งสำคัญก็คือ มีข้อยกเว้นกฎเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพูดถึงชื่อผลงาน ใบเสนอราคา และเงื่อนไขบางประการที่อาจใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ที่แตกต่างกันตามบริบท ตัวอย่างเช่น ทิศทาง เช่น “north” จะไม่ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ เว้นแต่จะเป็นส่วนหนึ่งของคำนามเฉพาะ เช่น “North America”

2.4.2 ระดับคำ (Word Level) ประกอบด้วย

1) **คำนำหน้าคำนาม (Articles)** Butte College (2019) กล่าวว่า คำนำหน้าคำนาม (a, an, the) ใช้นำหน้าคำนามโดยทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ “the” ใช้กับคำนามที่รู้จัก ในขณะที่ “a” และ “an” ใช้สำหรับคำนามทั่วไปหรือคำนามที่ไม่รู้จัก โดยมีกฎเกณฑ์ในการใช้คำนำหน้าคำนามกับคำนามนับได้และนับไม่ได้ ดังนี้

(1) คำนามนับได้

กฎข้อที่ 1 ใช้ “a” หรือ “an” กับคำนามเอกพจน์นับได้ โดยใช้ “a” นำหน้าพยัญชนะและ “an” นำหน้าสระ

กฎข้อที่ 2 ใช้ “the” เมื่อทราบหรือเคยกล่าวถึงคำนามคำนั้นมาก่อน

กฎข้อที่ 3 ไม่มีการใช้ คำนำหน้าคำนามเมื่อกกล่าวถึงทุกสิ่งหรือสิ่งต่าง ๆ โดยทั่วไป

(2) คำนามนับไม่ได้

ไม่มีการใช้คำนำหน้าคำนาม หรือ “the” ตามกฎเฉพาะสำหรับคำนามนับไม่ได้ ตัวอย่างของคำนามนับไม่ได้ ประกอบไปด้วย อาหารและเครื่องดื่ม สารที่ไม่ใช่อาหาร อាកารนาม สาขาวิชาศึกษา กีฬา ภาษา และอื่น ๆ เป็นต้น

Egrammatics (2023) ได้อธิบายเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้าคำนามที่พบบ่อยไว้ 5 ข้อดังนี้

(1) **การละเว้นคำนำหน้าคำนาม นำหน้าตำแหน่งงานและสถานะ** เช่น I am engineer. จากประโยคตัวอย่าง ไม่มีคำนำหน้าคำนาม นำหน้าคำนาม engineer โดยตามหลักที่ถูกต้องเมื่อกกล่าวถึงตำแหน่งงานหรือสถานะ จะต้องใช้คำนำหน้าคำนาม (“a” หรือ “an”) หรือ “the” นำหน้าคำนาม ดังนี้ I am an engineer.

(2) **การละเว้นคำนำหน้าคำนาม นำหน้าคำคุณศัพท์และคำนาม** เช่น He's busy man. จากประโยคตัวอย่าง ไม่มีคำนำหน้าคำนาม นำหน้าคำนามเอกพจน์นับได้ “man” เมื่อคำคุณศัพท์ “busy” นำหน้าคำนามเอกพจน์นับได้ จะต้องมีคำนำหน้าคำนาม นำหน้าคำนามเอกพจน์นับได้ด้วย จากตัวอย่างนี้ “a” คือคำนำหน้าคำนามที่เหมาะสมที่จะใช้นำหน้าคำนามเอกพจน์นับได้ ดังนี้ He's a busy man.

(3) **การละเว้นคำนำหน้าคำนาม “The” กับสถานที่สาธารณะ** เช่น I'm going to grocery store. จากกฎการใช้คำนำหน้าคำนาม สถานที่สาธารณะส่วนใหญ่จำเป็นต้องมีคำนำหน้าคำนามเฉพาะเจาะจง “the” แม้ว่าจะมีสถานที่ประเภทร้านมากกว่าหนึ่งแห่งก็ตาม โดยแก้ไขให้ถูกต้องดังนี้ I'm going to the grocery store.

(4) **การใช้คำนำหน้าคำนามอย่างไม่ถูกต้องในประโยคทั่วไป** เช่น I like the apples. จากประโยคตัวอย่าง คือการใช้คำนำหน้าคำนาม “the” นำหน้าคำนามนับได้พหูพจน์ “apples” การใช้ “the” หมายถึงแอปเปิ้ลชุดหนึ่ง การแก้ไขต้องละเว้นคำนำหน้าคำนาม

“the” เพื่อให้เป็นประโยคที่สื่อความหมายถึงความชอบแอปเปิ้ลโดยทั่วไป ไม่ได้เฉพาะเจาะจง ดังนี้
I like apples.

(5) การละเว้นคำนำหน้าคำนาม “The” นำหน้าคำคุณศัพท์ขั้นสูงสุด เช่น She's best player on the team. ในกรณีส่วนใหญ่ คำนำหน้าคำนามเฉพาะเจาะจง “the” ควรนำหน้าคำคุณศัพท์ขั้นสูงสุด ดังนี้ She's the best player on the team.

2) คำนาม (Noun) หมายถึง คำใช้เรียกสิ่งต่างๆ บุคคล สถานที่ สิ่งของ หรือความคิด ในประโยคภาษาอังกฤษ คำนามสามารถทำหน้าที่แตกต่างกัน เช่น ประธาน กรรมตรง กรรมรอง ส่วนขยายประธาน ส่วนขยายกรรม นาม ส่วนขยาย เป็นต้น (Grammarly, 2022)

Unacademy (2023) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับ คำนาม ในประโยคมักเกิดจากปัญหาต่าง ๆ โดยสรุปกฎการใช้คำนามดังต่อไปนี้

กฎข้อที่ 1 คำนามบางคำอยู่ในรูปพหูพจน์เสมอ ไม่สามารถทำให้เป็นเอกพจน์ได้ โดยการลบ ‘s’ ออก ยกตัวอย่างคำนามผิดพลาด เช่น She has lost a pair of earring. การแก้ไข คือ She has lost a pair of earrings. คำว่า “earrings” จะต้องอยู่ในรูปพหูพจน์เสมอ

กฎข้อที่ 2 คำนามบางคำถือว่าเป็นเอกพจน์แม้จะอยู่ในรูปพหูพจน์ก็ตาม ใช้กับกริยาช่วยเอกพจน์ ยกตัวอย่างคำนามผิดพลาด เช่น English are a very interesting subject. การแก้ไขคือ English is a very interesting subject. คำว่า “English” เป็นคำนามในรูปแบบพหูพจน์ แต่ถือเป็นเอกพจน์ในบริบทนี้ ดังนั้นกริยาช่วยต้องเป็นเอกพจน์ โดยเปลี่ยนจาก “are” เป็น “is”

กฎข้อที่ 3 คำนามบางคำเป็นพหูพจน์แต่มีความหมายเป็นเอกพจน์ ใช้กับกริยาช่วยพหูพจน์ ยกตัวอย่างคำนามผิดพลาด เช่น The police is arresting the dacoits. การแก้ไขคือ The police are arresting the dacoits. คำว่า “police” เป็นสมุหนามอยู่ในรูปแบบพหูพจน์จึงใช้กริยาช่วยพหูพจน์ โดยเปลี่ยนจาก “is” เป็น “are”

กฎข้อที่ 4 คำนามนับไม่ได้ใช้กับกริยาเอกพจน์ และอยู่ในรูปเอกพจน์เสมอ ยกตัวอย่างคำนามผิดพลาด เช่น The percentage of errors were captured. การแก้ไข คือ The percentage of errors was captured. คำว่า “percentage” เป็นคำนามนับไม่ได้ และควรใช้กริยาเอกพจน์ จึงเปลี่ยนจาก “were” เป็น “was”

กฎข้อที่ 5 เมื่อคำคุณศัพท์ที่เป็นตัวเลขที่แน่นอน เช่น (Dozen, Couple, Pair, Score, Hundred เป็นต้น) นำหน้าคำนาม คำนามจะต้องอยู่ในรูปเอกพจน์ (ไม่เติม s ต่อท้าย) ยกตัวอย่างคำนามผิดพลาด เช่น Ravi has four dozen apples. การแก้ไขคือ Ravi has four dozen apple. ไม่เติม ‘s’ ที่ “apple” เพราะ “four dozen” เป็นการระบุตัวเลขที่แน่นอน

กฎข้อที่ 6 การใช้คำนามแสดงความเป็นเจ้าของ Apostrophe ‘s’ ยกตัวอย่าง 2 หลักการใช้ที่สำคัญ เช่น 1. การใช้ Apostrophe ‘s’ แสดงความเป็นเจ้าของกับสิ่งมีชีวิต และใช้คำบุพบทกับสิ่งไม่มีชีวิตเท่านั้น เช่น Cat’s ball ใช้ Apostrophe ‘s’ แสดงความเป็นเจ้าของ

คือลูกบอลของแมว ยกตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น Car's window หน้าต่างของรถยนต์ไม่ใช่สิ่งมีชีวิต จึงไม่ควรใช้ Apostrophe 's' แก้ไขโดยใช้คำบุพบทดังนี้ Window of car 2. ในกรณีที่ตัวอักษร 's' ต่อท้ายอยู่แล้ว หากต้องการแสดงความเป็นเจ้าของ จะต้องเติมเฉพาะเครื่องหมาย Apostrophe ที่ไม่มี 's' ยกตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบบ่อย เช่น Kids's toys. สำหรับคำที่ลงท้ายด้วย 's' อยู่แล้ว ให้เพิ่มเฉพาะเครื่องหมาย Apostrophe ที่ไม่มี 's' เพื่อให้แสดงความเป็นเจ้าของ แก้ไขเป็น Kids' toys. (Egrammatics, 2023)

3) คำบุพบท (Prepositions) คือคำที่ทำหน้าที่แสดง “ความสัมพันธ์” ระหว่าง คำนาม/สรรพนาม (ซึ่งเป็นกรรมของคำบุพบท) กับองค์ประกอบอื่นในประโยค ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า หน่วยคำเหล่านั้นสัมพันธ์กันอย่างไรในมิติของ ตำแหน่ง/สถานที่ ทิศทาง เวลา ลักษณะ บทบาท ผู้กระทำ (Agent) หรือความสัมพันธ์อื่น ๆ (Kojima & Popiel, 2023) โดยทั่วไปคำบุพบท จะอยู่หน้าคำนามหรือสรรพนาม และเมื่อรวมกับคำนาม/สรรพนามนั้นจะเกิดเป็น วลีบุพบท (Prepositional Phrase) ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนามหรือกริยาเพื่อเพิ่มข้อมูล เช่น on the desk, in 2023, with high accuracy ทั้งนี้แหล่งอ้างอิงเชิงวิชาการและคู่มือการเขียนร่วมกันชี้ว่า การใช้คำบุพบทที่ถูกต้องมี บทบาทสำคัญต่อความชัดเจนของความหมายในงานเขียนเชิงวิชาการ Purdue University (2023) ได้อธิบาย การใช้คำบุพบทกับเวลา สถานที่ และวัตถุ ดังนี้

(1) คำบุพบทสำหรับเวลา at, on, และ in ช่วยระบุว่าเมื่อไรเกิดขึ้นเมื่อใด at ใช้สำหรับเวลาที่แน่นอน เช่น (at 5 o'clock) on ใช้สำหรับวันและวันที่ เช่น (on Monday, October 5th) และ in ใช้สำหรับเดือน ปี ฤดูกาล เช่น (in April, in 2022, in summer) เป็นต้น

(2) คำบุพบทสำหรับสถานที่ at, on, และ in ยังสามารถอธิบายตำแหน่ง ด้วย โดยใช้ at กับจุดต่าง ๆ ของสถานที่นั้น ๆ เช่น (at the corner) on ใช้กับพื้นผิว เช่น (on the floor) และ in ในพื้นที่ปิด เช่น (in the room) ส่วนคำอื่น ๆ เช่น above, below, beside, between และ behind จะให้รายละเอียดเฉพาะเจาะจงมากขึ้นเกี่ยวกับตำแหน่งที่สัมพันธ์กับวัตถุอื่น ๆ เป็นต้น

(3) คำบุพบทสำหรับวัตถุ เช่น with, without, about, of, to, for, by และ from เกี่ยวข้องกับวัตถุและผู้คน สามารถบ่งบอกถึงการครอบครอง เช่น (with a pen) ความเชื่อมโยง เช่น (about the issue) ความเป็นเจ้าของ เช่น (of the company) ทิศทาง เช่น (to the store) วัตถุประสงค์ (for cooking) วิธีการ (by car) และที่มา (from Spain) เป็นต้น

Purdue University (2023) กล่าวว่า การละเว้นคำบุพบทเป็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบบ่อยที่สุดจากผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา นอกจากนั้นยังไม่ข้อผิดพลาดที่พบได้บ่อยครั้ง เช่น

(1) การเติมคำบุพบทที่ไม่จำเป็น เช่น The participants discussed about their plans ในประโยคนี้ คำบุพบทที่ไม่จำเป็น “about” จะถูกเพิ่มหลังคำกริยา “discussed” รูปแบบที่ถูกต้องควรลบ about ออก เนื่องจากคำกริยา “discuss” ไม่จำเป็นต้องมีคำบุพบท

เมื่อตามด้วยกรรมโดยตรง การเพิ่ม “ about “ จะทำให้เกิดความซ้ำซ้อนและไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

(2) การใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง เช่น You are good in English ในประโยคนี้ คำบุพบท “in” ใช้หลังคำคุณศัพท์ “good” ไม่ถูกต้อง คำบุพบทที่ถูกต้องควรเป็น “at” แก้ไขให้ถูกต้อง คือ “You are good at English” “in” และ “at” เป็นคำบุพบทที่บ่งบอกถึงความเชี่ยวชาญหรือทักษะในบริบทที่แตกต่างกัน และการใช้คำที่ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดความหมายที่ตั้งใจไว้อย่างถูกต้อง (Mahardika & Bram, 2022)

4) การเลือกคำ (Word Choices) หมายถึง การเลือกคำที่เฉพาะเจาะจงกับสิ่งที่กำลังเขียน คำที่ได้รับเลือกจะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ กลุ่มเป้าหมาย รูปแบบของงาน และจุดมุ่งหมายของการเขียน ซึ่งล้วนมีความสำคัญมากในการพิจารณาการเลือกคำ (Twinkl, 2023)

Kerboub (2023) กล่าวว่าข้อผิดพลาดในการเลือกคำที่พบบ่อยในการเขียนเชิงวิชาการ ได้แก่ การใช้คำที่ฟังดูคล้ายกันแต่มีความหมายต่างกัน การสะกดผิดที่ได้รับอิทธิพลจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม การเลือกคำที่มีความหมายคล้ายกันแต่มีความหมายต่างกัน การใช้รูปแบบที่ไม่เป็นมาตรฐานหรือไม่มีอยู่จริง และการจัดวางตำแหน่งที่ไม่ถูกต้อง ประเภทของข้อผิดพลาดในการเลือกคำที่เกิดจากผู้เรียนอาจแตกต่างกันไปตามภูมิภาค ของแต่ละบุคคล โดยมีข้อผิดพลาดที่พบบ่อยได้แก่

(1) การใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการเกินไปในการเขียนเชิงวิชาการ เช่น I'm going to the store, but I can't find my wallet. จากประโยคตัวอย่างมีการใช้คำย่อซึ่งไม่เป็นทางการในการเขียนเชิงวิชาการ ปรับแก้ไขโดยเขียนไม่เขียนรูปย่อ ดังนี้ I am going to the store, but I cannot find my wallet.

(2) ผิดพลาดทางไวยากรณ์ เช่น The book is very enjoy to read. จากประโยคตัวอย่างไม่ถูกต้องเนื่องจาก “enjoy” เป็นคำกริยาถูกใช้เป็นคำคุณศัพท์ ซึ่งไม่ถูกต้องทางไวยากรณ์และเมื่อใช้ในบริบทนี้ ควรอยู่ในรูปคำคุณศัพท์ซึ่งก็คือ “enjoyable” ดังนี้ The book is very enjoyable to read.

(3) การใช้คำหรือวลีที่ไม่สอดคล้องกับบริบทหรือไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ เช่น The doctor prescribed a new book for my illness. จากประโยคตัวอย่าง “book” ไม่อยู่ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการรักษาโรค แก้ไขโดย แทนที่ด้วยคำที่เหมาะสมว่า “medication” ดังนี้ The doctor prescribed a new medication for my illness.

จากแนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดดังกล่าว นักวิจัยภาษาศาสตร์และผู้สอนภาษาได้พัฒนาการประยุกต์ใช้ข้อมูลข้อผิดพลาดจากผู้เรียนเพื่อออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างเป็นระบบ แนวทางนี้สอดคล้องกับแนวคิด Task-Based Language Teaching

(TBLT) ของ Ellis (2020) ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติงานจริง (Learning by Doing) โดยใช้ภารกิจทางภาษาเป็นสื่อในการพัฒนาโครงสร้างทางภาษาและความถูกต้องทางไวยากรณ์ Ellis ชี้ให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สังเกต วิเคราะห์ และแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองในบริบทจริง เป็นรูปแบบของ Consciousness-Raising Tasks ที่ช่วยส่งเสริมการตระหนักรู้เชิงไวยากรณ์ และลดข้อผิดพลาดซ้ำเติมได้อย่างยั่งยืน การเชื่อมโยงแนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดกับการเรียนรู้เชิงภารกิจจึงมีศักยภาพสูงในการพัฒนาความสามารถทางภาษา โดยเฉพาะในการฝึกเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่ต้องการทั้งความถูกต้อง ความชัดเจน และความเป็นทางการทางวิชาการ

2.5 การใช้เครื่องมือปัญญาประดิษฐ์เชิงโต้ตอบในการตรวจไวยากรณ์ (Interactive AI Tools for Abstract Grammar Checking)

ในปัจจุบันการศึกษาด้านของเครื่องมือปัญญาประดิษฐ์ (AI Tools) ในการยกระดับคุณภาพการเขียนเชิงวิชาการได้ชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ที่ชัดเจนในการสร้างความสมบูรณ์แบบให้กับบทคัดย่อ โดยเฉพาะด้านความแม่นยำทางภาษา Bahammam et al. (2023) ชี้ว่าเครื่องมือ AI เช่น ChatGPT และ Grammarly มีส่วนสำคัญในการเพิ่มคุณภาพการเขียนอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจากความสามารถในการตรวจสอบไวยากรณ์ สร้างข้อความ และเพิ่มความสม่ำเสมอของรูปแบบการเขียน (Consistency in Writing Style) งานวิจัยนี้ยืนยันว่า AI กลายเป็นเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการสร้างสรรค์งานเขียนวิชาการที่มีคุณภาพ นอกจากความแม่นยำโดยรวมแล้ว Salvagno et al. (2023) ยังระบุว่า ChatGPT เป็นเครื่องมือที่มีศักยภาพสูงในการช่วยเหลือการเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ โดยเน้นย้ำถึงความสามารถในการ แก้ไขไวยากรณ์และคำศัพท์ (Grammatical and Lexical Errors) รวมถึงการเสนอโครงสร้างประโยคทางเลือก เพื่อยกระดับคุณภาพของภาษาในต้นฉบับบทความ งานวิจัยนี้ต่อยอดว่า AI ช่วยให้ นักวิจัยสามารถสื่อสารผลลัพธ์ได้อย่างชัดเจนและเป็นไปตามมาตรฐานการตีพิมพ์ และแม้แต่งานวิจัยที่มุ่งเน้นกลุ่มเฉพาะอย่าง Özdere (2023) ก็สนับสนุนแนวคิดการให้ผลตอบรับแบบทันที โดยพบว่า AI สามารถ วิเคราะห์ผลการปฏิบัติงานเฉพาะบุคคล เพื่อระบุจุดอ่อนด้านไวยากรณ์ที่ชัดเจนและให้ ผลตอบรับแบบปรับตัวตามเวลาจริง (Real-Time Adaptive Feedback) ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงในการปรับปรุงความแม่นยำทางไวยากรณ์ การศึกษาเหล่านี้จึงรวมกันยืนยันว่า AI Tools ได้ปฏิวัติวิธีการตรวจทานและแก้ไขงานเขียน ทำให้การสร้างบทคัดย่อที่มีความถูกต้องและชัดเจนสามารถทำได้ง่ายและรวดเร็วขึ้นอย่างมาก

2.6 บริบทและการจำแนกสาขาในระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (Graduate Studies Context and Field Classification at RMUTT)

การจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีรูปแบบการดำเนินการโดยแต่ละคณะเป็นผู้รับผิดชอบการจัดการเรียนการสอน ขณะที่

สำนักบัณฑิตศึกษาทำหน้าที่เป็นหน่วยงานกลางเพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพและเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด โดยมีพันธกิจหลักในการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา การส่งเสริมและสนับสนุนการทำวิจัยและวิทยานิพนธ์ให้มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล การสร้างเครือข่ายด้านการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา และการบริหารจัดการความรู้ให้มีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับของผู้รับบริการ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา, 2566)

ทั้งนี้ ในงานวิจัยฉบับนี้ได้ยึดการแบ่งสาขาวิชาของการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาตามประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เรื่องการตีพิมพ์บทความวิจัยเพื่อสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ลงวันที่ 26 กันยายน 2565 เอกสารแนบท้าย 2 หลักสูตรปริญญาโท ซึ่งกำหนดการแบ่งสาขาออกเป็น 2 สาขา ได้แก่ 1) สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีประกอบด้วย 4 คณะ ได้แก่ (1) คณะวิศวกรรมศาสตร์ที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ครอบคลุมสาขาวิชาวิศวกรรมโยธา วิศวกรรมไฟฟ้า วิศวกรรมอุตสาหการและการผลิต วิศวกรรมเคมี วิศวกรรมวัสดุ และวิศวกรรมเครื่องจักรกลเกษตร (2) คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ครอบคลุมสาขาวิชาเคมีประยุกต์ ชีววิทยาประยุกต์ และวิทยาการข้อมูลและสารสนเทศ คณะเทคโนโลยีการเกษตรที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีอาหาร และ (3) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีอาหาร และ (2) สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ประกอบด้วย 3 คณะ ได้แก่ (1) คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ครอบคลุมสาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตร และนวัตกรรมการสอน เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา และการบริหารการศึกษา (2) คณะบริหารธุรกิจ ที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ครอบคลุมสาขาวิชาการจัดการทั่วไป การจัดการโลจิสติกส์ การจัดการวิศวกรรมธุรกิจ การตลาด และการบัญชี และ (3) คณะศิลปกรรมศาสตร์ที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา

ทั้งนี้ คณะที่จัดอยู่ใน 2 สาขาดังกล่าว ล้วนเป็นคณะที่มีบทความภาษาอังกฤษ ซึ่งถูกรวบรวมมาเป็นข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ โดยเป็นบทความของนักศึกษาระดับปริญญาโทที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2565 อันสะท้อนให้เห็นถึงการจัดกลุ่มสาขาที่ไม่เพียงสอดคล้องกับโครงสร้างการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย แต่ยังสัมพันธ์โดยตรงกับประชากรวิจัยของการศึกษานี้ (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา, 2565)

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Literature Review)

2.7.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

กรกนก รุณย์คติ (2556) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไป ในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์ ศึกษาและเปรียบเทียบองค์ประกอบและข้อผิดพลาด ด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 45 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มีข้อผิดพลาดระดับคำ มากกว่าระดับประโยค และไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในภาพรวม สำหรับสาเหตุ ของข้อผิดพลาดมาจากการขาดความรู้เรื่ององค์ประกอบของบทคัดย่อและการขาดความเข้าใจ ในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

Sermsook et al. (2017) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในประโยค ภาษาอังกฤษที่เขียนโดยนักศึกษาไทยผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษที่ปรากฏในงานเขียนของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษ และ สำนวญสาเหตุของข้อผิดพลาดดังกล่าว งานวิจัยเก็บข้อมูลจากงานเขียนจำนวน 104 ชิ้น ของนักศึกษา ปีที่ 2 จำนวน 26 คน สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาด สามารถจำแนกได้เป็น 2 ระดับ คือ ระดับประโยคและระดับคำ โดยข้อผิดพลาดระดับประโยค ประกอบด้วย เครื่องหมายวรรคตอน ร้อยละ 14.19 ความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา ร้อยละ 11.82 การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ ร้อยละ 8.12 ประโยคไม่สมบูรณ์ ร้อยละ 7.77 การใช้กาล ร้อยละ 3.38 และการเรียงลำดับคำ ร้อยละ 1.69 ส่วนข้อผิดพลาดระดับคำ ได้แก่ การใช้คำนำหน้าคำนาม ร้อยละ 13.18 การสะกดคำ ร้อยละ 9.80 การใช้กริยา ร้อยละ 5.74 คำบุพบท ร้อยละ 5.07 การแปล ตรงตัวจากภาษาไทย ร้อยละ 4.73 คำนามและสรรพนาม ร้อยละ 4.05 การเลือกใช้คำ ร้อยละ 3.72 รวมถึงข้อผิดพลาดอื่น ๆ เช่น การใช้คำคุณศัพท์ ชนิดของคำ และคำเชื่อม ผลการศึกษาได้ระบุสาเหตุ หลักของข้อผิดพลาดมาจากอิทธิพลภาษาแม่ (Interlingual Interference) การใช้ภาษาเป้าหมาย ที่ยังไม่สมบูรณ์ (intralingual interference) ความรู้ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ที่จำกัด รวมถึง ความไม่รอบคอบของผู้เรียน โดยผู้วิจัยเสนอว่าการสอนภาษาอังกฤษควรเน้นการเสริมสร้างความรู้ ทางไวยากรณ์และคำศัพท์อย่างเข้มข้น รวมถึงการให้ข้อเสนอแนะที่ชัดเจนต่อข้อผิดพลาด เพื่อช่วยลด ข้อผิดพลาดและยกระดับทักษะการเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียน

กมลวัน สังสีแก้ว (2561) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียน ของนักศึกษาด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 40 ราย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแยกประเภทข้อผิดพลาดและหาความถี่ที่เกิดขึ้น โดยพบว่า ประเภทของข้อผิดพลาดสามารถจำแนกได้ออกเป็น 5 ประเภท คือ อักษรวิธี ไวยากรณ์ อรรถศาสตร์ วิทยาหน่วยคำ และการใช้คำฟุ่มเฟือย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ประเภทของข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ ไวยากรณ์ (การใช้กาล การผันกริยา การ เรียงลำดับคำในประโยค ประเภทของคำ

และความสอดคล้องของประธานและคำกริยา) ร้อยละ 61.75 รองลงมา คือ อักษรวิธีย์ (การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และการขึ้นต้นอักษรตัวใหญ่) ร้อยละ 31.02 รองลงมาคือ อรรถศาสตร์ (การเลือกใช้คำที่มีความหมายเหมาะสมกับบริบท) ร้อยละ 4.52 ส่วนการใช้คำฟุ่มเฟือย ร้อยละ 2.11 และ วิทยาหน่วยคำ (โครงสร้างของคำการใช้คำอุปสรรคและคำปัจจัย) ร้อยละ 0.60 ตามลำดับ และข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักศึกษา ประเภทพบมากที่สุด คือ การใช้ชนิดของคำ ร้อยละ 43.41 รองลงมา คือ การผันคำนามและคำกริยา ร้อยละ 24.88 รองลงมา คือ การใช้กาล ร้อยละ 20.98 การใช้โครงสร้างประโยค การใช้คำนำหน้านาม ร้อยละ 6.34 และ ร้อยละ 4.39 ตามลำดับ

Roongsitthichai (2019) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ความผิดพลาดทางการเขียนในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาสัตวแพทย์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาชนิดของความผิดพลาดและวิเคราะห์ร้อยละในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาสัตวแพทย์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย จำนวน 26 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า ชนิดของความผิดพลาดระดับประโยค ได้แก่ อักษรพิมพ์ใหญ่ ร้อยละ 36.97 เครื่องหมายวรรคตอน ร้อยละ 19.75 ความสอดคล้องของประธานและกริยา ร้อยละ 19.33 ประโยคต่อเนื่อง ร้อยละ 8.82 ประโยคไม่สมบูรณ์ ร้อยละ 7.98 การเรียงลำดับคำ ร้อยละ 3.78 และกาล ร้อยละ 3.36 และชนิดของความผิดพลาดระดับคำที่พบได้แก่ การเลือกคำ ร้อยละ 59.49 คำบุพบท ร้อยละ 19.49 คำนาม ร้อยละ 15.90 และคำนำหน้าคำนาม ร้อยละ 5.13 สรุปได้ว่า ความผิดพลาดทางการเขียนระดับประโยคที่พบมากที่สุดได้แก่ อักษรพิมพ์ใหญ่ เครื่องหมาย วรรคตอน และความสอดคล้องของประธานและกริยา ส่วนความผิดพลาดทางการเขียนระดับคำ ที่พบมากที่สุดได้แก่ การเลือกคำ และคำบุพบท ผู้วิจัยให้ข้อสรุปว่าความผิดพลาดทางการเขียนที่เกิดขึ้นนี้มีสาเหตุจากความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ที่ไม่เพียงพอของผู้เขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ด้านวากยสัมพันธ์ และความหมายของคำ ส่งผลให้นักศึกษาสัตวแพทย์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใช้ระบบภาษาไทยในการเขียนภาษาอังกฤษ

Amnuai (2020) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของบทคัดย่อภาษาอังกฤษของโครงการวิจัยที่เขียนโดยนักศึกษาไทย ระดับปริญญาตรี จำนวน 40 ฉบับ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อระบุข้อผิดพลาดของบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่เขียนโดยนักศึกษา โดยพบว่าข้อผิดพลาดทั้งหมด 5 ประเภท เรียงลำดับความถี่มากที่สุดไปยั้งน้อยที่สุด ได้แก่ การเลือกใช้คำ คำบุพบท การสร้างประโยครูปเอกพจน์หรือพหูพจน์ และเครื่องหมายอัญประกาศ ผลการวิจัยนี้เป็นประโยชน์สำหรับผู้สอนในการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อช่วยนักศึกษาจากข้อผิดพลาดเมื่อเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ และปรับปรุงทักษะการเขียนเชิงวิชาการ

อาทิตย์ การดีม (2563) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทคัดย่อภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 จำนวนทั้งสิ้น 251 ฉบับ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบ

และข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อ ผลการวิจัยพบว่า ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อ จำนวนทั้งหมด 60 ฉบับ เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานบทคัดย่อ จำนวน 33 ฉบับ เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน จำนวน 23 ฉบับ และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน จำนวน 4 ฉบับ ในด้านข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นฐานประโยค พบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ (33 ครั้ง) มีน้อยกว่าข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นฐานประโยค (560 ครั้ง) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เขียนควรมีความรู้ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อและด้านหลักภาษาศาสตร์และโครงสร้างพื้นฐานประโยคและจะทำให้บทคัดย่อมีความถูกต้องและทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจบทคัดย่อได้ง่ายมากยิ่งขึ้น

Kampookaew (2020) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของนักศึกษา EFL มหาวิทยาลัยในประเทศไทย ในชั้นเรียนการเขียน EAP โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในเรื่องความ จำนวน 58 เรื่อง จากของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 29 ราย จากการวิเคราะห์ พบข้อผิดพลาด 1,199 รายการ โดยจัดประเภทข้อผิดพลาดเป็น 10 ประเภท ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับคำนาม คำนำหน้าคำนาม กริยา ประเภทของคำ และคำบุพบท เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 84.07 การศึกษานี้ยังแบ่งประเภทข้อผิดพลาดทั้ง 10 ประเภทออกเป็น 49 ประเภทย่อยอีกด้วย การจำแนกข้อผิดพลาดอย่างละเอียดและครอบคลุมนี้เผยให้เห็น การใช้คำนามเอกพจน์และพหูพจน์อย่างไม่ถูกต้อง รวมถึงการละเว้นคำนำหน้านาม 'the' และความขัดแย้งระหว่างประธานกับกริยา เป็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบมากที่สุด

พนิตทิชาญ์ มานอก และ ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูน (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ จำนวน 30 คน เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์และแนวทางการพัฒนาในการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า โดยพบว่าประเภทของข้อผิดพลาดจำนวนมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) คิดเป็นร้อยละ 30 การละตัวสะกด (Omission) คิดเป็นร้อยละ 22.5 และการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition Partner) คิดเป็นร้อยละ 15 และในส่วนของข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based Type) คิดเป็นร้อยละ 2.5

สรุปได้ว่า จากการทบทวนวรรณกรรมภายในประเทศ ส่วนใหญ่ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ยังคงกระจุกตัวอยู่ในระดับปริญญาตรี โดยช่วยให้เห็นภาพจำแนกชนิดและความถี่ของความผิดพลาดทั้งระดับประโยคและระดับคำอย่างเป็นระบบ ขณะที่ผลงานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษายังมีจำกัด ดังนั้น ผลงานวิจัยของ กรกนก รุณย์คติ (2556) จึงโดดเด่นในฐานะหนึ่งในไม่กี่ชิ้นที่มุ่งวิเคราะห์บทคัดย่อของนักศึกษาปริญญาโทโดยตรง และยังครอบคลุมสองสาขาหลักคือวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับโจทย์ของการศึกษาคั้งนี้ แม้ผลงานวิจัยดังกล่าวจะมีอายุเกิน 10 ปี แต่ยังคงคุณค่าทางวิชาการในฐานะหมุดหมายอ้างอิงสำหรับการเปรียบเทียบเชิงแนวโน้มและการออกแบบกรอบวิเคราะห์

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

ในงานวิจัยต่างประเทศมีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทความย่อและงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำนวนมาก นักวิจัยได้ศึกษาแนวทางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ดังนี้

Seyitkuliye et al. (2020) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความผิดพลาดทางไวยากรณ์ของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวเติร์กเมน (Investigation of Grammatical Errors Committed by Turkmen Learners of English) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะและประเภทของความผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่ปรากฏในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของผู้เรียนชาวเติร์กเมนจำนวน 17 คน งานวิจัยใช้กรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของ Bird และ Benson (1994) ในการจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็นสามกลุ่ม ได้แก่ (1) ปัญหาที่ร้ายแรงที่สุด (Most Serious Problems) ซึ่งประกอบด้วย ประโยคไม่สมบูรณ์ (Sentence Fragments) ข้อผิดพลาดของกริยา ความไม่สอดคล้องระหว่างประธานและกริยา (Subject - Verb Agreement) ประโยคต่อเนื่อง (Run - on Sentences) และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด (Punctuation Errors) (2) ปัญหาระดับกลาง (Intermediate Problems) ครอบคลุมข้อผิดพลาดด้านคำบุพบท (Prepositions) ลำดับคำ (Word Order) รูปแบบของคำ (Word Form) และการใช้คำนำหน้านาม (Articles) และ (3) ปัญหาเกี่ยวกับเครื่องหมายวรรคตอนและการเขียน (Punctuation and Mechanics) ซึ่งรวมถึงข้อผิดพลาดในการใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ (Capitalization) และการสะกดคำ (Spelling) ผลการวิจัยพบว่า ความผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุดอยู่ในระดับคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการใช้รูปแบบคำ (Word Form) และคำนำหน้านาม (Articles) ซึ่งมักสะท้อนถึงความสับสนของผู้เรียนในการใช้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ยังพบว่าความผิดพลาดเหล่านี้เกิดจากปัจจัยหลายประการ ได้แก่ (1) อิทธิพลของภาษาแม่ (First Language Interference) ซึ่งทำให้ผู้เรียนถ่ายโอนโครงสร้างทางภาษาของภาษาตุรกีมาใช้ในภาษาอังกฤษโดยตรง (2) ความรู้ทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่จำกัด (Limited Grammatical Competence) โดยเฉพาะในเรื่องโครงสร้างประโยคและการเลือกใช้คำกริยาให้สอดคล้องกับประธาน (3) การขาดความตระหนักรู้ทางภาษา (Lack of Linguistic Awareness) และการไม่ตรวจทานผลงานเขียนก่อนส่ง ซึ่งเป็นสาเหตุรองที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในเชิงกลไก เช่น การสะกดคำและเครื่องหมายวรรคตอน ผู้วิจัยสรุปว่า ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของผู้เรียนชาวเติร์กเมนเกิดจากทั้งอิทธิพลภายในและภายนอก โดยเฉพาะการแทรกแซงจากภาษาแม่และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เน้นการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องทางโครงสร้างทางไวยากรณ์ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการออกแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ให้ความสำคัญกับการฝึกเขียนเชิงไวยากรณ์ควบคู่กับการสื่อความ

Fajarina (2022) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนบทความย่อวิทยานิพนธ์ของภาควิชาภาษาอังกฤษ (An Error Analysis in Writing Thesis Abstract of English Department) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อระบุประเภทของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เกิดขึ้นในบทความย่อ

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาภาควิชาการศึกษาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย KH. A. Wahab Hasbullah University of Jombang ประเทศอินโดนีเซีย งานวิจัยใช้ระเบียบวิธีเชิงพรรณนาเชิงคุณภาพ (Descriptive Qualitative Method) โดยรวบรวมข้อมูลจากบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำนวน 30 ฉบับ ในปีการศึกษา 2565 (ค.ศ. 2022) และวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามกรอบ Surface Strategy Taxonomy ของ Dulay, Burt, และ Krashen (1982) ซึ่งแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การละคำ (Omission) การเพิ่มคำเกินจำเป็น (Addition) การใช้รูปแบบคำผิด (Misformation) และการเรียงลำดับคำผิด (Misordering) ผลการวิจัยพบข้อผิดพลาดหลากหลายลักษณะ เช่น การละคำ การเพิ่มคำ การใช้คำผิด การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่และเครื่องหมายวรรคตอนผิด การใช้กาลไม่เหมาะสม การสะกดคำผิด และการใช้รูปแบบคำผิด ข้อผิดพลาดเหล่านี้ส่งผลให้บทคัดย่อขาดความถูกต้องและลดความชัดเจนของเนื้อหา ผู้วิจัยระบุว่าปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาด ได้แก่ อิทธิพลจากภาษาแม่ การใช้กฎไวยากรณ์เกินขอบเขต ความรู้ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ที่จำกัด ตลอดจนความประมาทและการขาดการทบทวนผลงานเขียน ทั้งนี้ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดช่วยสะท้อนจุดอ่อนทางภาษาของผู้เรียนและเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเชิงเขียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

Fauzi (2022) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในบทคัดย่อของเอกสารวิชาการระดับปริญญาตรี (Grammatical Errors in Undergraduates' Paper Abstracts) โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อวิเคราะห์และจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่ปรากฏในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ เพื่อทำความเข้าใจผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อคุณภาพงานเขียนเชิงวิชาการ งานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการ วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยมีกรอบแนวคิดในการจำแนกประเภทข้อผิดพลาดตามหลัก Surface Strategy Taxonomy ของ Dulay, Burt, and Krashen (1982) ซึ่งแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็นสี่ประเภทหลัก ได้แก่ Misformation, Omission, Addition และ Misordering ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ส่วนใหญ่ ที่ตรวจพบในบทคัดย่อของนักศึกษาระดับปริญญาตรีอยู่ในหมวด Misformation (การใช้รูปแบบผิด) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนใช้รูปแบบภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง (เช่น การผันคำกริยาผิด Tense หรือการใช้ Subject - Verb Agreement ไม่สอดคล้องกัน) รองลงมาคือ Omission (การละเลยหรือขาดหายไป) ของส่วนที่จำเป็น เช่น การละเลยคำนำหน้านาม (articles) หรือส่วนประกอบของประโยค ผู้วิจัยระบุว่า สาเหตุหลักที่ทำให้นักศึกษากระทำข้อผิดพลาดเหล่านี้มีสองประการคือ อิทธิพลของภาษาแม่ (Mother Tongue Interference) ซึ่งผู้เรียนนำโครงสร้างภาษาแม่มาใช้กับภาษาอังกฤษโดยตรง และ การใช้กฎเกินขอบเขต (Overgeneralization) ของกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบริบทที่ไม่เหมาะสม งานวิจัยนี้จึงเน้นย้ำถึงความจำเป็นในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว เนื่องจากส่งผลโดยตรงต่อความแม่นยำและความน่าเชื่อถือของบทคัดย่อในฐานะตัวแทนของงานวิจัยทั้งหมด

Pardede et al. (2023) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาศึกษาด้านภาษาอังกฤษกลุ่มผู้เรียน EFL โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อระบุประเภทและความถี่ของข้อผิดพลาดทางภาษาศาสตร์ที่ปรากฏในบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรีของนักศึกษา 28 คนจากจากรัตนา ประเทศอินโดนีเซีย งานวิจัยนี้โดดเด่นด้วยการใช้โปรแกรมเฉพาะทาง UAM Corpus Tool ซึ่งเป็นซอฟต์แวร์ที่ออกแบบมาเพื่อการประมวลผลภาษาและการวิเคราะห์เชิงภาษาศาสตร์ ผลการวิจัยเปิดเผยว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดและส่งผลกระทบต่อความชัดเจนของบทคัดย่อคือ ข้อผิดพลาดด้านการใช้วลี (Phrasal Errors) และข้อผิดพลาดด้านเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Errors) ตามลำดับ ในขณะที่ข้อผิดพลาดด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) และคำศัพท์ (Lexical Errors) ถูกพบในสัดส่วนที่น้อยที่สุด งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าสาเหตุของข้อผิดพลาด เหล่านี้มาจากความจำเป็นที่นักศึกษาต้องปรับปรุง ความเชี่ยวชาญในกฎไวยากรณ์ (Grammatical Rules) ความสามารถในการป้องกันการแทรกแซงจากภาษาแม่ (First Language Interference) และ ทักษะในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้อง เพื่อให้สามารถเขียนบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โดยสรุป ผลงานวิจัยต่างประเทศสะท้อนภาพรวมที่สอดคล้องกันหลายประการ ได้แก่ (1) ประเภทข้อผิดพลาดที่พบบ่อยมักอยู่ในกรอบการจำแนกเชิงโครงสร้าง (Surface Strategy Taxonomy) ซึ่งประกอบด้วย Misformation, Omission, Addition, และ Misordering ควบคู่กับข้อผิดพลาดเชิงรูปภาษาที่สำคัญ เช่น คำนำหน้านาม คำบุพบท ความสอดคล้องระหว่างประธาน-กริยา การเรียงลำดับคำ และเครื่องหมายวรรคตอน (Puspita, 2019; Fajarina, 2022; Pardede et al., 2023) (2) สาเหตุเชิงกลไกที่ปรากฏอย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ อิทธิพลของภาษาแม่ การใช้กฎไวยากรณ์เกินขอบเขต ความรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ที่จำกัด ตลอดจนการขาดการทบทวนต้นฉบับ (3) แนวโน้มด้านระเบียบวิธีมีความหลากหลายมากขึ้น ตั้งแต่การวิเคราะห์เชิงคุณภาพ การใช้กรอบจำแนกข้อผิดพลาดตามแนวทางสากล ไปจนถึงการประยุกต์ใช้เครื่องมือภาษาศาสตร์คอร์ปัส (เช่น UAM Corpus Tool) เพื่อเพิ่มความเที่ยง ความละเอียด และความเป็นระบบของการจำแนกข้อผิดพลาด ผลรวมของหลักฐานดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การพัฒนาคุณภาพบทคัดย่อควรมุ่งทั้ง “ความเที่ยงตรงทางรูปภาษา” และ “การจัดองค์ประกอบสาร” ควบคู่กัน พร้อมทั้งส่งเสริมกลยุทธ์ป้องกันข้อผิดพลาดซ้ำรูป (preventive feedback) และการใช้เครื่องมือช่วยตรวจเชิงระบบในชั้นเรียนเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL/ESL)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 3 อธิบายถึงระเบียบวิธีการวิจัยที่ใช้ในการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้ โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้การศึกษามีความเป็นระบบ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย และสามารถตอบคำถามวิจัย ได้อย่างถูกต้องและน่าเชื่อถือ กระบวนการวิจัยประกอบด้วย การกำหนดขั้นตอนการดำเนินการ การระบุ แหล่งข้อมูลและกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ การกำหนดเครื่องมือวิจัย การสร้างและตรวจสอบคุณภาพ เครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยมี รายละเอียดดังต่อไปนี้

- 3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย
- 3.2 ขอบเขตการวิจัย
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การสร้างและทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods) โดยผสมผสานการวิเคราะห์เอกสาร (Document Analysis) ของบทความภาษาอังกฤษ กับการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้ข้อมูล ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพอย่างรอบด้าน แหล่งข้อมูลหลักเป็นประชากรเอกสาร ได้แก่ บทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท ปีการศึกษา 2565 จำนวน 111 ฉบับ ส่วนเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย ได้แก่ (1) แบบบันทึกข้อผิดพลาดที่พบในบทความภาษาอังกฤษ สำหรับให้รหัสข้อผิดพลาด ระดับประโยคและระดับคำ และ (2) แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเก็บข้อมูล เชิงคุณภาพประกอบการตีความผล โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ได้แก่

3.1.1 การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยรวบรวมบทความภาษาอังกฤษจำนวน 111 ฉบับ ของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2565 โดยใช้ประชากรทั้งหมด

3.1.2 การเปรียบเทียบบทความ โดยนำบทความฉบับที่นักศึกษาส่งตรวจครั้งแรก มาเปรียบเทียบกับฉบับที่ผ่านการแก้ไขโดยผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความแตกต่างและระบุ ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

3.1.3 การจำแนกข้อผิดพลาด โดยผู้วิจัยกำหนดรหัสข้อผิดพลาดตามกรอบการวิเคราะห์ ที่แบ่งเป็นสองระดับ ได้แก่ ระดับประโยคและระดับคำแล้วบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกข้อผิดพลาด

3.1.4 การตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ ส่งผลการให้รหัสตามแบบบันทึกข้อผิดพลาดให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษตรวจสอบซ้ำ เพื่อยืนยันความถูกต้อง ความครบถ้วน และความสอดคล้องของการจำแนกข้อผิดพลาด

3.1.5 การวิเคราะห์เชิงปริมาณ ใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมทั้งใช้สถิติเชิงอนุมาน Independent Samples t - test เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของจำนวนข้อผิดพลาดระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

3.1.6 การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษจำนวน 5 ท่าน เพื่อรวบรวมข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และแนวทางในการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

3.1.7 การตรวจสอบผลลัพธ์ โดยนำผลการวิเคราะห์และผลการจำแนกข้อผิดพลาดทั้งหมดเสนอต่อการประชุมกลั่นกรองบทคัดย่อระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อให้คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา และยืนยันความถูกต้องของผลการวิเคราะห์

การดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าวทำให้ได้ข้อมูลที่มีความถูกต้อง น่าเชื่อถือ และครอบคลุมทั้งข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งสามารถตอบวัตถุประสงค์การวิจัยทั้งสามข้อได้อย่างครบถ้วน โดยความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์การวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้รับ แสดงไว้ในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์การวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้รับ

วัตถุประสงค์วิจัย	วิธีการวิจัย	ผลที่ได้รับ
1) เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา	- วิเคราะห์เอกสารบทคัดย่อภาษาอังกฤษจำนวน 111 ฉบับ - ให้รหัสข้อผิดพลาดตามกรอบ	- ได้จำนวนและร้อยละของข้อผิดพลาดแต่ละประเภท - ทราบประเภทข้อผิดพลาด
ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี	2 ระดับ (ระดับประโยค และระดับคำ) - บันทึกความถี่และค่านวน	ที่พบมากที่สุดในภาพรวม - ทราบสัดส่วนข้อผิดพลาดระดับประโยคและระดับคำ
	ร้อยละ	

ตารางที่ 3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์การวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้รับ (ต่อ)

วัตถุประสงค์วิจัย	วิธีการวิจัย	ผลที่ได้รับ
2) เพื่อศึกษาความแตกต่าง ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อ ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี และสาขา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี	- คำนวณค่าเฉลี่ยและส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานของจำนวน ข้อผิดพลาด - เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยจำนวน ข้อผิดพลาดระหว่างสองกลุ่ม สาขาวิชา - ใช้สถิติ Independent Samples t - test	- ทราบว่าทั้งสองสาขา มีความแตกต่างกันหรือไม่ - ทราบระดับนัยสำคัญทางสถิติ - ทราบว่าสาขาใดมีค่าเฉลี่ย ข้อผิดพลาดสูงกว่า
3) เพื่อศึกษาแนวทางการสร้าง ข้อเสนอแนะเพื่อลดข้อผิดพลาด และพัฒนาการเขียนบทคัดย่อ ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี	- สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้าน ภาษาอังกฤษ 5 ท่าน - วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) - สังเคราะห์ข้อเสนอเชิงปฏิบัติ	- ได้แนวทางลดข้อผิดพลาด ระดับประโยค - ได้แนวทางลดข้อผิดพลาด ระดับคำ - ได้แนวทางเชิงปฏิบัติ ในการพัฒนาการเขียน บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา

3.2 ขอบเขตการวิจัย

3.2.1 ประชากร

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ คือ บทคัดย่อภาษาอังกฤษของวิทยานิพนธ์นักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2565 (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา, 2565) รวมทั้งสิ้น 111 ฉบับ โดยผู้วิจัยเลือกใช้ประชากรทั้งหมด เพื่อให้การวิเคราะห์ครอบคลุมและสะท้อนภาพรวมทั้งแท้จริงของการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาในปีดังกล่าว สำหรับบทคัดย่อทั้งหมดผ่านการตรวจสอบด้านภาษาโดยผู้เชี่ยวชาญจากศูนย์ภาษา 2 แห่ง ได้แก่

1) ศูนย์พัฒนาศักยภาพด้านภาษาและอุตสาหกรรมบริการ คณะศิลปศาสตร์ ซึ่งรับผิดชอบการตรวจสอบบทคัดย่อของนักศึกษาจาก 6 คณะ ได้แก่ ครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิศวกรรมศาสตร์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เทคโนโลยีการเกษตร เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์

2) ศูนย์ไทย – นิวซีแลนด์ คณะบริหารธุรกิจ ซึ่งตรวจสอบบทคัดย่อของนักศึกษาจากคณะบริหารธุรกิจโดยเฉพาะ เพื่อให้การวิเคราะห์มีความตรงประเด็นและลดอคติในการตีความบทคัดย่อ จากหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาอาชีพ คณะศิลปศาสตร์ ได้ถูกยกเว้นการตรวจสอบเนื่องจากนักศึกษาในหลักสูตรดังกล่าวมีความเชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษโดยตรง

เมื่อจำแนกตามสาขา พบว่า บทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ได้แก่

1) สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 36 ฉบับ

2) สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 75 ฉบับ

การกำหนดประชากรเช่นนี้ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเปรียบเทียบข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นระหว่างสองสาขาได้อย่างเป็นระบบ และยังสะท้อนถึงแนวโน้มและลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทที่แตกต่างกันระหว่างศาสตร์ทั้งสองแขนงอย่างชัดเจน

3.2.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants)

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษจำนวน 5 ท่าน ซึ่งได้รับการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากผู้ที่มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญในการตรวจสอบบทคัดย่อและบทความวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา โดยกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกดังนี้

1) ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 1 สังกัดคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษและการตรวจสอบไวยากรณ์ เป็นคณะกรรมการกลั่นกรองบทคัดย่อระดับบัณฑิตศึกษา

2) ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2 สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มีประสบการณ์ตรวจสอบบทคัดย่อภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาและเป็นคณะกรรมการกลั่นกรองบทคัดย่อระดับบัณฑิตศึกษา

3) ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 สังกัดคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษและการตรวจสอบงานวิจัยเป็นคณะกรรมการกลั่นกรองบทคัดย่อระดับบัณฑิตศึกษา

4) ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 4 สังกัดคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีประสบการณ์ด้านการตรวจสอบบทคัดย่อและงานวิจัยภาษาอังกฤษ ระดับบัณฑิตศึกษา และเป็นคณะกรรมการกลั่นกรองบทคัดย่อระดับบัณฑิตศึกษา

5) ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 5 สังกัดคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีประสบการณ์ตรวจสอบบทคัดย่อภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษา และเป็นคณะกรรมการกลั่นกรองบทคัดย่อระดับบัณฑิตศึกษา

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 แบบบันทึกข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

แบบบันทึกข้อผิดพลาดเป็นเครื่องมือเชิงเอกสารที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อใช้ระบุประเภท – บันทึกความถี่ – สรุปรวม ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ซึ่งปรากฏในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา โดยกำหนดกรอบการจำแนกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับประโยค (Sentential Level: SL) และระดับคำ (Word Level: WL) ให้สอดคล้องกับกรอบการวิเคราะห์ที่ใช้ในงานวิจัยนี้อย่างเป็นระบบ

1) ขอบเขตและรหัสข้อผิดพลาดที่บันทึก

(1) ระดับประโยค (SL): ประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragments: FRAG) ประโยคต่อเนื่อง (Run-ons: RO) ความสอดคล้องประธาน - กริยา (Subject-Verb Agreement: SVA) การเรียงลำดับคำ (Word Order: WO) การใช้กาลเวลา (Tenses: TEN) เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Marks: PUNCT) อักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital Letters: CAP)

(2) ระดับคำ (WL): คำนำหน้าคำนาม (Articles: ART) คำนาม (Nouns: N) คำบุพบท (Prepositions: PREP) การเลือกใช้คำ (Word Choice: WC)

2) องค์ประกอบของแบบฟอร์มที่ใช้

จัดทำเป็นตารางมาตรฐาน แยกตามสาขา และมีหัวคอลัมน์รหัสข้อผิดพลาดครบถ้วน (FRAG, RO, SVA, WO, TEN, PUNCT, CAP, ART, N, PREP, WC) พร้อมแถวสรุป “รวม” “รวมข้อผิดพลาดระดับประโยค – ระดับคำ” และ “รวมข้อผิดพลาดทั้งหมด” สำหรับนำยอดไปวิเคราะห์เชิงสถิติในขั้นตอนถัดไป

3) หน่วยนับและหลักเกณฑ์การให้รหัสในการบันทึก

(1) หน่วยนับคือ “การเกิดข้อผิดพลาดหนึ่งครั้ง” ต่อหนึ่งตำแหน่งที่ผิดจริงในข้อความ (มิใช่ต่อประโยคโดยอัตโนมัติ) เพื่อสะท้อนจำนวนการเกิดอย่างแท้จริงในบทคัดย่อ

(2) กรณีพบข้อผิดพลาดซ้อนทับหลายประเภท ในตำแหน่งเดียวกัน ให้บันทึกรหัสประเภทหลักลงตาราง และอธิบายบริบท/ประเภทที่สัมพันธ์ในหมายเหตุ (ตามแบบฟอร์ม) เพื่อความโปร่งใสในการถ่ายโอนข้อมูล

(3) ใช้รหัสย่อเดียวกันทั้งชุดข้อมูล (FRAG, RO, SVA, WO, TEN, PUNCT, CAP, ART, N, PREP, WC) ให้สอดคล้องกับกรอบการวิเคราะห์ที่กำหนดในข้อ 3.3 ของงานวิจัยนี้

4) วิธีใช้เครื่องมือและกระบวนการบันทึก

ผู้วิจัยจะดำเนินการอ่านต้นฉบับบทคัดย่อภาษาอังกฤษ สองชุดข้อมูล ได้แก่ ฉบับที่นักศึกษาส่งตรวจครั้งแรก และฉบับที่ผ่านการแก้ไขโดยผู้เชี่ยวชาญแล้ว เพื่อระบุและกำกับรหัสข้อผิดพลาดลงบนต้นฉบับ จากนั้น ถ่ายโอนจำนวนการเกิดของแต่ละรหัส เข้าสู่แบบบันทึกข้อผิดพลาดตามคอลัมน์มาตรฐาน และสรุปยอดรายประเภท – รายระดับ (SL/WL) ไว้ที่แถวสรุปท้ายตารางสำหรับ การวิเคราะห์เชิงปริมาณในลำดับถัดไป

5) บทบาทของแบบฟอร์มต่อการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลสรุปจากแบบบันทึกนี้ จะถูกนำไปคำนวณความถี่ และร้อยละของแต่ละประเภทข้อผิดพลาด รวมทั้งใช้จัดทำตัวชี้วัดเชิงพรรณนาอื่น ๆ (เช่น ค่าเฉลี่ย จำนวนข้อผิดพลาดต่อบทคัดย่อ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) และเป็นฐานในการเปรียบเทียบระหว่างสาขา ตลอดจนวิเคราะห์เชิงอนุมาน ตามแผนการวิเคราะห์ข้อมูลที่กำหนดไว้ในข้อ 3.6 ของงานวิจัยนี้

3.3.2 แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

1) ลักษณะเครื่องมือและวัตถุประสงค์

แบบสัมภาษณ์กำหนดรูปแบบ **กึ่งโครงสร้าง** เพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ตรวจบทคัดย่อภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา จุดมุ่งหมายคือ (1) ระบุภาพรวม “ข้อผิดพลาดที่พบบ่อย” ทั้งระดับประโยคและระดับคำ (2) รวบรวม “แนวทางแก้ไข/พัฒนา” ที่ใช้ในทางปฏิบัติ และ (3) ขอ “ข้อเสนอเชิงระบบ” ต่อการสนับสนุนของมหาวิทยาลัย และการจัดทำคู่มือพัฒนาการเขียนบทคัดย่อสำหรับนักศึกษาและอาจารย์ที่เกี่ยวข้อง

2) โครงสร้างเนื้อหาและขอบเขตประเด็น

แบบสัมภาษณ์ แบ่งเป็น 2 ส่วนหลัก พร้อมประเด็นย่อยและช่อง “ข้อเสนอแนะ” สำหรับคำตอบปลายเปิดในแต่ละข้อ ดังนี้

(1) ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญ : ชื่อ-สกุล ระดับการศึกษา (ปริญญาตรี/โท/เอก ระบุสาขา) และ “จำนวนปี” ของประสบการณ์ตรวจบทคัดย่อ (เพื่อใช้บรรยายลักษณะกลุ่มผู้ให้ข้อมูล)

(2) ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับบทคัดย่อ ครอบคลุม 3 หมวดใหญ่

ก. ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

a. ระดับประโยค ประกอบด้วย ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคต่อเนื่อง ความสอดคล้องของประธานและกริยา การเรียงลำดับคำกาล เครื่องหมายวรรคตอน และอักษรพิมพ์ใหญ่ และ

b. ระดับคำ ประกอบด้วย คำนำหน้าคำนาม คำนาม คำบุพบท และการเลือกคำ

ข. ความแตกต่างข้ามสาขา (วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเทียบกับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

a. ให้ผู้เชี่ยวชาญ “เลือกประเภทข้อผิดพลาดที่พบบ่อย” แยกตามระดับประโยคและระดับคำ **รายสาขา**

b. ถาม “สาเหตุหลักของความแตกต่าง” (เช่น พื้นฐานภาษา ความถี่การใช้ภาษา การฟังการแปล ฯลฯ เลือกได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

c. ถาม “แนวโน้มการปรับปรุงหลังได้รับคำแนะนำ” ว่ากลุ่มใดปรับดีขึ้น และเพราะเหตุใด พร้อมตัวเลือก “ทั้งสองกลุ่มใกล้เคียง / ระบุไม่ได้ / อื่น ๆ”

d. ขอ **ข้อเสนอเฉพาะสาขา** แยกเป็น (1) วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ (2) มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (เช่น เน้นโครงสร้างประโยคที่กระชับ การใช้ศัพท์เทคนิคอย่างเหมาะสม ฝึกหลีกเลี่ยงการแปลตรงตัว การใช้เครื่องมือช่วยตรวจภาษา เป็นต้น)

ค. แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาด

a. จัดตามหมวดย่อย **ระดับประโยค** ควรตรวจให้ประโยคสมบูรณ์ ด้วยองค์ประกอบหลักครบถ้วน หากขาดส่วนใดให้เติมหรือเรียบเรียงใหม่ และตัดคำที่ฟุ่มเฟือย เพื่อความกระชับ เมื่อพบประโยคต่อเนื่องให้แก้ด้วยการเพิ่มคำสันธาน ใช้เครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้อง หรือแบ่งเป็นสองประโยค ตรวจสอบสอดคล้องของประธานกับกริยา ให้รูปเอกพจน์หรือพหูพจน์ตรงกัน จัดลำดับตามโครงสร้าง ประธาน กริยา กรรม และวางส่วนขยายไม่ให้บดบังใจความหลัก ใช้กาลให้สอดคล้องกับบริบทของส่วนต่าง ๆ ของบทคัดย่อ และรักษาให้คงเส้นคงวา ทั้งยังต้องทบทวนการใช้จุลภาค ทวิภาค และมหัพภาค ตามหลักเกณฑ์ รวมถึงใช้อักษรพิมพ์ใหญ่กับชื่อเฉพาะและตัวแรกของประโยคอย่างถูกต้องสม่ำเสมอ

b. จัดตามหมวดย่อย **ระดับคำ** ให้ตรวจการใช้คำนำหน้านามให้สัมพันธ์กับเสียงขึ้นต้น ความเฉพาะเจาะจง และกรณีที่ควรงดใช้ ตรวจสอบนิตคำนามว่าเป็นนามนับได้หรือนับไม่ได้พร้อมใช้รูปเอกพจน์หรือพหูพจน์ให้ถูกต้อง และแสดงความเป็นเจ้าของให้สอดคล้องตามแนวทางของเล่ม เลือกคำบุพบทให้ตรงกับความหมายและสำนวนที่ใช้คู่กัน วางตำแหน่งให้เหมาะสม และหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน สุดท้าย เลือกคำให้สื่อความหมายตรงประเด็น เหมาะกับบริบทเชิงวิชาการ ชัดเจน และไม่กำกวม เพื่อให้บทคัดย่ออ่านลื่นไหลและมีความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

c. ทุกหัวข้อมี **ช่องข้อเสนอแนะปลายเปิด** สำหรับเหตุผล ตัวอย่าง และแนวปฏิบัติจริงของผู้เชี่ยวชาญในสถานการณ์ตรวจแก้

3) ประเด็นเสริมเกี่ยวกับการพัฒนาและทรัพยากรการเรียนรู้

แบบสัมภาษณ์ยังรวบรวมมุมมองผู้เชี่ยวชาญต่อ (1) **หัวข้อไวยากรณ์ที่ควรเน้น** ในการฝึกเขียนบทความ (เช่น ความชัดเจน ความกระชับ การเชื่อมโยง ความสม่ำเสมอของสำนวน ฯลฯ) (2) **หลักการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ** (clarity, objectivity, avoiding plagiarism, consistency), (3) **แหล่งเรียนรู้** ที่แนะนำ (เว็บไซต์ Purdue OWL, UNC Writing Center, Grammarly ฯลฯ; หนังสือเช่น *Concise Guide to APA Style, How to Write and Publish a Scientific Paper*) (4) **การใช้เครื่องมือ AI เชิงโต้ตอบ** อย่างเหมาะสม (เช่น QuillBot, ChatGPT ภายใต้กรอบจริยธรรม) และ (5) **ข้อเสนอการสนับสนุนในระดับสถาบัน** (การจัดทำคู่มือ การอบรมเชิงปฏิบัติการ การอนุญาตใช้เครื่องมือช่วยเขียน) ตลอดจน **สารบัญหัวข้อสำหรับคู่มือ** ที่ควรจัดทำในอนาคต (รายการหัวข้อที่ต้องมี ตัวอย่างที่ดี และข้อผิดพลาดที่พบบ่อยพร้อมวิธีแก้) เพื่อเป็นฐานข้อมูลเชิงนโยบายและการพัฒนาหลักสูตร/บริการของหน่วยงาน

4) รูปแบบคำตอบและเอกสารประกอบ

แบบสัมภาษณ์ผสมผสาน **คำตอบแบบเลือก** (เลือกได้มากกว่าหนึ่งข้อ) กับ **คำตอบปลายเปิด** (ช่อง “ข้อเสนอแนะ”) เพื่อให้ได้ทั้งข้อมูลเชิงโครงสร้างที่เปรียบเทียบได้ และหลักฐานเชิงอธิบายที่ลึกและยืดหยุ่นต่อบริบทการสอน – การตรวจแก้ ในการใช้งานจริง ผู้วิจัยเตรียม **แนวคำถามหลักและชุด Probe** เพื่อซักถามรายละเอียด ตัวอย่างประกอบ และเหตุผลเชิงหลักวิชาในแต่ละหัวข้อ ทั้งนี้ การเก็บข้อมูลสามารถทำแบบพบหน้า หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยมีแบบบันทึกผลการสัมภาษณ์แนบในชุดเอกสารเดียวกันกับแบบคำถามหลัก

5) การเชื่อมโยงกับการวิเคราะห์ข้อมูล

คำตอบเชิงเลือกถูกจัดหมวดหมู่เพื่อเทียบ **แนวโน้ม** รายกลุ่มสาขาและรายประเภทข้อผิดพลาด ส่วนคำตอบปลายเปิดถูกจัดธีมด้วย **การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)** ให้สอดคล้องกับกรอบ **ระดับประโยค – ระดับคำ** และ “แนวทางแก้ไข/ข้อเสนอเชิงระบบ” ก่อนสังเคราะห์ร่วมกับผลเชิงปริมาณจากแบบบันทึกข้อผิดพลาดในหัวข้อ 3.6 (การวิเคราะห์ข้อมูล) ของบทนี้

3.4 การสร้างและทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.4.1 แบบบันทึกข้อผิดพลาดที่พบในบทความภาษาอังกฤษ

1) การสร้างเครื่องมือ

(1) กำหนดกรอบแนวคิดและประเภทข้อผิดพลาด อ้างอิงกรอบ 2 ระดับ ได้แก่ ระดับประโยค (Sentential Level) และ ระดับคำ (Word Level) แล้วกำหนดรหัสย่อรายประเภทให้สอดคล้องกับแบบฟอร์มจริง ได้แก่ FRAG, RO, SVA, WO, TEN, PUNCT, CAP, ART, N, PREP, WC เพื่อใช้บันทึกอย่างเป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งชุดข้อมูล

(2) ออกแบบแบบฟอร์มให้สอดคล้องกับข้อมูลวิจัย โดยจัดทำตาราง แยกตามกลุ่มสาขาวิชา (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ / วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี) ระบุหัวข้อคอล์มน์รหัสข้อผิดพลาดครบถ้วน และมีแถวสรุป “รวม” “รวมข้อผิดพลาดระดับประโยค – ระดับคำ” “รวมข้อผิดพลาดทั้งหมด” เพื่อรองรับการถ่ายโอนไปคำนวณสถิติในขั้นตอนวิเคราะห์

(3) กำหนดหน่วยนับเป็น หนึ่งครั้งต่อหนึ่งตำแหน่งที่เกิดข้อผิดพลาดจริง หากเกิดหลายประเภทซ้อนกัน ให้บันทึกรหัส สาเหตุหลัก ลงตาราง และระบุประเภทที่เกี่ยวข้องในหมายเหตุ เพื่อความโปร่งใสและตรวจสอบย้อนกลับได้

(4) จัดทำคู่มือรหัส (Codebook) ฉบับย่อ เพื่อสรุปคำจำกัดความเกณฑ์การตัดสินใจ ตัวอย่างถูก – ผิด และแนวปฏิบัติเมื่อพบกรณีซ้อนทับ เพื่อให้ผู้ให้รหัสใช้เกณฑ์เดียวกัน

2) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดโดยนำเสนอแบบฟอร์มและคู่มือรหัสให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษและการตรวจสอบไวยากรณ์ 3 ท่าน (ภาคผนวก ข) ประเมินความสอดคล้องของรายการกับวัตถุประสงค์การวิจัย ด้วยดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item – Objective Congruence: IOC) โดยใช้เกณฑ์ให้คะแนน +1 หมายถึงสอดคล้อง 0 หมายถึงไม่แน่ใจ และ -1 หมายถึงไม่สอดคล้อง แล้วคำนวณค่า

$$IOC = \frac{\sum \square}{\square}$$

เมื่อ $\sum \square$ คือผลรวมคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ และ \square คือจำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การพิจารณา : ค่า IOC ระหว่าง 0.50 – 1.00 ถือว่าใช้ได้; ต่ำกว่า 0.50 ควรปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง ผลการประเมินของแบบบันทึกข้อผิดพลาดมีค่า IOC = 1.00 สะท้อนว่ารายการบันทึกมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยในระดับดี

3.4.2 แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

1) การสร้างเครื่องมือ

(1) กำหนดกรอบและวัตถุประสงค์ โดยกำหนดให้แบบสัมภาษณ์มีลักษณะกึ่งโครงสร้าง เพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ตรวจ

บทคัดย่อระดับบัณฑิตศึกษา โดยมุ่ง (1) ระบุข้อผิดพลาดที่พบบ่อยในระดับประโยคและระดับคำ (2) แนวทางการแก้ไข และ (3) ข้อเสนอเชิงระบบสำหรับการพัฒนาคุณภาพบทคัดย่อ

(2) ออกแบบโครงสร้าง โดยยึดโครงสร้าง 2 ส่วนตามแบบฟอร์ม ได้แก่

ก. ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญ (ชื่อ – สกุล วุฒิการศึกษา และ ประสบการณ์ตรวจบทคัดย่อ)

ข. ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับบทคัดย่อ ครอบคลุมโดเมนหลัก

a. ประเภทข้อผิดพลาด ระดับประโยค (Fragments, Run - ons, Subject – Verb Agreement, Word Order, Tenses, Punctuation, Capital Letters) และ ระดับคำ (Articles, Nouns, Prepositions, Word Choice)

b. ความแตกต่างของข้อผิดพลาดระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาเหตุ ความยากง่ายในการปรับปรุง และข้อเสนอ เฉพาะกลุ่ม

c. แนวทางแก้ไขรายประเภท รวมถึงกรอบพัฒนาทักษะการเขียน แหล่งเรียนรู้ และข้อเสนอระดับสถาบัน (เวิร์กช็อป คู่มือ มาตรฐานการใช้เครื่องมือช่วยเขียน)

(3) กำหนดรูปแบบคำถามและแนวซักถาม (Probes) โดยจัดคำถามเป็นคำถาม ปลายเปิด ผสมคำถามเลือกได้มากกว่า 1 ตัวเลือก พร้อมบันทึกช่อง “ข้อเสนอแนะ” ในทุกหมวด และจัดทำแนวซักถาม (Probes) เพื่อให้ผู้สัมภาษณ์ได้เหตุผล ตัวอย่าง และข้อพิจารณาเชิงวิชาการ อย่างเป็นระบบ

2) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ก่อนนำแบบสัมภาษณ์ไปใช้ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (ภาคผนวก ข) ประเมินความชัดเจนของคำถาม ความครอบคลุมของเนื้อหาและความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ ของการศึกษา ด้วยดัชนีความสอดคล้อง ของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item – Objective Congruence: IOC) โดยใช้เกณฑ์ ให้คะแนน +1 หมายถึงสอดคล้อง 0 หมายถึงไม่แน่ใจ และ -1 หมายถึงไม่สอดคล้อง แล้วคำนวณค่า

$$\square\square\square = \frac{\sum \square}{\square}$$

เมื่อ $\sum \square$ คือผลรวมคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ และ \square คือจำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การพิจารณา : ค่า IOC ระหว่าง 0.50 – 1.00 ถือว่าใช้ได้; ต่ำกว่า 0.50 ควรปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง ผลการประเมินของแบบบันทึกข้อผิดพลาดมีค่า IOC = 1.00 สะท้อนว่า ข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยในระดับดี

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลดำเนินการตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด 2 ระดับ ได้แก่ ระดับประโยค และระดับคำ ก่อนสรุปเป็นความถี่และร้อยละรายสาขาวิชาศาสตร์และเทคโนโลยีเทียบกับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เพื่อใช้ตอบวัตถุประสงค์การวิจัย และทดสอบสมมติฐานต่อไป ดังนี้

3.5.1 แบบบันทึกข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

1) กรอบจำแนกและรหัสที่ใช้บันทึก ใช้กรอบ 2 ระดับเดียวกับบทวิเคราะห์ผล โดยระดับประโยค (SL) ประกอบด้วย ประโยคไม่สมบูรณ์ (FRAG) ประโยคต่อเนื่อง (RO) ความสอดคล้องประธาน - กริยา (SVA) การเรียงลำดับคำ (WO) การใช้กาลเวลา (TEN) เครื่องหมายวรรคตอน (PUNCT) อักษรพิมพ์ใหญ่ (CAP) และ (2) ระดับคำ (WL) ประกอบด้วย คำนำหน้านาม (ART) คำนาม (N) คำบุพบท (PREP) การเลือกใช้คำ (WC)

2) วิธีบันทึกและรวมยอด โดยอ่านบทคัดย่อทีละฉบับ ระบุ – ให้รหัส – นับ “จำนวนครั้ง” ของข้อผิดพลาดรายประเภท แล้วรวมยอดเป็นความถี่และร้อยละ รายระดับ/รายประเภท ทั้งภาพรวม และรายกลุ่มสาขา

3) การเตรียมข้อมูลเพื่อการทดสอบสมมติฐาน สรุปผลต่อสาขา เพื่อใช้เป็น “หน่วยวิเคราะห์” ในการเทียบค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดระหว่างสองสาขาในบททดสอบสมมติฐาน

3.5.3 แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

1) วิธีเก็บและจัดรูปข้อมูล บันทึกคำตอบเชิงรายการ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ) ควบคู่กับคำตอบปลายเปิด แล้ว สรุปเป็นจำนวน/ร้อยละของผู้เชี่ยวชาญที่กล่าวถึงในแต่ละประเด็น พร้อมยกคำอธิบาย/ข้อเสนอแนะประกอบ

2) การเชื่อมโยงสู่ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ ถอดสรุป “แนวทางแก้ไขตามประเภทข้อผิดพลาด” และ “แนวทางพัฒนาการเขียน” ให้เป็นรายการที่ตรวจสอบได้และสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณ เพื่อใช้ประกอบการอภิปรายผลและข้อเสนอเชิงนโยบายในบทถัดไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1) บันทึกความถี่รายประเภทข้อผิดพลาดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ รายประเภทแยก 2 สาขา ได้แก่ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ลงในแบบบันทึกข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมรวมยอด

2) คำนวณร้อยละของข้อผิดพลาดในแต่ละประเภทภายในกลุ่ม g ตามสูตร ดังนี้

$$\text{Percent}_{k,g} = \frac{f_{k,g}}{\sum_k f_{k,g}} \times 100$$

โดยที่

k = จำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด

g = สาขา (H = มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, S = วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี)

$f_{k,g}$ = ความถี่ของข้อผิดพลาดประเภท k ในกลุ่ม g

$\sum_k f_{k,g}$ = ผลรวมข้อผิดพลาดทุกประเภทในกลุ่ม g

3) คำนวณค่าสถิติเพื่อการทดสอบสมมติฐาน โดยคำนวณค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของจำนวนข้อผิดพลาดต่อบทคัดย่อ แยกตามระดับคำและระดับประโยค รายสาขา โดยใช้สูตรดังนี้

$$\mu_{l,g} = \frac{1}{n_{l,g}} \sum_{i=1}^{n_{l,g}} X_{i,l,g}$$

$$\sigma_{l,g} = \sqrt{\frac{1}{n_{l,g} - 1} \sum_{i=1}^{n_{l,g}} (X_{i,l,g} - \mu_{l,g})^2}$$

โดยที่

l = ระดับของข้อผิดพลาด โดย $l \in \{\text{คำ, ประโยค}\}$

$X_{i,l,g}$ = จำนวนข้อผิดพลาดของบทคัดย่อฉบับที่ i ในระดับ l ของกลุ่ม g

$n_{l,g}$ = จำนวนบทคัดย่อของกลุ่ม g

$\mu_{l,g}$ = ค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดของบทคัดย่อฉบับที่ i ในระดับ l ของกลุ่ม g

$\sigma_{l,g}$ = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของจำนวนข้อผิดพลาดในระดับ l ของกลุ่ม g

4) วิเคราะห์แนวโน้มและรูปแบบของข้อผิดพลาด โดยพิจารณาความถี่และรูปแบบของข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในแต่ละสาขา โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยตามค่าความถี่ และคัดเลือกข้อผิดพลาดที่มีค่าร้อยละสูงสุด 5 อันดับแรกของแต่ละกลุ่มมานำเสนอในรูปแบบตารางเปรียบเทียบ

5) ทดสอบสมมติฐานด้วย Independent Samples t - test เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ยต่อคณะสูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งในระดับประโยคและระดับคำ

ผู้วิจัยใช้สถิติ Independent Samples t - test แบบทดสอบทางเดียว (One - tailed test) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($\alpha = 0.05$) โดยใช้ค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดต่อสาขาเป็นหน่วยวิเคราะห์ เนื่องจากแต่ละคณะมีบทความหลายฉบับและสะท้อนลักษณะการเขียนโดยรวมของสาขา ซึ่งประกอบด้วยสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 12 สาขา และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 9 สาขา รวมทั้งหมด 21 สาขา ($df = 19$) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยข้อผิดพลาดระหว่างสองกลุ่ม ตามระดับข้อผิดพลาด ได้แก่ ระดับประโยคและระดับคำ

สมมติฐานเชิงสัญลักษณ์ทางสถิติ

$$H_0: \mu_{I,H} - \mu_{I,S} \leq 0$$

และ

$$H_1: \mu_{I,H} - \mu_{I,S} > 0$$

โดยที่

$$\mu_{I,\square} = \text{ค่าเฉลี่ยประชากรของจำนวนข้อผิดพลาดต่อบทความในระดับ I ของกลุ่ม } \square$$

สูตรการคำนวณสถิติ t (กรณีความแปรปรวนเท่ากัน; pooled variance)

$$t = \frac{\mu_{I,H} - \mu_{I,S}}{\sigma_p \sqrt{\frac{1}{n_H} + \frac{1}{n_S}}}$$

เมื่อ

$$\sigma_p^2 = \frac{(n_H - 1)\sigma_H^2 + (n_S - 1)\sigma_S^2}{n_H + n_S - 2} \text{ และ } \square\square = n_H + n_S - 2$$

โดยที่

$\mu_{I,H}$ = ค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ในระดับ I

$\mu_{I,S}$ = ค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดของสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในระดับ I

σ_p = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมแบบถ่วงน้ำหนัก (pooled standard deviation)

σ_p^2 = ค่าความแปรปรวนรวมแบบถ่วงน้ำหนัก (pooled variance)

$\sigma_{I,H}$, $\sigma_{I,S}$ = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละกลุ่มในระดับ I

n_H , n_S = จำนวนคณะในแต่ละสาขา (มนุษยศาสตร์ = 9, วิทยาศาสตร์ = 12)

$\square \square$ = องศาอิสระ (degree of freedom)

รายงานผล ค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ), t , df , p และ ส่วนต่างค่าเฉลี่ย เพื่อแสดง “ต่างกันเท่าไร”

$$\Delta = \mu_{I,H} - \mu_{I,S}$$

3.6.2 การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งเป็นวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ที่ช่วยให้สามารถจำแนกและสังเคราะห์ข้อมูลจากคำสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญได้อย่างเป็นระบบผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1) การบันทึกและถอดความข้อมูล ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์บันทึกเสียง เพื่อบันทึกคำสัมภาษณ์ จากนั้นดำเนินการถอดความบทสนทนาออกมาเป็นข้อความตัวอักษรเพื่อให้สามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์ได้อย่างละเอียด

2) การจำแนกข้อมูลตามประเด็นการศึกษา โดยข้อมูลที่ได้รับจะถูกจัดหมวดหมู่ตามหัวข้อหลัก ได้แก่

(1) ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบบ่อย โดยวิเคราะห์ประเภทและสาเหตุของข้อผิดพลาด

(2) แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาด จากข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญในการลดข้อผิดพลาดในการเขียนบทคัดย่อ

(3) แนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อของนักศึกษา จากข้อเสนอแนะเพื่อช่วยให้นักศึกษาสามารถเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3) การสรุปผลข้อมูล โดยผู้วิจัยนำข้อมูลที่จัดหมวดหมู่แล้วมาสังเคราะห์เป็นข้อสรุปเพื่อนำไปใช้ร่วมกับผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากบทคัดย่อในการพัฒนาแนวทางการเขียนบทคัดย่อของนักศึกษา

3.6.3 การตรวจสอบและยืนยันผลการจำแนกข้อผิดพลาดภายหลังการวิเคราะห์

ภายหลังเสร็จสิ้นการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงพรรณนา (ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) และเชิงอนุมานด้วย Independent Samples t - test ผู้วิจัยได้นำผลการจำแนกข้อผิดพลาดและผลการทดสอบสมมติฐานเสนอในการประชุมกลั่นกรองบทคัดย่อระดับบัณฑิตศึกษา (ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการเพื่อทำหน้าที่พิจารณาผลงานทางวิชาชีพ

ของสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี) เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2568 เพื่อให้คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบความถูกต้องของการจัดหมวดหมู่ ความครบถ้วนของการรายงาน และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย มติที่ประชุมเป็นเอกฉันท์ให้ยืนยันผลการวิเคราะห์ตามที่รายงาน (รายละเอียดมติและบัญชีรายชื่อผู้เข้าประชุม ดูภาคผนวก ง)

จากระเบียบวิธีวิจัยที่กำหนดไว้ในบทนี้ ซึ่งประกอบด้วยการวิเคราะห์เอกสารบทความย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทจำนวน 111 ฉบับ การให้รหัสข้อผิดพลาดสองระดับ (ระดับประโยคและระดับคำ) ด้วยแบบบันทึกที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ตลอดจนการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (สถิติเชิงพรรณนา และ Independent Samples t - test) ควบคู่กับการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยในบทที่ 4 ตามลำดับของแผนการวิเคราะห์ กล่าวคือ (1) ภาพรวมความถี่และสัดส่วนข้อผิดพลาดรายประเภท รายระดับ และรายสาขาวิชา (2) ผลการเปรียบเทียบระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ด้วย t - test และ (3) ประเด็นจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อรองรับและตีความผลเชิงปริมาณอย่างสอดคล้อง เป็นระบบ และตรวจสอบได้ในเชิงหลักวิชา ซึ่งจะปรากฏโดยละเอียดในบทที่ 4 ต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิจัย

บทนี้นำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ทั้งสามประการ โดยใช้ข้อมูลบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ปีการศึกษา 2565 จำนวน 111 ฉบับ แบ่งเป็นสองกลุ่มสาขา คือ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กับ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และจำแนกข้อผิดพลาดเป็นสองระดับ คือ ระดับประโยค - ระดับคำ ผลเชิงพรรณนารายงานเป็น ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนผลเชิงอนุมานทดสอบความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มด้วย Independent Samples t - test แบบทางเดียว (One - tailed, $\alpha = 0.05$) โดยใช้ค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดต่อสาขา เป็นหน่วยวิเคราะห์ นอกจากนี้ยังสังเคราะห์ข้อเสนอแนะจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อเชื่อมโยงผลเชิงปริมาณสู่แนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน บทนี้จัดเรียงผลเป็น 3 ส่วน ได้แก่

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

4.2 ผลการหาความแตกต่างข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

4.3 ผลการศึกษาแนวทางการสร้างข้อแนะนำเพื่อลดข้อผิดพลาดและพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อ เป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบในบทคัดย่อของนักศึกษา โดยผู้วิจัยดำเนินการโดยระบุข้อผิดพลาดจากบทคัดย่อของนักศึกษาตามกรอบการวิเคราะห์ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 2 ระดับคือ **1) ระดับประโยค (Sentential Level)** ประกอบด้วย ประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragments) ประโยคต่อเนื่อง (Run - Ons) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject - Verb Agreements) การเรียงลำดับคำ (Word Order) กาล (Tenses) เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Marks) และอักษรพิมพ์ใหญ่ (Capital Letters) และ **2) ระดับคำ (Word Level)** ประกอบด้วย คำนำหน้าคำนาม (Articles) คำนาม (Noun) คำบุพบท (Prepositions) และการเลือกคำ (Word Choices) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

4.1.1 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา สามารถจำแนกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับประโยคและระดับคำ

ตารางที่ 4.1 แสดงความถี่และร้อยละของจำนวนข้อผิดพลาดระดับประโยคและระดับคำ
ที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา จำนวน 111 ฉบับ

สาขา	ระดับข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
รวมทั้งสองสาขา	ระดับประโยค	1,079	38.76
	ระดับคำ	1,705	61.24
	รวม	2,784	100.00
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	ระดับประโยค	370	37.41
	ระดับคำ	619	62.59
	รวม	989	100.00
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	ระดับประโยค	709	39.50
	ระดับคำ	1,086	60.50
	รวม	1,795	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบข้อผิดพลาดรวม จำนวน 2,784 ครั้ง แบ่งเป็นระดับประโยค จำนวน 1,079 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.76 และระดับคำ จำนวน 1,705 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.24 สำหรับสาขา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พบทั้งหมด จำนวน 989 ครั้ง โดยระดับประโยค จำนวน 370 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.41 และ ระดับคำ จำนวน 619 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.59 ขณะที่สาขามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ พบทั้งหมด จำนวน 1,795 ครั้ง โดยระดับประโยค จำนวน 709 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.50 และระดับคำ จำนวน 1,086 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.50 โดยสรุป สัดส่วนข้อผิดพลาดในระดับคำ สูงกว่าระดับประโยคในทั้งสองสาขา

4.1.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในระดับประโยค

ในส่วนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดระดับประโยค โดยจำแนก 7 ประเภท ได้แก่ ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคต่อเนื่อง ความสอดคล้องของประธานและกริยา การเรียงลำดับคำ กาล เครื่องหมายวรรคตอน และอักษรพิมพ์ใหญ่ รายงานผลเป็นจำนวนครั้ง และร้อยละ ทั้งภาพรวม และแยกตามสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ดังตารางที่ 4.2

ตาราง 4.2 ความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาด “ระดับประโยค” ในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ประเภท ข้อผิดพลาด ระดับประโยค	รวมสอง สาขา (จำนวน)	รวมสอง สาขา (ร้อยละ)	สาขา	สาขา	สาขา	สาขา
			วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี (ความถี่)	วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี (ร้อยละ)	มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ (ความถี่)	มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ (ร้อยละ)
ประโยค ไม่สมบูรณ์	0	0.00	0	0.00	0	0.00
ประโยคต่อเนื่อง	240	22.24	70	18.92	170	23.98
ความสอดคล้อง ของประธาน และกริยา	4	0.37	3	0.81	1	0.14
การเรียง ลำดับคำ	1	0.09	0	0.00	1	0.14
กาล	48	4.45	27	7.30	21	2.96
เครื่องหมาย วรรคตอน	532	49.30	179	48.38	353	49.79
อักษรพิมพ์ใหญ่	254	23.54	91	24.59	163	22.99
รวม	1,079	100.00	370	100.00	709	100.00

จากตารางที่ 4.2 โดยรวมพบว่าระดับประโยคพบข้อผิดพลาดรวม จำนวน 1,079 ครั้ง โดยเครื่องหมายวรรคตอนมีสัดส่วนสูงสุด จำนวน 532 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 49.30 รองลงมาคือ อักษรพิมพ์ใหญ่ จำนวน 254 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.54 และประโยคต่อเนื่อง จำนวน 240 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.24 ส่วนกาล จำนวน 48 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.45 ความสอดคล้องของประธานและกริยา จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37 และการเรียงลำดับคำ จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.09 ขณะที่ประโยคไม่สมบูรณ์ ไม่พบข้อผิดพลาด

เมื่อพิจารณาเป็นรายสาขา พบว่า สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีข้อผิดพลาดรวมจำนวน 370 ครั้ง โดยเครื่องหมายวรรคตอน คิดเป็นร้อยละ 48.38 อักษรพิมพ์ใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 24.59 ประโยคต่อเนื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.92 และกาล คิดเป็นร้อยละ 7.30 ส่วนความสอดคล้องของประธานและกริยา คิดเป็นร้อยละ 0.81 และการเรียงลำดับคำ กับประโยคไม่สมบูรณ์ ไม่พบข้อผิดพลาด สำหรับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีข้อผิดพลาดรวม จำนวน 709 ครั้ง โดยเครื่องหมายวรรคตอน คิดเป็นร้อยละ 49.79 ประโยคต่อเนื่อง คิดเป็นร้อยละ 23.98 อักษรพิมพ์ใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 22.99 กาล คิดเป็นร้อยละ 2.96 และความสอดคล้องของประธานและกริยา กับการเรียงลำดับคำ คิดเป็นร้อยละ 0.14 ขณะที่ประโยคไม่สมบูรณ์ ไม่พบข้อผิดพลาด

4.1.3 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในระดับคำ

ในส่วนนี้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดระดับคำ โดยจำแนก 4 ประเภท ได้แก่ คำนำหน้าคำนาม คำนาม คำบุพบท และการเลือกคำ โดยรายงานทั้งจำนวนครั้งและร้อยละ ครอบคลุมรวมสองสาขา และแยกตามสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ดังตารางที่ 4.3

ตาราง 4.3 ความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาด “ระดับคำ” ในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ประเภท ข้อผิดพลาด ระดับคำ	รวมสอง สาขา (จำนวน)	รวมสอง สาขา (ร้อยละ)	สาขา	สาขา	สาขา	สาขา
			วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี (ความถี่)	วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี (ร้อยละ)	มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ (ความถี่)	มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ (ร้อยละ)
คำนำหน้า						
คำนาม	29	1.70	7	1.13	22	2.03
คำนาม	148	8.68	45	7.27	103	9.48
คำบุพบท	82	4.81	27	4.36	55	5.06
การเลือกคำ	1,446	84.81	540	87.24	906	83.43
รวม	1,705	100.00	619	100.00	1,086	100.00

จากตารางที่ 4.3 โดยรวมทั้งสองสาขาพบข้อผิดพลาดระดับคำรวม จำนวน 1,705 ครั้ง โดยการเลือกคำ จำนวน 1,446 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 84.81 รองลงมาคือ คำนาม จำนวน 148 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.68 คำบุพบท จำนวน 82 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.81 และคำนำหน้าคำนาม จำนวน 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.70

สำหรับแต่ละสาขานั้น สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีพบข้อผิดพลาดรวม จำนวน 619 ครั้ง โดยการเลือกคำ คิดเป็นร้อยละ 87.24 คำนาม คิดเป็นร้อยละ 7.27 คำบุพบท คิดเป็นร้อยละ 4.36 และคำนำหน้าคำนาม คิดเป็นร้อยละ 1.13 ขณะที่สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์พบข้อผิดพลาดรวม จำนวน 1,086 ครั้ง โดยการเลือกคำ คิดเป็นร้อยละ 83.43 คำนาม คิดเป็นร้อยละ 9.48 คำบุพบท คิดเป็นร้อยละ 5.06 และคำนำหน้าคำนาม คิดเป็นร้อยละ 2.03 โดยสรุป การเลือกคำ เป็นข้อผิดพลาดหลักในระดับคำทั้งสองสาขา และคำนำหน้าคำนามมีส่วนต่ำสุดสอดคล้องกัน

4.2 ผลการหาความแตกต่างข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่าสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ยสูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งในระดับประโยคและระดับคำ ผู้วิจัยใช้สถิติ Independent Samples t – test แบบทดสอบทางเดียว ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยกำหนดค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดต่อสาขาเป็นหน่วยวิเคราะห์

การตั้งสมมติฐานและเกณฑ์การตัดสินใจ

กำหนดสมมติฐานดังนี้

H_0 : จำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ยของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ไม่สูงกว่า

สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

H_1 : จำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ยของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์สูงกว่า

สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

เกณฑ์การตัดสินใจใช้ค่า p จากการทดสอบแบบทางเดียวที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 คือ ถ้า $p < 0.05$ ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์สรุปในตารางที่ 4.4 โดยรายงานค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ค่า (t) องศาอิสระ (df) ค่า (p) และส่วนต่างค่าเฉลี่ย (Δ) (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี) แยกตามระดับของข้อผิดพลาด

ตารางที่ 4.4 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ย ระหว่าง
สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ระดับ ข้อผิดพลาด	วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี (n = 12)		มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์ (n = 9)		t	df	p	สรุปผล	Δ
	μ	σ	μ	σ					
	ระดับ ประโยชน์	4.42	4.51	11.25					
ระดับคำ	12.90	10.36	30.17	27.81	1.989	19	0.030	สอดคล้อง กับ H_1	17.27

จากตารางที่ 4.4 พบว่า สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดสูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ทั้งสองระดับของข้อผิดพลาด กล่าวคือ **ระดับประโยชน์** ค่า $\mu = 11.25$ เทียบกับ 4.42 โดย $t = 2.371$, $df = 19$, $p = 0.014$ และส่วนต่างค่าเฉลี่ย $\Delta = 6.83$ **ระดับคำ** ค่า $\mu = 30.17$ เทียบกับ 12.90 โดย $t = 1.989$, $df = 19$, $p = 0.030$ และ $\Delta = 17.27$ การทดสอบใช้ Independent Samples t – test แบบทางเดียว ผลที่ได้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดทิศทางไว้

ตารางที่ 4.5 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ย ระหว่าง
สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
(ระดับประโยชน์) เมื่อจำแนกเป็นรายประเภทข้อผิดพลาด

ประเภท ข้อผิดพลาด	วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี (n = 12)		มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์ (n = 9)		t	p	สรุปผล
	μ	σ	μ	σ			
	ประโยชน์ ไม่สมบูรณ์	0.08	0.29	0.00			
ประโยชน์ ต่อเนื่อง	5.83	6.78	18.89	16.09	2.543	0.010*	แตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.5 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ย ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ระดับประโยค) เมื่อจำแนกเป็นรายประเภทข้อผิดพลาด (ต่อ)

ประเภทข้อผิดพลาด	วิทยาศาสตร์		มนุษยศาสตร์		t	p	สรุปผล
	และ	σ	และ	σ			
	เทคโนโลยี (n = 12)		สังคมศาสตร์ (n = 9)				
μ	μ						
ความสอดคล้องของประธานและกริยา	0.25	0.62	0.11	0.33	-0.605	0.724	ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
การเรียงลำดับคำ	0.00	0.00	0.11	0.33	1.165	0.129	ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
กาล	2.25	2.99	2.33	2.50	0.068	0.473	ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
เครื่องหมายวรรคตอน	14.97	16.07	39.22	34.04	2.183	0.021*	แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
อักษรพิมพ์ใหญ่	7.58	9.78	18.11	12.92	2.129	0.023*	แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.5 เมื่อจำแนกเป็นรายประเภท ในระดับประโยค พบว่า สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ใน 3 ประเภท ได้แก่ ประโยคต่อเนื่อง ($t = 2.543$, $p = 0.010$) เครื่องหมายวรรคตอน ($t = 2.183$, $p = 0.021$) และอักษรพิมพ์ใหญ่ ($t = 2.129$, $p = 0.023$) ส่วนประโยคไม่สมบูรณ์ ความสอดคล้องของประธานและกริยา การเรียงลำดับคำ และกาล ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ สอดคล้องกับผลรวมระดับประโยคในตารางก่อนหน้านี้ที่สะท้อนว่าข้อผิดพลาดเชิงเครื่องหมายวรรคตอนและการใช้ตัวอักษรเป็นสัดส่วนหลักของความแตกต่างระหว่างสองสาขา

เมื่อพิจารณาในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อจัดลำดับความสำคัญของข้อผิดพลาดจากการพิจารณาค่าเฉลี่ย (μ) โดยมีต้องทำการทดสอบค่าความแตกต่างรายคู่ (Post – hoc Comparison) เพิ่มเติม เนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงลำดับความจำเป็นเร่งด่วน

ในการแก้ไขตามข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า เครื่องหมายวรรคตอน ยังคงเป็นข้อผิดพลาดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 14.97$) รองลงมาคือ อักษรพิมพ์ใหญ่ ($\mu = 7.58$) และ ประโยคต่อเนือง ($\mu = 5.83$) ตามลำดับ ซึ่งแม้ว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมจะต่ำกว่าสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แต่ผลการจัดลำดับสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาการใช้เครื่องหมายวรรคตอนยังคงเป็นอุปสรรคสำคัญที่สุดในการเขียนบทคัดย่อของนักศึกษาในกลุ่มสาขานี้เช่นกัน

ในทำนองเดียวกัน เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เพื่อระบุประเภทข้อผิดพลาดที่เด่นชัดที่สุด จากการพิจารณาค่าเฉลี่ย (μ) พบว่า เครื่องหมายวรรคตอน มีค่าเฉลี่ยความสูงสุด ($\mu = 39.22$) ซึ่งสูงกว่าข้อผิดพลาดประเภทอื่นอย่างเห็นได้ชัด **โดยมิได้ทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ (Post - hoc Comparison) เพิ่มเติม** เนื่องจากเป็นการมุ่งเน้นการจัดลำดับความสำคัญของปัญหาตามขนาดของค่าเฉลี่ย (Descriptive Ranking) เพื่อชี้ให้เห็นแนวโน้มความถี่ที่เกิดขึ้นจริงสำหรับการนำไปใช้ประโยชน์ รองลงมาได้แก่ ประโยคต่อเนือง ($\mu = 18.89$) และ อักษรพิมพ์ใหญ่ ($\mu = 18.11$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ลำดับความถี่ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาในกลุ่มสาขานี้ยังขาดความแม่นยำในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากกว่าข้อผิดพลาดประเภทอื่น

ตารางที่ 4.6 ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ยต่อคณะ ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ระดับคำ) เมื่อจำแนกเป็นรายประเภทข้อผิดพลาด

ประเภทข้อผิดพลาด	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (n = 12)		มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (n = 9)		t	p	สรุปผล
	μ	σ	μ	σ			
	คำนำหน้า	0.58	0.79	2.44			
คำนาม	0.92	0.91	2.22	1.79	1.997	0.030*	แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
คำบุพบท	1.17	1.54	3.00	2.87	1.766	0.047*	แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
การเลือกคำ	2.25	2.68	6.33	5.44	1.943	0.033*	แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.6 เมื่อจำแนกเป็นรายประเภท ในระดับคำ พบว่า สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดสูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกประเภท ได้แก่ คำนำหน้านาม ($t = 2.738, p = 0.007$) คำนาม ($t = 1.997, p = 0.030$) คำบุพบท ($t = 1.766, p = 0.047$) และการเลือกคำ ($t = 1.943, p = 0.033$) โดยสอดคล้องกับผลรวมระดับคำในตารางก่อนหน้า ที่ชี้ให้เห็นว่าปัญหาเชิงการเลือกคำเป็นองค์ประกอบสำคัญของความแตกต่างระหว่างสองสาขา

เมื่อพิจารณาในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อจัดลำดับความสำคัญของข้อผิดพลาดจากการพิจารณาค่าเฉลี่ย (μ) โดยมิได้ทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ (Post - hoc Comparison) เพิ่มเติม เนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงลำดับความจำเป็นเร่งด่วนในการแก้ไขตามข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า การเลือกคำ (Word Choice) ยังคงเป็นข้อผิดพลาดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 2.25$) รองลงมาคือ คำบุพบท ($\mu = 1.17$) คำนาม ($\mu = 0.92$) และ คำนำหน้าคำนาม ($\mu = 0.58$) ตามลำดับ ซึ่งแม้ว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมจะต่ำกว่าสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แต่ผลการจัดลำดับสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาการเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องและสื่อความหมายได้ตรงประเด็น ยังคงเป็นอุปสรรคสำคัญที่สุดในการเขียนบทคัดย่อของนักศึกษาในกลุ่มสาขานี้เช่นกัน

ในทำนองเดียวกัน เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เพื่อระบุประเภทข้อผิดพลาดระดับคำที่เด่นชัดที่สุด จากการพิจารณาค่าเฉลี่ย (μ) พบว่า การเลือกคำ (Word Choice) มีค่าเฉลี่ยความถี่สูงสุด ($\mu = 6.33$) ซึ่งสูงกว่าข้อผิดพลาดประเภทอื่นอย่างเห็นได้ชัด โดยมิได้ทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ (Post - hoc Comparison) เพิ่มเติม เนื่องจากการมุ่งเน้นการจัดลำดับความสำคัญของปัญหาตามขนาดของค่าเฉลี่ย (Descriptive Ranking) เพื่อชี้ให้เห็นแนวโน้มความถี่ที่เกิดขึ้นจริงสำหรับการนำไปใช้ประโยชน์ รองลงมาได้แก่ คำบุพบท ($\mu = 3.00$) คำนำหน้าคำนาม ($\mu = 2.44$) และ คำนาม ($\mu = 2.22$) ตามลำดับ ทั้งนี้ ลำดับความถี่ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักศึกษาในกลุ่มสาขานี้ประสบปัญหาในการเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับบริบทวิชาการมากกว่าประเด็นไวยากรณ์ระดับคำประเภทอื่น

4.3 ผลการศึกษาแนวทางการสร้างข้อแนะนำเพื่อลดข้อผิดพลาดและพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ส่วนนี้ นำเสนอผลการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากแบบสัมภาษณ์ กึ่งโครงสร้างที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อสำรวจข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ แนวโน้มความแตกต่างระหว่างสาขา และแนวทางพัฒนาการเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาโท โดยเครื่องมือสัมภาษณ์แบ่งเนื้อหาออกเป็นหมวดสำคัญ เช่น ประเภทข้อผิดพลาดระดับประโยคและระดับคำ การเปรียบเทียบความต่างระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปัจจัยสาเหตุแนวทางแก้ไขที่ผู้เชี่ยวชาญใช้จริง ตลอดจนข้อเสนอแนะด้านการพัฒนา (เช่น หลักการเขียนเชิงวิชาการ แหล่งเรียนรู้/หนังสือ เว็บไซต์ และการใช้เครื่องมือดิจิทัล ช่วยตรวจภาษา) ก่อนสังเคราะห์เป็นประเด็น/ธีมผลการวิจัยในหัวข้อย่อถัดไป ดังต่อไปนี้

4.3.1 ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ส่วนนี้สรุปผลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้วยแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างโดยมุ่งสำรวจ “ประเภทข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อ” ทั้งในระดับประโยคและระดับคำ ตลอดจนเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดและแนวทางปรับปรุงเชิงปฏิบัติ ข้อมูลถูกจัดทำเป็นตารางแสดงการรับรู้ของผู้เชี่ยวชาญเป็นรายหัวข้อ จากนั้นจึงสังเคราะห์เป็นประเด็นร่วมและข้อเสนอแนะเพื่อใช้พัฒนาคู่มือและกิจกรรมเสริมทักษะของนักศึกษาในลำดับถัดไป

ตารางที่ 4.7 ประเภทข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ประเภทข้อผิดพลาด	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
1. ระดับประโยค							
1.1 ประโยคไม่สมบูรณ์	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
1.2 ประโยคต่อเนื่อง	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
1.3 ความสอดคล้องของประธานและกริยา	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
1.4 การเรียงลำดับคำ	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
1.5 การใช้กาล	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
1.6 เครื่องหมายวรรคตอน	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
1.7 อักษรพิมพ์ใหญ่	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00

ตารางที่ 4.7 ประเภทข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ (ต่อ)

ประเภทข้อผิดพลาด	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
2. ระดับคำ							
2.1 การใช้คำนำหน้านาม	✓	✓	✓	-	✓	4	80.00
2.2 การใช้คำนาม	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
2.3 การใช้คำบุพบท	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
2.4 การเลือกคำ	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00

หมายเหตุ: 1) ✓ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญกล่าวถึงข้อผิดพลาดประเภทนั้น - หมายถึง ไม่พบหรือไม่ได้กล่าวถึง

2) ข้อมูลดิบจากการสัมภาษณ์ ดูได้จากภาคผนวก ค

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านระบุข้อผิดพลาด ระดับประโยคครบทุกประเภท คิดเป็นร้อยละ 100.00 สะท้อนว่าปัญหาเชิงโครงสร้าง โดยเฉพาะการกำกับขอบเขตประโยคและกลไกการเขียนเป็นฐานปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย ขณะเดียวกันในระดับคำ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญกล่าวถึง คำนำหน้า คำบุพบท และการเลือกคำ ครบ 5 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 100.00 ส่วนคำนำหน้าคำนาม มีผู้กล่าวถึง 4 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 80.00 แสดงให้เห็นว่าความแม่นยำในการเลือกหน่วยคำยังเป็นจุดอ่อนร่วม โดยเฉพาะการเลือกคำ ซึ่งสัมพันธ์โดยตรงกับความชัดเจนของถ้อยความและน้ำหนักเชิงวิชาการของบทคัดย่อ จึงควรยกเป็นประเด็นพัฒนาเร่งด่วนควบคู่กับการปรับปรุงโครงสร้างประโยคและวินัยการเขียนโดยรวม

ข้อค้นพบข้างต้นสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2 ว่า นักศึกษควรทบทวนโครงสร้างประโยคพื้นฐานและรูปแบบประโยค ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม ประโยคความซ้อน และประโยคความรวมความซ้อน ตลอดจนแยกหน้าที่ของคำสันธานกับกริยาวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เชื่อมประโยคให้ชัดเจน เพื่อป้องกันปัญหาประโยคต่อเนื่องและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่คลาดเคลื่อน นอกจากนี้ แนะนำให้ ลงทะเบียนรายวิชา “การอ่านและการเขียนเชิงวิชาการ” เพื่อเสริมทักษะด้านโครงสร้างประโยคและการเขียนเชิงวิชาการอย่างเป็นระบบ

4.3.2 ความแตกต่างของข้อผิดพลาดระหว่างสองสาขา

ส่วนนี้เปรียบเทียบข้อผิดพลาดที่ผู้เชี่ยวชาญระบุว่าเกิดในบทคัดย่อของนักศึกษา ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยสรุปเป็นเมทริกซ์ เพื่อให้เห็นภาพความเหมือนและความต่างเชิงความถี่อย่างเป็นระบบ พร้อมชี้ประเด็นสาเหตุเชิงภาษาศาสตร์และการเขียนเชิงวิชาการที่เกี่ยวข้อง

ตาราง 4.8 ความแตกต่างและสาเหตุระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ประเภทข้อผิดพลาด	สาขา วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี					สาขา มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	ผู้เชี่ยวชาญ					ผู้เชี่ยวชาญ						
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5		
1. ระดับประโยค												
1.1 ประโยคไม่สมบูรณ์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
1.2 ประโยคต่อเนื่อง	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
1.3 ความสอดคล้องของประธาน และกริยา	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	4	80.00
1.4 การเรียงลำดับคำ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
1.5 การใช้กาล	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	4	80.00
1.6 เครื่องหมายวรรคตอน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
1.7 อักษรพิมพ์ใหญ่	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
2. ระดับคำ												
2.1 การใช้คำนำหน้าคำนาม	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	-	✓	4	80.00
2.2 การใช้คำนาม	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	4	80.00

ตาราง 4.8 ความแตกต่างและสาเหตุระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ (ต่อ)

ประเภทข้อผิดพลาด	สาขา วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี					สาขา มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	ผู้เชี่ยวชาญ					ผู้เชี่ยวชาญ						
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5		
	2.3 การใช้คำบุพบท	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		
2.4 การเลือกคำ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00

หมายเหตุ: 1) ✓ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญกล่าวถึงข้อผิดพลาดประเภทนั้น - หมายถึง ไม่พบหรือไม่ได้กล่าวถึง

2) ข้อมูลดิบจากการสัมภาษณ์ ดูได้จากภาคผนวก ค

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 80.00–100.00 ระบุว่า มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในทุกประเภททั้งสองสาขา สะท้อนว่าปัญหาไวยากรณ์และโครงสร้างภาษาปรากฏอย่างกว้างขวาง โดยมีข้อผิดพลาด 7 ประเภท ที่ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเห็นว่าพบทั้งสองสาขา คิดเป็นร้อยละ 100.00 ได้แก่ ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคต่อเนื่อง การเรียงลำดับคำ เครื่องหมายวรรคตอน อักษรพิมพ์ใหญ่ การใช้คำบุพบท และการเลือกคำ ส่วนความแตกต่างเชิงรายบุคคล พบว่า ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 4 มิได้กล่าวถึงบางประเด็นในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (เช่น ความสอดคล้องของประธานและกริยา และการใช้กาล) แต่กล่าวถึงมากขึ้นในสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะงานเขียนที่มีการบรรยายเชิงเนื้อหาและการแปลจากภาษาไทยมากกว่า

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 1 เสนอว่า ลักษณะการเขียนบทคัดย่อของนักศึกษาทั้งสองสาขา มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมักใช้คำศัพท์เฉพาะทาง และมีรูปแบบการเขียนที่กระชับ ชัดเจน ส่วนสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มักใช้การบรรยายพรรณนามากกว่า และมีแนวโน้มแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างและคำศัพท์ โดยเฉพาะเมื่อข้อความมีความยาวและซับซ้อน

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2 ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมักใช้กาลปัจจุบันในการอธิบายปรากฏการณ์ทั่วไปหรือข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ ขณะที่สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มักใช้กาลอดีตเพื่ออ้างอิงกระบวนการที่เสร็จสิ้นแล้ว ทั้งนี้ ข้อผิดพลาดจำนวนมากเกิดจากการแปลตรงตัวจากภาษาไทย ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนและไม่เหมาะสมกับสำนวนการเขียนเชิงวิชาการภาษาอังกฤษ จึงควรเน้นการเลือกกาลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของข้อความ และหลีกเลี่ยงการแปลคำต่อคำโดยไม่พิจารณาบริบทเชิงวิชาการร่วมด้วย

4.3.3 สาเหตุความแตกต่างและแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อของสาขา

ส่วนนี้สังเคราะห์ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับสาเหตุความแตกต่างของข้อผิดพลาด ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตลอดจนแนวทางการพัฒนาเฉพาะสาขา เพื่อยกระดับคุณภาพบทคัดย่อ โดยสรุปเป็นเมทริกซ์ และรายงานผลในเชิงสัดส่วนเพื่อให้เห็นภาพรวมที่ชัดเจน

ตารางที่ 4.9 สาเหตุความแตกต่างและแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สาเหตุความแตกต่างและแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อ	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
1. สาเหตุหลักของความแตกต่างด้านข้อผิดพลาด							
1.1 พื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน	√	√	√	√	√	5	100.00
1.2 ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษในหลักสูตรแตกต่างกัน	√	√	-	√	√	4	80.00
1.3 นักศึกษากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งมักพึ่งพาการแปลจากภาษาไทยมากกว่า	√	√	√	√	√	5	100.00
1.4 อื่น ๆ: ประสบการณ์ตีพิมพ์บทความวิจัย	-	-	-	√	-	1	20.00
2. กลุ่มที่มีแนวโน้มปรับปรุงบทคัดย่อได้ดีกว่า							
2.1 กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เนื่องจากทำตามแนวทางแก้ไขได้ตรงจุด	√	√	-	√	√	4	80.00

ตารางที่ 4.9 สาเหตุความแตกต่างและแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ต่อ)

สาเหตุความแตกต่างและแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อ	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
2.2 กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์							
เนื่องจากมีความเข้าใจภาษาเชิงโครงสร้างมากกว่า	√	√	-	√	√	4	80.00
2.3 ทั้งสองกลุ่มปรับปรุงได้ใกล้เคียงกัน	√	√	√	√	√	5	100.00
2.2 อื่น ๆ: กลุ่มมนุษยศาสตร์ฯ หากได้รับการดูแลใกล้ชิดจากอาจารย์ที่ปรึกษาจะปรับปรุงได้ดีกว่า	-	-	-	√	-	1	20.00
3. แนวทางพัฒนาสำหรับสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี							
3.1 ควรจัดอบรมการใช้โครงสร้างประโยคและไวยากรณ์พื้นฐานให้ถูกต้อง	√	√	-	√	√	4	80.00
3.2 ควรเน้นการเขียนประโยคเชิงวิชาการที่กระชับและชัดเจน	√	√	-	√	√	4	80.00
3.3 ควรส่งเสริมการใช้ศัพท์ทางเทคนิค (Technical terms) อย่างเหมาะสม	√	√	√	√	√	5	100.00
3.4 ควรฝึกการใช้เครื่องมือช่วยตรวจภาษา เช่น Grammarly หรือ ChatGPT	√	√	√	√	√	5	100.00
3.5 อื่น ๆ: พัฒนาตนเองโดยศึกษาบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศให้มาก	-	-	-	√	-	1	20.00
3.6 อื่น ๆ: ต้องแก้ไขบทคัดย่อภาษาไทยให้อ่านสื่อความได้ก่อนแล้วค่อยแปล	-	-	√	-	-	1	20.00

ตารางที่ 4.9 สาเหตุความแตกต่างและแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ต่อ)

สาเหตุความแตกต่างและแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อ	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
4. แนวทางพัฒนาสำหรับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์							
4.1 ควรฝึกการเขียนเชิงวิเคราะห์และสรุปผล อย่างเป็นระบบ	√	√	-	√	√	4	80.00
4.2 ควรเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ (Academic style) ที่ถูกต้อง	√	√	-	√	√	4	80.00
4.3 ควรปรับปรุงการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเชื่อมประโยค (Cohesion)	√	√	√	√	√	5	100.00
4.4 ควรฝึกหลีกเลี่ยงการแปลตรงตัวจาก ภาษาไทย	√	√	√	√	√	5	100.00
4.5 อื่น ๆ: พัฒนาตนเองจากการศึกษา บทความต่างประเทศ	-	-	-	√	-	1	20.00

หมายเหตุ: 1) √ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญกล่าวถึงข้อผิดพลาดประเภทนั้น - หมายถึง ไม่พบหรือไม่ได้กล่าวถึง

2) ข้อมูลดิบจากการสัมภาษณ์ คุ้ได้จากภาคผนวก ค

จากตารางที่ 4.9 พบว่า

1) สาเหตุหลักของความแตกต่างด้านข้อผิดพลาด จากผลการวิเคราะห์พบว่า ผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน คิดเป็นร้อยละ 100.00 เห็นพ้องต้องกันว่า พื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแตกต่างกัน และการพึ่งพาการแปลจากภาษาไทยมากเกินไป เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดความแตกต่างของข้อผิดพลาดในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งสองสาขา นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 80.00 ยังระบุว่า ความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษในหลักสูตรที่แตกต่างกัน เป็นอีกปัจจัยสำคัญ โดยนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมักใช้ภาษาอังกฤษในรายวิชาเฉพาะทางหรือเพื่ออธิบาย

กระบวนการวิจัย ในขณะที่สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มักใช้ภาษาอังกฤษในเชิงบรรยาย ซึ่งเพิ่มโอกาสในการเกิดข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำมากกว่า ทั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 4 ได้ระบุเพิ่มเติมในช่อง “อื่น ๆ” ว่า “ประสบการณ์ในการตีพิมพ์บทความวิจัย” เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อคุณภาพของบทความย่อ

2) กลุ่มที่มีแนวโน้มปรับปรุงบทความย่อได้ดีกว่า ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 80.00 เห็นว่า นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีแนวโน้มปรับปรุงบทความย่อได้ดีกว่า เนื่องจากมีลักษณะการเขียนที่เป็นระบบและสามารถทำตามแนวทางการแก้ไขได้ตรงจุด อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับความถูกต้องของข้อมูลเชิงเทคนิคและโครงสร้างประโยคอย่างไรก็ตาม ผู้เชี่ยวชาญบางส่วนเห็นว่าสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีความเข้าใจภาษาเชิงโครงสร้างมากกว่า และสามารถแสดงแนวคิดเชิงวิเคราะห์ได้ดี ซึ่งช่วยให้การพัฒนาบทความย่อมีความยืดหยุ่นและปรับปรุงได้รวดเร็ว เมื่อได้รับคำแนะนำที่ถูกต้อง ทั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 4 ได้เพิ่มเติมในช่อง “อื่น ๆ” ว่า “สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ หากได้รับการดูแลใกล้ชิดจากอาจารย์ที่ปรึกษา จะสามารถปรับปรุงบทความย่อได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับคำแนะนำโดยตรง” ซึ่งชี้ให้เห็นถึงบทบาทสำคัญของการนิเทศและการให้คำแนะนำอย่างต่อเนื่องจากอาจารย์ที่ปรึกษาในการพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษา

3) แนวทางพัฒนาสำหรับกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผลการสัมภาษณ์พบว่า ผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน คิดเป็นร้อยละ 100.00 เห็นพ้องว่านักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีควรได้รับการส่งเสริมการใช้ศัพท์ทางเทคนิคอย่างเหมาะสม และฝึกใช้เครื่องมือช่วยตรวจภาษา เช่น Grammarly หรือ ChatGPT เพื่อเพิ่มความถูกต้องด้านไวยากรณ์และความคล่องแคล่วทางภาษา นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 80 เห็นว่าควรจัดอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้โครงสร้างประโยคและไวยากรณ์พื้นฐาน ตลอดจนฝึกการเขียนประโยคเชิงวิชาการที่ กระชับและชัดเจน เพื่อให้การนำเสนอเนื้อหาทางวิทยาศาสตร์มีความถูกต้องและสื่อสารได้ตรงประเด็นมากขึ้น ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 ได้เสนอเพิ่มเติมในช่อง “อื่น ๆ” ว่า “ควรแก้ไขบทความย่อภาษาไทยให้อ่านสื่อความได้ชัดเจนก่อน แล้วจึงแปลเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้การแปลมีความถูกต้องมากขึ้น” ซึ่งเป็นแนวทางที่มุ่งเน้นการสร้างความเข้าใจในสาระของงานวิจัยต้นฉบับก่อนทำการแปลภาษา ขณะที่ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 4 ได้เสนอว่า “นักศึกษาควรพัฒนาตนเองโดยศึกษาบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศให้มากขึ้น” เพื่อเรียนรู้การใช้ศัพท์ทางเทคนิคและสำนวนที่ถูกต้องตามบริบทของงานวิจัย

4) แนวทางพัฒนาสำหรับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน คิดเป็นร้อยละ 100.00 เห็นตรงกันว่านักศึกษาด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ควรปรับปรุงการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการเชื่อมโยงประโยค รวมทั้งฝึกหลีกเลี่ยงการแปลตรงตัวจากภาษาไทย เนื่องจากการแปลโดยไม่ปรับโครงสร้างทางความคิดและภาษาเป็นสาเหตุหลัก

ที่ทำให้บทคัดย่อภาษาอังกฤษของกลุ่มนี้มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์และความหมายไม่ตรงต้นฉบับ นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 80.00 แนะนำให้ฝึกการเขียนเชิงวิเคราะห์และการสรุปผลอย่างเป็นระบบและการใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการที่ถูกต้อง เพื่อให้บทคัดย่อมีความชัดเจนและเป็นมาตรฐานตามแบบสากล ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 และท่านที่ 4 ได้เสนอแนวทางเพิ่มเติมในลักษณะสอดคล้องกัน โดยผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 กล่าวว่า “นักศึกษาควรอ่านและศึกษาบทคัดย่อที่เป็นตัวอย่างของต่างประเทศ เพื่อนำแนวทางคำศัพท์และโครงสร้างมาใช้ในการเขียนให้ถูกต้อง” ส่วนผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 4 ระบุว่า “ควรพัฒนาตนเองจากการศึกษาบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศให้มากขึ้น” เพื่อเรียนรู้การใช้ภาษาเชิงวิชาการที่ถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 4 ยังเสนอแนะเพิ่มเติมว่า “การเขียนบทคัดย่อควรกระชับ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และตรงกับ Template ที่กำหนด โดยเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องในเชิงวิชาการและตรวจสอบคำศัพท์เฉพาะทางให้ถูกต้อง” ซึ่งเป็นข้อเสนอที่เน้นความครบถ้วนของเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาเชิงวิจัย

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 และท่านที่ 4 ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่มีคุณค่าสำหรับการพัฒนาทักษะการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 เสนอให้ “นักศึกษาศึกษาบทคัดย่อจากต่างประเทศเพื่อเรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างที่ถูกต้อง” ส่วนผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 4 แนะนำให้ “การเขียนบทคัดย่อควรกระชับ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และตรวจสอบคำศัพท์เฉพาะทางให้ถูกต้อง”

4.3.4 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดแต่ละระดับ

ส่วนนี้สังเคราะห์แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยคและระดับคำ ที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอไว้ โดยสรุปเป็นเมทริกซ์ เพื่อให้เห็นแนวทางที่ให้เห็นพ้องมากน้อยแตกต่างกันอย่างเป็นระบบ

ตารางที่ 4.10 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค

แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
1. การแก้ไขประโยคไม่สมบูรณ์							
1.1 นำประโยคไม่สมบูรณ์มารวมกับประโยคที่อยู่ติดกัน เพื่อสร้างประโยคที่สมบูรณ์	√	√	-	-	√	4	100.00

ตารางที่ 4.10 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค (ต่อ)

แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
1.2 เพิ่มองค์ประกอบที่ขาดหายไปเพื่อแก้ไขประโยคไม่สมบูรณ์ให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์	√	√	√	√	√	5	100.00
1.3 แก้ไขประโยคไม่สมบูรณ์โดยปรับแก้ไขประโยคใหม่ เพื่อสร้างประโยคที่สมบูรณ์	√	√	√	√	√	5	100.00
1.4 ลบคำที่ไม่จำเป็นออก ตัดคำที่ฟุ่มเฟือยหรือซ้ำซ้อน เพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ กระชับและชัดเจน	√	√	-	√	√	4	80.00
1.5 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
2. การแก้ไขประโยคต่อเนื่อง							
2.1 เพิ่มคำสันธาน (and, but, or, for, nor, so, yet) ที่ใช้เชื่อมประโยคอิสระให้ถูกต้อง	√	√	√	√	√	5	100.00
2.2 ใช้เครื่องหมายวรรคตอน เช่น จุลภาค (,) ร่วมกับคำสันธาน เพื่อเชื่อมต่อประโยคอิสระสองประโยคเข้าด้วยกันอย่างถูกต้องหลีกเลี่ยงการซ้ำซ้อน	√	√	√	√	√	5	100.00
2.3 แบ่งประโยคต่อเนื่อง ออกเป็น 2 ประโยคขึ้นไป เพื่อปรับปรุงความชัดเจนและโครงสร้างของข้อความ	√	√	√	√	√	5	100.00
2.4 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
3. การแก้ไขความสอดคล้องของประธานและกริยา							
3.1 จับคู่ประธานเอกพจน์กับกริยาเอกพจน์ และประธานพหูพจน์กับกริยาพหูพจน์	√	√	-	√	√	4	80.00
3.2 ปรับปรุงประโยคใหม่โดยใช้ประธานและกริยาที่สอดคล้องกัน	√	√	√	√	√	5	100.00
3.3 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00

ตารางที่ 4.10 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค (ต่อ)

แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
4. การเรียงลำดับคำ							
4.1 จัดเรียงลำดับองค์ประกอบของประโยค เช่น ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยาย และ ส่วนเติมเต็ม ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	√	√	√	√	√	5	100.00
4.2 ปรับการเรียงลำดับคำภายในประโยค เพื่อเพิ่มความชัดเจนของความหมาย และเน้น ประเด็นสำคัญให้โดดเด่นยิ่งขึ้น	√	√	-	√	√	4	80.00
4.3 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
5. การใช้กาล							
5.1 ตรวจสอบความสอดคล้องของการใช้กาล ในประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	√	√	√	√	√	5	100.00
5.2 ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้กาล ในแต่ละส่วนของบทความ โดยทั่วไป: Past Tense ใน Methodology/Results, Present Tense ใน Introduction/Purpose, Future Tense ใน Implications/Recommendations	√	√	√	√	√	5	100.00
5.3 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
6. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน							
6.1 ตรวจสอบการใช้เครื่องหมายจุลภาค (,) ว่าถูกต้อง เช่น การแยกรายการ วันที่ หรือที่อยู่	√	√	√	√	√	5	100.00
6.2 ตรวจสอบการใช้เครื่องหมายทวิภาค (:) ว่าถูกต้อง เช่น ใช้เพื่ออธิบายรายการ หรือยกตัวอย่าง	√	√	√	√	√	5	100.00

ตารางที่ 4.10 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค (ต่อ)

แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
6.3 ตรวจสอบการใช้เครื่องหมายหัพภาค (.) ที่ส่วนท้ายประโยคว่ามีครบถ้วนและถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
6.4 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
7. การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่							
7.1 ตรวจสอบการใช้อักษรพิมพ์ใหญ่กับชื่อบุคคล หัวข้อเรื่อง และชื่อเฉพาะ	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
7.2 ตรวจสอบการใช้อักษรพิมพ์ใหญ่กับตัวอักษร แรกของประโยค	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
7.3 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00

หมายเหตุ: ข้อมูลดิบจากการสัมภาษณ์ ulla ได้จากภาคผนวก ค

จากตารางที่ 4.10 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค พบว่า แนวทางที่ได้รับการเลือกมากที่สุดคือ “การเพิ่มองค์ประกอบที่ขาดหายไปเพื่อแก้ไขประโยคไม่สมบูรณ์ให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์” และ “การปรับแก้ไขประโยคใหม่เพื่อสร้างประโยคที่สมบูรณ์” ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญเลือกทั้งหมด 5 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 100.00 เช่นเดียวกับแนวทางการจัดเรียงลำดับองค์ประกอบของประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ การตรวจสอบความสอดคล้องของกาล และการตรวจสอบการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ต้องตามหลักภาษาอังกฤษ ทั้งสามแนวทางนี้ได้รับการเห็นพ้องจากผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเช่นกัน แสดงให้เห็นว่าผู้ตรวจบทคัดย่อ มีความเห็นร่วมกันว่า การฝึกฝนโครงสร้างประโยค การใช้กาลอย่างเหมาะสม และการตรวจสอบเครื่องหมายวรรคตอนอย่างละเอียดเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการพัฒนาและแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยคของนักศึกษา ในประเด็นย่อยอื่น ๆ เช่น การลบคำที่ฟุ่มเฟือยเพื่อให้ประโยคกระชับและชัดเจน หรือการปรับการเรียงลำดับคำภายในประโยคเพื่อเน้นประเด็นสำคัญ ปรากฏว่ามีผู้เชี่ยวชาญเลือก 4 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 80.00 สะท้อนให้เห็นว่าผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสำคัญของการทำให้ประโยคมีความชัดเจนและลดความซ้ำซ้อน แม้ไม่ใช่ทุกท่านที่ใช้วิธีนี้เป็นหลักก็ตาม ขณะที่ข้อ “อื่น ๆ” ไม่มีผู้เชี่ยวชาญเลือกในทุกประเด็น คิดเป็นร้อยละ 0.00 แสดงให้เห็นว่าแนวทางที่กำหนดไว้ในแบบสัมภาษณ์ครอบคลุมวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยคได้อย่างครบถ้วนแล้ว

ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดระดับประโยค ดังนี้

1) การแก้ไขประโยคต่อเนื่อง ไม่มีผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม แต่ผลการเลือกแนวทางจากทุกท่านแสดงให้เห็นว่าผู้ตรวจบทคัดย่อใช้วิธีที่เป็นระบบ เช่น การเพิ่มคำสันธาน การใช้เครื่องหมายวรรคตอนร่วมกับคำสันธาน และการแบ่งประโยคยาวออกเป็นประโยคสั้น เพื่อรักษาความชัดเจนของความหมาย

2) ความสอดคล้องของประธานและกริยา ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 2 แนะนำว่า นักศึกษาควรเสริมสร้างความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานให้แม่นยำ โดยเฉพาะการแยกแยะรูปเอกพจน์และพหูพจน์ การเลือกใช้กริยาให้สอดคล้องกับประธาน รวมถึงการผันกริยาอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เพื่อหลีกเลี่ยงความผิดพลาดในการใช้ประธาน – กริยาไม่ตรงกัน

3) การเรียงลำดับคำ ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 1 และท่านที่ 2 เห็นสอดคล้องกันว่า นักศึกษาควรฝึกจัดเรียงองค์ประกอบของประโยคอย่างเป็นระบบ ได้แก่ ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยาย และส่วนเติมเต็ม ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ การเรียงลำดับคำภายในประโยคที่ถูกต้องช่วยให้ข้อความมีความชัดเจน ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน และเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารสาระสำคัญของบทคัดย่อ

4) การใช้กาล ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 2 ให้ข้อเสนอแนะว่า การเลือกใช้กาลในบทคัดย่อควรพิจารณาตามลักษณะของงานวิจัยในแต่ละสาขา เช่น ในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมักใช้ Present Tense ในส่วน Introduction และ Results เพื่อเน้นข้อค้นพบที่เป็นข้อเท็จจริงทั่วไป ขณะที่สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มักใช้ Past Tense ทั้งหมด เนื่องจากเนื้อหาส่วนใหญ่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่สิ้นสุดแล้ว ทั้งนี้ผู้เขียนควรรักษาความสอดคล้องของกาลภายในบทคัดย่อให้ครบถ้วน

5) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 1 และท่านที่ 2 แนะนำว่า เมื่อใช้งานเครื่องมือแปลหรือโปรแกรมตรวจภาษา เช่น Google Translate หรือ ChatGPT นักศึกษาควรตรวจสอบและปรับเครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ รวมถึงควรใช้เวอร์ชันที่อัปเดตล่าสุดเพื่อลดข้อผิดพลาดด้านเครื่องหมาย เช่น จุลภาค (,) และมหัพภาค (.) นอกจากนี้ควรอ่านบทคัดย่อทบทวนอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าความหมายของข้อความสื่อได้ครบถ้วน

6) การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2 ให้ข้อเสนอแนะว่า ในบทคัดย่อของสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมักมีคำเฉพาะทางวิชาการจำนวนมาก นักศึกษาควรค้นคว้าข้อมูลคำศัพท์เหล่านี้จากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ เช่น เว็บไซต์ทางวิชาการหรือฐานข้อมูลสากล เพื่อให้การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่และพิมพ์เล็กในชื่อเฉพาะ และคำทางเทคนิคถูกต้องตามมาตรฐานสากล

ตารางที่ 4.11 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับคำ

แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับคำ	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
1. การแก้ไขข้อผิดพลาดของคำนำหน้าคำนาม							
1.1 ตรวจสอบการใช้ a ว่าถูกต้อง โดยต้องนำหน้าคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงพยัญชนะ	√	√	√	√	√	5	100.00
1.2 ตรวจสอบการใช้ an ว่าถูกต้อง โดยต้องนำหน้าคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงสระ	√	√	√	√	√	5	100.00
1.3 ตรวจสอบการใช้ the ว่านำหน้าคำนาม เฉพาะ คำนามที่กล่าวถึงมาก่อน หรือคำคุณศัพท์ ชั้นสูงสุดอย่างถูกต้อง	√	√	√	√	√	5	100.00
1.4 ตรวจสอบการละเว้นการใช้ Articles เมื่อนำหน้าคำนามพหูพจน์ คำนามนับไม่ได้ หรือสิ่งทั่วไปที่ไม่เจาะจง	√	√	√	√	√	5	100.00
1.5 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
2. การแก้ไขข้อผิดพลาดของคำนาม							
2.1 ตรวจสอบความสอดคล้องของคำนาม และกริยาในประโยค โดยหากคำนาม เป็นเอกพจน์ กริยาต้องเป็นเอกพจน์ และหากคำนามเป็นพหูพจน์ กริยาต้องเป็น พหูพจน์	√	√	√	√	√	5	100.00
2.2 ตรวจสอบการใช้คำนามนับได้ ซึ่งสามารถ อยู่ในรูปเอกพจน์หรือพหูพจน์	√	√	√	√	√	5	100.00

ตารางที่ 4.11 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับคำ (ต่อ)

แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับคำ	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
2.3 ตรวจสอบการใช้คำนามนับไม่ได้ ซึ่งไม่สามารถนับจำนวนได้ และไม่อยู่ใน รูปพหูพจน์	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
2.4 ตรวจสอบการใช้คำนามแสดงความเป็น เจ้าของ โดยใช้เครื่องหมาย Apostrophe “s” กับสิ่งมีชีวิต และใช้คำบุพบทกับสิ่งไม่มีชีวิต	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
2.5 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
3. การแก้ไขข้อผิดพลาดของคำบุพบท							
3.1 ตรวจสอบการใช้คำบุพบทที่เชื่อมกับคำนาม หรือสำนวนได้ถูกต้องตามความหมาย	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
3.2 ตรวจสอบการวางตำแหน่งของคำบุพบทใน ประโยคให้เหมาะสมตามหลักไวยากรณ์	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
3.3 ตรวจสอบการใช้คำบุพบทซ้ำซ้อนในประโยค และปรับแก้ให้กระชับโดยไม่เปลี่ยนความหมาย	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
3.4 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
4. การแก้ไขข้อผิดพลาดของการเลือกคำ							
4.1 ตรวจสอบการเลือกคำให้สื่อความหมาย ได้ถูกต้อง ชัดเจน และไม่คลุมเครือ	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
4.2 ตรวจสอบและปรับคำศัพท์ให้เหมาะสม โดยคำนึงต้องสอดคล้องกับบริบทของเนื้อหา และลักษณะทางวิชาการของบทความย่อ	✓	✓	✓	✓	✓	5	100.00
3.5 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00

หมายเหตุ: ข้อมูลดิบจากการสัมภาษณ์ ulla ได้จากภาคผนวก ค

จากตารางที่ 4.11 แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดระดับคำ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มีความเห็นสอดคล้องกันทุกประการ โดยเลือกแนวทางการแก้ไขในทุกข้อของแบบสัมภาษณ์ครบทุกตัวเลือก ยกเว้นหัวข้อ “อื่น ๆ” ที่ไม่มีผู้ใดระบุเพิ่มเติม ส่งผลให้ทุกแนวทางมีจำนวนผู้เลือก 5 คน คิดเป็น ร้อยละ 100.00 ในทุกประเด็น ซึ่งสะท้อนถึงความเห็นพ้องร่วมกันอย่างชัดเจนของผู้เชี่ยวชาญต่อแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดในระดับคำของบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2 ให้ข้อเสนอแนะในการใช้คำบุพบท) ว่า นักศึกษาควรศึกษาเรื่อง Collocation หรือ “กลุ่มคำที่มักใช้ร่วมกัน” เพื่อเพิ่มความถูกต้องในการเลือกใช้คำบุพบทให้เหมาะสมกับบริบทของประโยค ยกตัวอย่างเช่น คำกริยา depend จะต้องตามด้วยคำบุพบท on เสมอ (depend on) การเรียนรู้ Collocation อย่างเป็นระบบจะช่วยให้ นักศึกษาสามารถเลือกใช้คำบุพบทได้ถูกต้องตามธรรมชาติของภาษาอังกฤษ ลดข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแปลตรงตัวจากภาษาไทย และทำให้การเขียนบทคัดย่อมีความเป็นธรรมชาติและเป็นทางการมากยิ่งขึ้น

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยระบุว่า “ในปัจจุบันการใช้เครื่องหมาย 's กับสิ่งไม่มีชีวิต เช่น หน่วยงาน (Organizations) ปรากฏให้เห็นมากขึ้นในงานเขียนเชิงวิชาการ และได้รับการยอมรับในวงการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น จึงอาจยอมรับการใช้รูปแบบดังกล่าวได้ในบริบททางวิชาการ”

4.3.5 แนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ส่วนนี้สรุปแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยมุ่งสะท้อนทักษะที่ต้องพัฒนา หลักการเขียนเชิงวิชาการ แหล่งการเรียนรู้ เครื่องมือสนับสนุน และบทบาทการส่งเสริมจากมหาวิทยาลัย ตลอดจนหัวข้อที่ควรถูกร้อยเรียงเป็นคู่มือมาตรฐานเพื่อใช้กับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษา

ตารางที่ 4.12 แนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

แนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อ ภาษาอังกฤษ	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
1. การพัฒนาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการเขียนบทคัดย่อ							
1.1 การพัฒนาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ใช้ ในการเขียนบทคัดย่อ	√	√	√	√	√	5	100.00
1.2 การใช้ประโยค Active / Passive Voice ได้อย่างถูกต้อง	√	√	√	√	√	5	100.00
1.3 การเชื่อมโยงเนื้อหา และการเชื่อมประโยค อย่างเหมาะสม	√	√	√	√	√	5	100.00
1.4 การใช้คำหรือวลีเชื่อมส่วนต่าง ๆ (Transition Words/Phrases) เพื่อให้เนื้อหา ลื่นไหลและต่อเนื่อง	√	√	√	√	√	5	100.00
1.5 การทำให้เนื้อหากระชับ ลดความฟุ่มเฟือย และหลีกเลี่ยงการซ้ำซ้อน	√	√	√	√	√	5	100.00
1.6 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
2. หลักการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ							
2.1 ความชัดเจน	√	√	√	√	√	5	100.00
2.2 ความเป็นกลาง	√	√	√	√	√	5	100.00
2.3 การหลีกเลี่ยงการคัดลอกผลงาน	√	√	√	√	√	5	100.00
2.4 ความสอดคล้องของเนื้อหา	√	√	√	√	√	5	100.00
2.5 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
3. แหล่งการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ							
3.1 เว็บไซต์ Grammarly	√	√	√	√	√	5	100.00
3.2 เว็บไซต์ Purdue OWL (Online Writing Lab)	√	√	√	-	√	4	80.00
3.3 เว็บไซต์ UNC Writing Center	√	√	-	-	√	3	60.00

ตารางที่ 4.12 แนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อ ภาษาอังกฤษ	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
3.4 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
3.5 หนังสือ Concise Guide to APA Style (7th Ed.)	√	√	√	√	√	5	100.00
3.6 หนังสือ How to Write and Publish a Scientific Paper	√	√	√	√	√	5	100.00
3.7 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
3.8 เครื่องมือตรวจไวยากรณ์ QuillBot	√	√	√	√	√	5	100.00
3.9 เครื่องมือ AI ตรวจไวยากรณ์ ChatGPT	√	√	√	√	√	5	100.00
3.10 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
4. แนวทางการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย							
4.1 จัดทำคู่มือแนวทางการเขียนบทคัดย่อ ภาษาอังกฤษที่มีตัวอย่างและคำแนะนำตาม มาตรฐานสากล	√	√	√	√	√	5	100.00
4.2 จัดอบรม/Workshop การเขียนบทคัดย่อ ภาษาอังกฤษ โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา	√	-	√	√	√	4	80.00
4.3 สนับสนุนการใช้เครื่องมือช่วยเขียน เช่น Grammarly, QuillBot, หรือ ChatGPT	√	√	√	√	√	5	100.00
4.4 อื่น ๆ	-	-	-	-	-	0	0.00
5. หัวข้อที่ควรจัดทำในคู่มือแนวทางการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ							
5.1 ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เน้นในการเขียน บทคัดย่อ	√	√	√	√	√	5	100.00
5.2 คำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษที่ผิดบ่อย พร้อมแนวทางแก้ไข	√	√	√	√	√	5	100.00

ตารางที่ 4.12 แนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อ ภาษาอังกฤษ	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน (คน)	ร้อยละ
	1	2	3	4	5		
5.3 แหล่งข้อมูลอ้างอิงหรือเว็บไซต์ที่ใช้ใน การศึกษาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ	√	√	√	√	√	5	100.00
5.4 ตัวอย่างบทคัดย่อที่ดี พร้อมคำอธิบายจุดเด่น และจุดปรับปรุง	√	√	√	√	√	5	100.00
5.5 หลักการเขียนเชิงวิชาการ (Clarity, Conciseness, Consistency)	√	√	√	√	√	5	100.00
5.6 แนวทางการใช้เครื่องมือช่วยเขียน เช่น Grammarly, QuillBot หรือโปรแกรม ตรวจภาษา	√	√	√	√	√	5	100.00
5.7 อื่น ๆ : ตัวอย่างบทคัดย่อก่อน – หลัง ปรับปรุง เพื่อให้เห็นการพัฒนาอย่างชัดเจน	-	-	-	√	-	1	20.00

หมายเหตุ: ข้อมูลดิบจากการสัมภาษณ์ ได้จากภาคผนวก ค

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านมีความเห็นสอดคล้องกันในภาพรวมเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยในหมวด “การพัฒนาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการเขียนบทคัดย่อ” ทุกข้อได้รับการเลือกครบ 5 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 100.00 สะท้อนว่าควรมุ่งพัฒนาการใช้โครงสร้างประโยคให้ถูกต้อง การเลือกใช้ประโยคเชิงกระทำและเชิงถูกกระทำอย่างเหมาะสม การเชื่อมโยงเนื้อหาอย่างเป็นระบบ การใช้คำหรือวลีเชื่อมเพื่อเพิ่มความสละสลวย และการทำให้เนื้อหากระชับ ลดความฟุ่มเฟือย และความซ้ำซ้อน

ในหมวด “หลักการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ” ผู้เชี่ยวชาญเห็นพ้องครบถ้วน คิดเป็นร้อยละ 100.00 ว่าควรเน้นความชัดเจน ความเป็นกลาง ความสอดคล้องของเนื้อหา และการหลีกเลี่ยงการคัดลอกผลงาน แสดงให้เห็นว่ามาตรฐานการเขียนเชิงวิชาการควรถูกยกระดับเป็นแนวปฏิบัติร่วมกันของทั้งหลักสูตรและผู้เขียน

สำหรับ “แหล่งการเรียนรู้” ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100.00 เห็นว่าควรใช้เครื่องมือและทรัพยากรออนไลน์ที่เชื่อถือได้ โดยเฉพาะ Grammarly หนังสือ Concise Guide to APA Style (7th Edition) และ How to Write and Publish a Scientific Paper ขณะที่แหล่งข้อมูลแนวทางการเขียนอย่าง Purdue OWL ได้รับการเห็นชอบ คิดเป็นร้อยละ 80.00 และ UNC Writing Center คิดเป็นร้อยละ 60.00 นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100.00 แนะนำการใช้เครื่องมือดิจิทัลเพื่อช่วยตรวจภาษาและปรับปรุงสำนวน เช่น ChatGPT และ QuillBot เพื่อเพิ่มความถูกต้องและความคล่องของการเขียน

ในหมวด “แนวทางการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย” ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100.00 เห็นควรจัดทำคู่มือแนวทางการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่มีตัวอย่างและคำอธิบายชัดเจน และ คิดเป็นร้อยละ 80.00 เห็นควรจัดอบรมหรือเวิร์กช็อปอย่างสม่ำเสมอ ทั้งสำหรับนักศึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษา รวมถึงสนับสนุนการใช้เครื่องมือช่วยเขียนซึ่งได้รับการเห็นชอบครบถ้วน คิดเป็นร้อยละ 100.00

สำหรับ “หัวข้อที่ควรจัดทำในคู่มือแนวทางการเขียน” ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100.00 เห็นว่าคู่มือควรครอบคลุมไวยากรณ์ที่เน้นในการเขียนบทคัดย่อ คำและประโยคที่มักผิดพลาด พร้อมแนวทางแก้ไข แหล่งอ้างอิงและเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างบทคัดย่อที่ดีพร้อมจุดเด่น และจุดปรับปรุง และหลักการเขียนเชิงวิชาการด้านความชัดเจน ความกระชับ และความสอดคล้องของเนื้อหา นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 4 เสนอเพิ่มเติม คิดเป็นร้อยละ 20.00 ให้ใส่ตัวอย่าง “บทคัดย่อก่อน – หลังการปรับปรุง” เพื่อให้เห็นพัฒนาการเชิงรูปธรรม

สำหรับข้อเสนอของผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 1 แนะนำให้มหาวิทยาลัยจัดอบรมเชิงปฏิบัติ และจัดทำคู่มือมาตรฐานเพื่อยกระดับคุณภาพการเขียนให้เป็นแนวทางเดียวกันทั้งสถาบัน

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2 เน้นให้ผู้เรียนฝึกใช้ไวยากรณ์และรูปแบบบทคัดย่อตามมาตรฐาน พร้อมพิจารณาเปิดรายวิชาการเขียนเชิงวิชาการเพิ่มเติมในระดับบัณฑิตศึกษา

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 เสนอให้สรุปเฉพาะสาระสำคัญ เขียนให้กระชับ และเพิ่มการอบรมสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อถ่ายทอดแนวปฏิบัติที่ถูกต้อง

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 4 เสนอให้มีเวิร์กช็อปต่อเนื่องสำหรับอาจารย์ โดยเฉพาะอาจารย์ใหม่ และให้บรรจุตัวอย่างบทคัดย่อก่อน – หลังการปรับปรุงไว้ในคู่มือเพื่อสะท้อนพัฒนาการอย่างชัดเจน ส่วนเครื่องมือช่วยเขียนและทรัพยากรออนไลน์ได้รับการสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน โดยให้ใช้อย่างมีวิจารณญาณ ควบคู่กับการตรวจทานโดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อคงคุณภาพเชิงวิชาการและความน่าเชื่อถือของผลงาน

4.4 สรุปผลการวิจัยในภาพรวม

ผลการวิจัยยืนยันว่า “ข้อผิดพลาดระดับคำ” พบมากกว่า “ข้อผิดพลาดระดับประโยค” โดยเฉพาะปัญหาเรื่อง “การเลือกคำ” ขณะที่ระดับประโยคพบ “เครื่องหมายวรรคตอน/อักขรพิมพ์ใหญ่/ประโยคต่อเนื่อง” เป็นสัดส่วนหลัก สะท้อนจุดอ่อนด้านความแม่นยำทางรูปคำและวินัยการเขียนเชิงกลไกของภาษาอังกฤษในบริบทบทคัดย่อเชิงวิชาการของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสาขา พบว่าสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีค่าเฉลี่ยข้อผิดพลาดสูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทั้งสองระดับ โดยความแตกต่างเด่นอยู่ที่ “ประโยคต่อเนื่อง เครื่องหมายวรรคตอน อักขรพิมพ์ใหญ่” (ระดับประโยค) และ “คำนำหน้าคำนาม คำนาม คำบุพบท การเลือกคำ” (ระดับคำ) ซึ่งให้เห็นอิทธิพลของรูปแบบการเขียนและการพึ่งพาการแปลจากภาษาไทยที่มากกว่าในบางสาขา ข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญสนับสนุนผลเชิงปริมาณ โดยชี้เหตุผลได้แก่ พื้นฐานภาษาอังกฤษที่ต่างกัน ความถี่/รูปแบบการใช้ภาษาในหลักสูตร และแนวปฏิบัติการแปลตรงตัว ตลอดจนเสนอแนวทางพัฒนาเชิงเป้าหมายทั้งด้านโครงสร้างประโยค ความเชื่อมโยงของข้อความ การใช้ศัพท์เฉพาะ และการใช้เครื่องมือดิจิทัลช่วยตรวจภาษา เพื่อยกระดับคุณภาพบทคัดย่ออย่างเป็นระบบ

จากสารระดังกล่าว บทที่ 5 จะทำหน้าที่สรุปสาระสำคัญของผลการวิจัย อภิปรายความสอดคล้อง/ไม่สอดคล้องกับกรอบแนวคิดและงานวิจัยในบทที่ 2 อธิบายเหตุแห่งความแตกต่างเชิงสาขา และเสนอข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติและเชิงนโยบายที่สอดคล้องกับบริบทของสำนักบัณฑิตศึกษา เพื่อให้สามารถนำไปใช้ได้จริงและยั่งยืน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้มุ่งวิเคราะห์ “ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี” โดยเปรียบเทียบลักษณะและความแตกต่างของข้อผิดพลาดระหว่างสองกลุ่มสาขา (วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) และสังเคราะห์แนวทางการพัฒนาให้การเขียนบทคัดย่อมีความถูกต้อง กระชับ และสอดคล้องมาตรฐานสากล ยึดกรอบวัตถุประสงค์ 3 ประการของการวิจัย ได้แก่ (1) เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (2) เพื่อศึกษาความแตกต่างข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระหว่างสาขา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี และ (3) เพื่อศึกษาแนวทางการสร้างข้อเสนอแนะเพื่อลดข้อผิดพลาดและพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีสำหรับระเบียบวิธีวิจัยเป็นแบบผสมผสาน ใช้ข้อมูลเชิงปริมาณจาก “บทคัดย่อภาษาอังกฤษ” จำนวน 111 ฉบับ ของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2565 เป็นประชากรเอกสาร พร้อมแบบบันทึกข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ โดยให้รหัสข้อผิดพลาดสองระดับ คือ ระดับประโยคและระดับคำ เพื่อสร้างฐานข้อมูลเชิงระบบสำหรับการคำนวณความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมถึงการทดสอบความแตกต่างด้วย Independent Samples t - test แบบทางเดียว ข้อมูลเชิงคุณภาพได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน แล้ววิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อสังเคราะห์ประเด็นร่วมและข้อเสนอแนะที่นำไปใช้ได้จริงในชั้นเรียน และระบบสนับสนุนของมหาวิทยาลัย

ผลที่ได้จากบทก่อนหน้าให้ภาพรวมเชิงประจักษ์ของข้อผิดพลาดทั้งสองระดับ แสดงสัดส่วน ปัจจัยร่วมหรือเฉพาะสาขา และประเด็นที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ขณะเดียวกันข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ ช่วยยืนยันและอธิบายสาเหตุเชิงภาษาศาสตร์ กลไกการเขียน และแนวทางแก้ไขรายประเด็น เช่น การกำกับขอบเขตประโยค การใช้กาลและเครื่องหมายวรรคตอน การเลือกคำตามบริบทเชิงวิชาการ ตลอดจนข้อเสนอเชิงระบบ เช่น การจัดทำคู่มือและการอบรมแบบเวิร์กช็อป บทนี้จึงจะ (1) สรุปผลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพตามวัตถุประสงค์ (2) อภิปรายผลเชื่อมโยงวรรณกรรม แนวคิด และบริบทของหลักสูตร/สาขา และ (3) เสนอข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติสำหรับผู้เรียน อาจารย์ที่ปรึกษา และหน่วยงาน พร้อมข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป โดยยึดกรอบขั้นตอน และเครื่องมือที่ได้อธิบายไว้ในบทที่ 3 อย่างเคร่งครัดเพื่อความต่อเนื่องของเหตุผลทางระเบียบวิธีวิจัย

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

5.1.1 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

จากการวิเคราะห์บทคัดย่อภาษาอังกฤษ จำนวน 111 ฉบับ พบข้อผิดพลาดรวมทั้งสิ้น 2,784 ครั้ง แยกเป็นข้อผิดพลาดระดับประโยค จำนวน 1,079 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.76 และระดับคำ จำนวน 1,705 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.24 สะท้อนให้เห็นว่าจุดอ่อนหลักอยู่ที่ “การเลือกหน่วยคำและการใช้คำให้สอดคล้องบริบทเชิงวิชาการ” มากกว่าประเด็นโครงสร้างประโยค

เมื่อจำแนกตามสาขา พบว่า สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีข้อผิดพลาดรวมทั้งสิ้น 989 ครั้ง แยกเป็นระดับประโยค จำนวน 370 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.41 และระดับคำ จำนวน 619 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.59 ขณะที่สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีข้อผิดพลาดรวมทั้งสิ้น 1,795 ครั้ง แยกเป็นระดับประโยค จำนวน 709 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.50 และระดับคำ จำนวน 1,086 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.50

การพิจารณาเชิงลึกใน “ระดับประโยค” ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ เครื่องหมายวรรคตอน คิดเป็นร้อยละ 49.30 รองลงมา ได้แก่ อักษรพิมพ์ใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 23.54 และประโยคต่อเนื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.24 ส่วนกาล คิดเป็นร้อยละ 4.45 ความสอดคล้องประธาน – กริยา คิดเป็นร้อยละ 0.37 การเรียงลำดับคำ คิดเป็นร้อยละ 0.09 และไม่พบข้อผิดพลาดประเภทประโยคไม่สมบูรณ์ในข้อมูลฉบับนี้

สำหรับ “ระดับคำ” ข้อผิดพลาดที่พบสูงสุดอย่างเด่นชัดคือ การเลือกคำ คิดเป็นร้อยละ 84.81 รองลงมา ได้แก่ คำนาม คิดเป็นร้อยละ 8.68 คำบุพบท คิดเป็นร้อยละ 4.81 และคำนำหน้าคำนาม คิดเป็นร้อยละ 1.70

สรุปภาพรวมดังกล่าว ชี้ว่าปัญหาเชิงความหมายและความเหมาะสมของถ้อยคำในบริบทวิชาการเป็นแกนสำคัญที่ต้องเร่งพัฒนา โดยเฉพาะการคัดเลือกคำให้กระชับ ชัดเจน และไม่กำกวม

5.1.2 การหาความแตกต่างข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

การทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ independent samples t - test แบบทดสอบทางเดียว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยใช้ “ค่าเฉลี่ยจำนวนข้อผิดพลาดต่อสาขา” เป็นหน่วยวิเคราะห์ พบว่าสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีค่าเฉลี่ยข้อผิดพลาด “สูงกว่า” สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทั้งสองระดับ กล่าวคือ

ระดับประโยค : สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย 11.25 เทียบกับสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีค่าเฉลี่ย 4.42 พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยส่วนต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.83

ระดับคำ : สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย 30.17 เทียบกับสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีค่าเฉลี่ย 12.90 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยส่วนต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.27

เมื่อจำแนกย่อยตามประเภทข้อผิดพลาด ผลการทดสอบชี้ว่า ในระดับประโยค “ประโยคต่อเนื่อง เครื่องหมายวรรคตอน และอักษรพิมพ์ใหญ่” มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ระหว่างสองสาขา ขณะที่ “ประโยคไม่สมบูรณ์ ความสอดคล้องประธาน - กริยา การเรียงลำดับคำ และกาล” โดยรวมไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนในระดับคำ “คำนำหน้านาม คำนาม คำบุพบท และการเลือกคำ” ล้วนแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีค่าเฉลี่ยข้อผิดพลาดสูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

5.1.3 การศึกษาแนวทางการสร้างข้อแนะนำเพื่อลดข้อผิดพลาดและพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ผลการสังเคราะห์สะท้อน “ความเห็นพ้อง” ในเชิงแนวทางพัฒนา ทั้งในระดับภาษา โครงสร้างการเขียน แหล่งเรียนรู้ เครื่องมือดิจิทัล และกลไกการสนับสนุนเชิงระบบของมหาวิทยาลัย ดังนี้

1) แนวทางเชิงภาษาและโครงสร้าง

(1) ระดับประโยค : โดยเน้นทำให้ประโยคสมบูรณ์ ยุติปัญหาประโยคต่อเนื่อง ด้วยการเพิ่มคำเชื่อมและใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างถูกต้อง รักษาความสอดคล้องของกาล และใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ให้ตรงตามมาตรฐาน

(2) ระดับคำ : โดยเสริมความรู้การใช้คำนำหน้านาม ความแตกต่างคำนามนับได้/นับไม่ได้ และการแสดงความเป็นเจ้าของ ใช้คำบุพบทให้สอดคล้องกับสำนวนธรรมชาติของภาษาอังกฤษ และให้ความสำคัญกับ “การเลือกคำ” ให้เหมาะสมกับบริบทเชิงวิชาการ มีความกระชับ ชัดเจน ไม่กำกวม

2) หลักการเขียนเชิงวิชาการ

ยึดหลักความชัดเจน ความกระชับ ความสอดคล้องของเนื้อหา ความเป็นกลาง และการหลีกเลี่ยงการคัดลอกผลงาน โดยปรับถ้อยคำให้สื่อสารประเด็นวิจัยได้ตรงประเด็น และตรวจสอบได้

3) แหล่งเรียนรู้และเครื่องมือ

ส่งเสริมการใช้คู่มือมาตรฐาน หนังสืออ้างอิง และแหล่งความรู้ด้านการเขียนที่เชื่อถือได้ ควบคู่การใช้เครื่องมือดิจิทัลช่วยตรวจภาษาและทบทวนถ้อยความอย่างเหมาะสม เพื่อยกระดับความถูกต้องเชิงรูปแบบและความลื่นไหลของภาษา

4) การสนับสนุนเชิงระบบของมหาวิทยาลัย

ควรจัดทำ “คู่มือแนวทางการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ” ที่มีตัวอย่างก่อน – หลังปรับปรุง พร้อมจัดอบรมเชิงปฏิบัติการสำหรับนักศึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาอย่างต่อเนื่อง ให้เกิดมาตรฐานการเขียนร่วมกันและลดอัตราการตีกลับจากกระบวนการกลั่นกรอง

โดยภาพรวม ผลเชิงปริมาณชี้ชัดว่าจุดอ่อนหลักอยู่ที่ “การเลือกคำ” ในระดับคำ และ “เครื่องหมายวรรคตอน อักษรพิมพ์ใหญ่ ประโยคต่อเนื่อง” ในระดับประโยค ขณะเดียวกัน การทดสอบเชิงสถิติยืนยันว่าสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีค่าเฉลี่ยข้อผิดพลาด “สูงกว่า” สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดรับกับข้อเสนอจากผู้เชี่ยวชาญที่เน้นการพัฒนาเชิงโครงสร้างภาษา การใช้ถ้อยคำวิชาการ และการสนับสนุนเชิงระบบของมหาวิทยาลัยอย่างเป็นรูปธรรม ทั้งนี้ หากนำแนวทางที่สังเคราะห์ได้ไปใช้ในการออกแบบคู่มืออบรม และระบบกำกับคุณภาพอย่างต่อเนื่อง ย่อมช่วยลดอัตราการตีกลับจากการกลั่นกรอง ปรับลดรอบการแก้ไข และยกระดับคุณภาพบทคัดย่อภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากลในระยะยาว

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สามารถอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

5.2.1 ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

จากผลการวิจัยพบข้อผิดพลาดรวม 2,784 ครั้ง โดยเป็นข้อผิดพลาดระดับคำ จำนวน 1,705 ครั้ง (ร้อยละ 61.24) ซึ่งสูงกว่าข้อผิดพลาดระดับประโยค จำนวน 1,079 ครั้ง (ร้อยละ 38.76) สะท้อนว่าความคลาดเคลื่อนด้าน การเลือกใช้คำ คำนำหน้าคำนาม และคำบุพบท เกิดถี่กว่าความคลาดเคลื่อนเชิงโครงสร้างประโยค นอกจากนี้ ในระดับประโยคพบว่าความผิดพลาดที่เด่นคือ เครื่องหมายวรรคตอน และ อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ ขณะที่ในระดับคำพบว่า การเลือกใช้คำ เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด และเมื่อพิจารณาตามกลุ่มสาขาพบว่า นักศึกษาสหศึกษามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์โดยรวมมีจำนวนข้อผิดพลาดมากกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้เรียนภาษาอังกฤษในบริบทภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมักได้รับอิทธิพล จากภาษาแม่ในการถ่ายทอดความคิดสู่ภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการเลือกใช้คำ การใช้คำบุพบท และการใช้คำนำหน้าคำนาม นอกจากนี้ การฝึกเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ของผู้เรียนอาจมุ่งเน้นการสื่อสารเนื้อหาทางวิชาการมากกว่าการควบคุมกลไกของภาษา เช่น เครื่องหมายวรรคตอนและการใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ ส่งผลให้ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบภาษา และโครงสร้างประโยคยังคงปรากฏอยู่ อีกทั้งลักษณะการเขียนบทคัดย่อในบางสาขา โดยเฉพาะสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งมีลักษณะการเขียนเชิงพรรณนาและการเชื่อมโยงความคิดหลายชั้น อาจเพิ่มโอกาสเกิดความคลาดเคลื่อนด้านการเลือกใช้คำและการเชื่อมประโยคได้มากกว่าสาขา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับ Roongsitthichai (2019) ที่รายงานว่า ผู้เรียนไทยมักมีข้อผิดพลาดด้าน การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ เครื่องหมายวรรคตอน และการเลือกใช้คำ ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ นอกจากนี้ยัง สอดคล้องกับ Seyitkuliyev et al. (2020) ที่ระบุว่าข้อผิดพลาดเชิงรูป คำนำหน้าคำนาม และกลไกการเขียนเป็นปัญหาสำคัญของผู้เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) รวมทั้ง สอดคล้องกับ Amnuai (2020) และ Kampookaew (2020) ที่พบว่าผู้เรียนไทยมีข้อผิดพลาดเด่นด้าน การเลือกใช้คำ คำนาม คำนำหน้าคำนาม คำบุพบท และ โครงสร้างไวยากรณ์ ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ นอกจากนี้ Fauzi (2022) ยังอธิบายว่า การถ่ายโอนภาษาแม่และการฝึกเขียนที่ไม่ต่อเนื่องอาจเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อน ด้านเครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ และการเรียงองค์ประกอบของประโยค ซึ่งสอดคล้อง กับรูปแบบข้อผิดพลาดที่ปรากฏในการศึกษาครั้งนี้ ในเชิงทฤษฎี ผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้อง กับกรอบแนวคิด การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ของ Corder (1967) และแนวคิด ภาษากลางระหว่าง (Interlanguage) ของ Selinker (1972 อ้างถึงใน Puspita, 2019) ซึ่งอธิบายว่า ข้อผิดพลาดของผู้เรียนมิได้เป็นเพียงความบกพร่องทางภาษาเท่านั้น แต่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพัฒนาภาษา โดยผู้เรียนจะสร้างระบบภาษาชั่วคราวของตนเองระหว่างการเรียนรู้ ภาษาเป้าหมาย ซึ่งอาจได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่และการใช้ภาษาอย่างกว้างเกินไป

โดยสรุป ผลการวิจัยข้อนี้ สอดคล้องโดยภาพรวมกับ Roongsitthichai (2019); Seyitkuliyev et al. (2020); Amnuai (2020); Kampookaew (2020); และ Fauzi (2022) และยังสอดคล้องกับกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของ Corder (1967) และแนวคิดภาษากลางระหว่างของ Selinker (1972 อ้างถึงใน Puspita, 2019) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการเสริมสร้างทักษะการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ การเลือกใช้คำ คำนำหน้า คำนาม และคำบุพบทอย่างเป็นระบบ ควบคู่กับการใช้เครื่องมือดิจิทัลช่วยตรวจภาษา เช่น Grammarly และ ChatGPT เพื่อช่วยลดข้อผิดพลาดซ้ำรูปและยกระดับคุณภาพการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานวิชาการสากลต่อไป

5.2.2 ความแตกต่างข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จากผลการวิจัยพบว่า สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีจำนวนข้อผิดพลาดเฉลี่ยสูงกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทั้งในระดับประโยคและระดับคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยระดับประโยคมีค่าเฉลี่ย 11.25 เทียบกับ 4.42 และระดับคำมีค่าเฉลี่ย 30.17 เทียบกับ 12.90 สะท้อนให้เห็นว่าความคลาดเคลื่อนทางภาษาในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทอยู่ในประเด็น การเลือกใช้คำ คำนำหน้าคำนาม คำบุพบท เครื่องหมายวรรคตอน และอักษรพิมพ์ใหญ่ มากกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ลักษณะการเขียนของสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มักมีความเป็น เชิงพรรณนาและเชิงอภิปราย (Discursive/Expository) มากกว่างานเขียนในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จึงมีการใช้ประโยคที่ยาวและซับซ้อน รวมถึงการเชื่อมโยงแนวคิดหลายระดับ ซึ่งเพิ่มโอกาสเกิดความคลาดเคลื่อนด้านการเชื่อมโยงประโยคและการเลือกใช้คำ นอกจากนี้ ความแตกต่างของ ปริมาณเนื้อหาและความยาวของบทคัดย่อ ในบางสาขาอาจทำให้จำนวนข้อผิดพลาดเพิ่มขึ้นตามสัดส่วน ขณะเดียวกัน นักศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมักคุ้นเคยกับรูปแบบการเขียนเชิงโครงสร้าง เช่น IMRaD และการใช้ศัพท์เทคนิคเฉพาะสาขา ซึ่งช่วยกำกับโครงสร้างประโยคและการเลือกใช้คำให้มีความเสถียรมากขึ้น จึงทำให้จำนวนข้อผิดพลาดโดยรวมต่ำกว่า ผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับกรอบการจำแนกข้อผิดพลาดสองระดับ (ระดับประโยคและระดับคำ) ตามที่ กรรณก รุณย์คติ (2556) อธิบายว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับบัณฑิตศึกษามักปรากฏในสองระดับดังกล่าว นอกจากนี้ยัง สอดคล้องกับ Roongsitthichai (2019) และ Sermsook et al. (2017) ที่รายงานว่า ผู้เรียนไทยมีข้อผิดพลาดสูงในด้าน การเลือกใช้คำ เครื่องหมายวรรคตอน และอักษรพิมพ์ใหญ่ อีกทั้งยัง สอดคล้องกับ Seyitkuliyev, Mammadov และ Myradova (2020) ที่ระบุว่าข้อผิดพลาดระดับคำ โดยเฉพาะรูปคำและคำนำหน้าคำนาม มักเกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาแม่ นอกจากนี้ Fauzi (2022) ยังพบว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในบทคัดย่อ ได้แก่ การใช้รูปแบบคำผิด

และการละองค์ประกอบของประโยค ขณะที่ Amnuai (2020) และ Kampookaew (2020) ก็รายงานเช่นเดียวกันว่าผู้เรียนไทยมักมีข้อผิดพลาดด้าน การเลือกใช้คำ คำบุพบท คำนาม และคำนำหน้าคำนาม ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบข้อผิดพลาดที่ตรวจพบในการศึกษาครั้งนี้ ในเชิงทฤษฎี ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับกรอบแนวคิด การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของ Corder (1967) ซึ่งมองว่าข้อผิดพลาดเป็นหลักฐานของพัฒนาการทางภาษา มิใช่เพียงความบกพร่อง และแนวคิด ภาษากลางระหว่าง (Interlanguage) ของ Selinker (1972) ที่อธิบายว่าผู้เรียนจะสร้างระบบภาษาชั่วคราวของตนเองระหว่างการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย ซึ่งได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่และการใช้กฎภาษาอย่างกว้างเกินไป นอกจากนี้ แนวคิดเรื่อง การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) ของ Odlin (2003 อ้างถึงใน Abu-Rabiah และ Carmel, 2023) ยังชี้ว่าความแตกต่างของโครงสร้างระหว่างภาษาแม่และภาษาเป้าหมายอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในกระบวนการเรียนรู้ภาษา

โดยสรุป ผลการวิจัยส่วนนี้ยืนยันว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ มีความแตกต่างกันระหว่างสองกลุ่มสาขา โดยสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีแนวโน้มเกิดข้อผิดพลาดมากกว่าสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กรรณก รุณย์คิตติ (2556); Roongsitthichai (2019); Sermsook et al. (2017); Seyitkuliyev, Mammadov และ Myradova (2020); Amnuai (2020); Kampookaew (2020); และ Fauzi (2022) และสามารถอธิบายได้ตามกรอบแนวคิด การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของ Corder (1967) แนวคิด ภาษากลางระหว่างของ Selinker (1972) และแนวคิด การถ่ายโอนภาษา ของ Odlin (2003 อ้างถึงใน Abu-Rabiah และ Carmel, 2023) ซึ่งสะท้อนว่าปัจจัยด้านภาษา ลักษณะการเขียน และบริบทของสาขาวิชา มีบทบาทสำคัญต่อรูปแบบข้อผิดพลาดของผู้เรียน

5.2.3 แนวทางการสร้างข้อเสนอแนะเพื่อลดข้อผิดพลาดและพัฒนาการการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

จากผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจบทคัดย่อภาษาอังกฤษจำนวน 5 ท่าน พบว่าแนวทางในการลดข้อผิดพลาดและพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทควรมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านไวยากรณ์ ความสมบูรณ์ของประโยค ความเชื่อมโยงของเนื้อหา การเลือกใช้คำในบริบทวิชาการ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้เครื่องมือดิจิทัลช่วยตรวจภาษาอย่างเหมาะสม รวมถึงการสนับสนุนเชิงระบบจากหลักสูตรและมหาวิทยาลัย เช่น การจัดทำคู่มือการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ การจัดอบรมเชิงปฏิบัติการ และการกำหนดกระบวนการตรวจทานบทคัดย่ออย่างเป็นขั้นตอน ทั้งในระดับผู้เรียน อาจารย์ที่ปรึกษา และหน่วยงานสนับสนุนทางวิชาการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ข้อผิดพลาดในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมักเกิดจากการถ่ายโอนโครงสร้างจากภาษาแม่ การแปลตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ รวมถึงการที่ผู้เรียนยังจัดระบบกฎเกณฑ์ของภาษาอังกฤษ

ได้ไม่มั่นคง ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดทั้งในระดับคำและระดับประโยค เช่น การเลือกใช้คำไม่เหมาะสม การใช้คำนำหน้าคำนามและคำบุพบทผิด การใช้เครื่องหมายวรรคตอนคลาดเคลื่อน และการเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้ ผู้เรียนจำนวนมากยังขาดโอกาสในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งยังพึ่งพาการแปลหรือเครื่องมือดิจิทัลโดยขาดการตรวจทานเชิงโครงสร้างของภาษา จึงทำให้ข้อผิดพลาดปรากฏซ้ำในงานเขียนเชิงวิชาการ โดยเฉพาะในบทความที่ต้องใช้ภาษาที่กระชับและแม่นยำ ผลการตีความดังกล่าว สอดคล้องกับทฤษฎีการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) ของ Odlin (2003 อ้างถึงใน Abu-Rabiah และ Carmel, 2023) ซึ่งอธิบายว่าความแตกต่างของโครงสร้างระหว่างภาษาแม่และภาษาเป้าหมายอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดทางภาษาในกระบวนการเรียนรู้ นอกจากนี้ยัง สอดคล้องกับแนวคิดภาษากลางระหว่าง (Interlanguage) ของ Selinker (1972 อ้างถึงใน Puspita, 2019) ที่อธิบายว่าผู้เรียนจะสร้างระบบภาษาชั่วคราวของตนเองระหว่างการพัฒนาความสามารถทางภาษา ซึ่งอาจก่อให้เกิดข้อผิดพลาดเชิงรูปคำและโครงสร้างประโยคได้อย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ แนวทางการพัฒนาทักษะการเขียนที่เน้นการฝึกโครงสร้างประโยค การเลือกใช้คำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ยัง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Roongsitthichai (2019); Amnuai (2020); Kampookaew (2020); และ Fauzi (2022) ที่รายงานว่าข้อผิดพลาดของผู้เรียนไทยมักเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำ คำนำหน้าคำนาม คำบุพบท และโครงสร้างไวยากรณ์ ขณะเดียวกัน การพัฒนาความเชื่อมโยงของเนื้อหาและการใช้ภาษาเชิงวิชาการยัง สอดคล้องกับ Otta et al. (2022); Widhiyanto (2022); และ He Tiantian (2023) ที่เน้นความสำคัญของ coherence และ cohesion ในงานเขียนวิชาการ อีกทั้งแนวทางการใช้เครื่องมือดิจิทัลช่วยตรวจภาษาอย่างมีวิจารณญาณยัง สอดคล้องกับ Bahammam et al. (2023) และ Salvagno et al. (2023) ที่ชี้ว่าการใช้เทคโนโลยีตรวจภาษาอย่างเหมาะสมรวมกับการตรวจทานโดยมนุษย์สามารถช่วยลดข้อผิดพลาดทางภาษาและพัฒนาคุณภาพงานเขียนเชิงวิชาการได้

โดยสรุป แนวทางการพัฒนาการเขียนบทความย่อภาษาอังกฤษที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาอย่างเป็นระบบทั้งในด้านไวยากรณ์ การเลือกใช้คำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และความเชื่อมโยงของเนื้อหาควบคู่กับการใช้เครื่องมือดิจิทัลและกลไกสนับสนุนจากหลักสูตรและมหาวิทยาลัย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทางทฤษฎีของ Odlin (2003 อ้างถึงใน Abu-Rabiah และ Carmel, 2023) และ Selinker (1972 อ้างถึงใน Puspita, 2019) รวมทั้งผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องของ Roongsitthichai (2019); Amnuai (2020); Kampookaew (2020); Fauzi (2022); Seyitkulyev et al. (2020); Otta et al. (2022); Widhiyanto (2022); He Tiantian (2023); Bahammam et al. (2023); และ Salvagno et al. (2023) ซึ่งสะท้อนว่าการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงวิชาการจำเป็นต้องดำเนินการทั้งในระดับผู้เรียน การจัดการเรียนการสอน และระบบสนับสนุนของสถาบันการศึกษา เพื่อยกระดับคุณภาพบทความย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานวิชาการสากล

5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัย

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1) ข้อผิดพลาดและแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัยในบทที่ 4 พบข้อผิดพลาดเด่นทั้งในระดับคำและระดับประโยค โดยเฉพาะการเลือกใช้คำ การใช้คำนาม/คำนำหน้านาม คำบุพบท ตลอดจนวรรคตอน อักษรพิมพ์ใหญ่ การเรียงลำดับคำ และความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา ซึ่งสอดคล้องกับกรอบแนวคิดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและพัฒนาการภาษากลาง (Interlanguage) ในบทที่ 2 โดยมีข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติมีดังนี้

(1) อาจารย์ผู้สอนรายวิชาการเขียนเชิงวิชาการ และ/หรือระเบียบวิธีวิจัย ควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบ “วิเคราะห์จากงานจริง” (Error - Driven Practice) ที่ครอบคลุมข้อผิดพลาดทั้งสองระดับ โดยยกตัวอย่าง “ผิด - ถูก - เหตุผล - หลักการแก้ไข” ให้เป็นลำดับขั้น และกำหนดการประเมินก่อน - หลังเรียน เพื่อสะท้อนความก้าวหน้าเชิงโครงสร้างภาษาอย่างชัดเจน

(2) ผู้รับผิดชอบหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษา ควรจัดทำชุดโมดูลความรู้เฉพาะเรื่อง ได้แก่ การใช้คำนำหน้านาม การใช้คำบุพบท การเลือกใช้คำตามบริบทวิชาการ ความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา กาลของกริยา และวรรคตอน พร้อมแบบฝึกและเกณฑ์ให้คะแนนมาตรฐาน เพื่อใช้ร่วมกันทั้งหลักสูตร

(3) นักศึกษาผู้วิจัย ควรใช้ “รายการตรวจสอบสองระดับ” (เช็กลิสต์ระดับคำและระดับประโยค) ทุกครั้งก่อนส่งบทคัดย่อ และบันทึกการแก้ไขเชิงเหตุผล (Rationale of Revision) เพื่อสะท้อนความเข้าใจด้านหลักไวยากรณ์และการประยุกต์ใช้จริง

(4) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ควรกำหนดจุดตรวจคุณภาพบทคัดย่อเป็นอย่างน้อย 2 รอบ (ก่อนส่งฉบับร่างและก่อนส่งฉบับสมบูรณ์) โดยให้ข้อเสนอแนะที่อ้างอิงหลักภาษาอย่างเป็นระบบในประเด็นวรรคตอน อักษรพิมพ์ใหญ่ โครงสร้างประโยค การใช้กาล และการเลือกใช้คำตามชนิดของงานวิจัย

2) แนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยสะท้อนความแตกต่างเชิงรูปแบบระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลศึกษาที่อธิบายอิทธิพลภาษาแม่และความต่างของสำนวนทางวิชาการในบทที่ 2 จึงเสนอแนวทางเฉพาะ ดังนี้

(1) สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ควรเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเชิงเทคนิคอย่างแม่นยำ การเลือกใช้ศัพท์เฉพาะ (Terminology) ตามสาขา ความกระชับเชิงตรรกะของประโยค และการใช้กาลที่เหมาะสม (โดยเฉพาะ Present Tense สำหรับข้อเท็จจริงทั่วไป และ Passive Voice เมื่อเน้นกระบวนการ/ผล) ทั้งนี้ อาจารย์ผู้สอนควรกำหนดแบบฝึกสรุปผลวิจัยของตนเองแบบสั้น กระชับ ชัดเจน เพื่อฝึกการรายงานสาระสำคัญที่ถูกต้อง

(2) สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ควรเน้นความเชื่อมโยงของเนื้อหา (Cohesion) และความเป็นเอกภาพของแนวคิด (Coherence) ภายในย่อหน้า การใช้วรรคตอน และอักษรพิมพ์ใหญ่อย่างเหมาะสม และการหลีกเลี่ยงการแปลตรงจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนควรกำหนดกิจกรรม “ทบทวนโดยเพื่อน” (Peer Review) รายสัปดาห์ โดยใช้เกณฑ์การประเมินที่ชี้ชัดด้านความเชื่อมโยงและความเป็นเหตุเป็นผลของการนำเสนอ

(3) ศูนย์ภาษา/หน่วยสนับสนุนการเขียน ควรจัดบริการคลินิกบทคัดย่อ (Abstract Clinic) แยกตามสาขา เพื่อให้คำปรึกษาเชิงลึกด้านศัพท์เฉพาะ โครงสร้างย่อหน้า และการแก้ไขข้อผิดพลาดที่พบบ่อยตามลักษณะงานวิจัยของแต่ละสาขาวิชา

3) แนวทางสนับสนุนในระดับบุคคล หลักสูตร และมหาวิทยาลัย

เพื่อให้การยกระดับคุณภาพเป็นระบบและยั่งยืน ควรดำเนินการแบบบูรณาการหลายระดับ ดังนี้

(1) ระดับบุคคล (นักศึกษา – อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์) นักศึกษาควรจัดทำต้นฉบับภาษาอังกฤษโดยตรงก่อนใช้เครื่องมือช่วยภาษา เช่น โปรแกรมตรวจภาษา เพื่อหลีกเลี่ยงการถ่ายโอนโครงสร้างจากภาษาไทย และควรบันทึกหลักฐานการทบทวนเชิงโครงสร้างทุกครั้ง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ควรกำหนดขั้นตอนและระยะเวลาในการตรวจคุณภาพบทคัดย่ออย่างน้อยสองครั้ง พร้อมแบบฟอร์มข้อเสนอแนะที่เชื่อมโยงกับรายการตรวจสอบสองระดับ

(2) ระดับรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ อาจารย์ผู้สอนควรประยุกต์แนวคิดการเขียนเชิงกระบวนการ (Process - Based Writing) ให้มีรอบ “วิเคราะห์ – แก้ไข – เขียนใหม่” (Analyze – Revise – Rewrite) อย่างน้อย 2 – 3 รอบต่อชิ้นงาน พร้อมเกณฑ์ประเมินกลางที่วัดความถูกต้อง ความกระชับ ความเชื่อมโยงของเนื้อหา และความเหมาะสมของศัพท์ทางวิชาการ

(3) ระดับหลักสูตร/คณะ/สำนักบัณฑิตศึกษา หน่วยงานที่รับผิดชอบควรจัดอบรมเชิงปฏิบัติการสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการกำกับคุณภาพบทคัดย่อ

(4) ระดับทรัพยากรสนับสนุน เช่น สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ และศูนย์ภาษาควรจัดหาและดูแลการเข้าถึงเครื่องมือสนับสนุนการเขียนเชิงวิชาการ เช่น คู่มือออนไลน์ แหล่งเรียนรู้มาตรฐาน และโปรแกรมช่วยตรวจภาษา พร้อมแนวทางการใช้อย่างมีวิจารณญาณ และข้อจำกัดของเครื่องมือ เพื่อป้องกันการพึ่งพาโดยไม่เกิดการเรียนรู้

4) โครงร่างคู่มือแนวทางการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัย

เพื่อสร้างมาตรฐานร่วมและลดความแปรปรวนของคุณภาพบทคัดย่อ เสนอให้จัดทำคู่มือระดับมหาวิทยาลัย โดยมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

(1) รายการข้อผิดพลาดตามระดับ จัดหมวดข้อผิดพลาดระดับคำและระดับประโยค พร้อมตัวอย่างจากบริบทวิจัยจริง (ผิด - ถูก - เหตุผล - แนวทางแก้ไข) และตาราง “สรุปหลักเกณฑ์” ที่อ้างอิงหลักภาษาอย่างเป็นระบบ

(2) ชุดคำศัพท์และสำนวนจำเพาะสาขา จัดทำรายการศัพท์วิชาการ (Academic Vocabulary) และสำนวนบทคัดย่อที่ใช้อยู่ จำแนกตามสาขา เพื่อสนับสนุนการเลือกใช้คำที่เหมาะสมกับบริบทของงานวิจัย

(3) เกณฑ์ประเมินมาตรฐาน (Rubric) และเช็กลิสต์ก่อนส่ง โดยจัดทำเกณฑ์ประเมินที่วัดความถูกต้องทางไวยากรณ์ ความกระชับ ความเชื่อมโยงของเนื้อหา และความเหมาะสมของศัพท์ พร้อมเช็กลิสต์สองระดับสำหรับการตรวจด้วยตนเอง การทบทวนโดยเพื่อน และการตรวจรับรอง โดยอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(4) แนวทางการใช้เทคโนโลยีอย่างมีวิจารณญาณ ระบุขอบเขตและข้อจำกัดของการใช้เครื่องมือดิจิทัล/ปัญญาประดิษฐ์ เช่น โปรแกรมตรวจภาษา เครื่องมือช่วยปรับสำนวน วิธีตรวจทานผลลัพธ์ (Grammarly, ChatGPT และ QuillBot) และหลักฐานการเรียนรู้ที่ผู้ใช้ต้องจัดทำเพื่อยืนยันการพัฒนาความสามารถทางภาษา

(5) กระบวนการกำกับคุณภาพ กำหนดขั้นตอนและระยะเวลาในการตรวจคุณภาพบทคัดย่อของฉบับร่างและฉบับสมบูรณ์ บทบาทหน้าที่ของนักศึกษา อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และหน่วยสนับสนุน ตลอดจนรูปแบบเอกสารประกอบการอนุมัติ

โดยสรุป คู่มือแนวทางดังกล่าวจะช่วยให้นักศึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มีมาตรฐานเดียวกันในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ผลงานวิชาการของมหาวิทยาลัยมีคุณภาพสูงขึ้น เป็นระบบ และสอดคล้องกับมาตรฐานการเขียนเชิงวิชาการในระดับนานาชาติ

สำหรับแนวทางดังกล่าว สามารถจัดทำเป็นแผนภาพ Infographic เพื่ออธิบายข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ ได้ดังภาพที่ 5.2

ข้อเสนอแนะ สำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

ข้อผิดพลาดและแนวทางการแก้ไข

- สอนจากของจริง (Error-Driven Practice): อาจารย์ควรยกตัวอย่าง “ผิด-ถูก-เหตุผล-วิธีแก้” ให้ชัดเจน
- สร้างโมดูลการเรียนรู้เฉพาะเรื่อง: เช่น Articles, Prepositions, Word Choice, Subject-Verb Agreement, Tense, Punctuation
- นักศึกษาใช้ “เช็กลิสต์สองระดับ” (คำ/ประโยค): ตรวจสอบก่อนส่ง และเขียนบันทึกเหตุผลการแก้ไข (Rationale of Revision)
- อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบอย่างน้อย 2 รอบ: ก่อนส่งร่าง & ก่อนส่งจริง พร้อมให้ feedback ตามหลักไวยากรณ์

แนวทางการพัฒนาการเขียนบทความแยกตามสาขา

- สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 - ใช้ ศัพท์เทคนิค (Terminology) อย่างถูกต้อง
 - รักษาความ กระชับ-ชัดเจน-เชิงตรรกะของประโยค
 - ใช้ Present Tense สำหรับข้อเท็จจริงทั่วไป
 - ใช้ Passive Voice เมื่อต้องการเน้นกระบวนการ
 - ฝึกสรุปผลการวิจัยให้สั้นและตรงประเด็น
- สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 - เน้น ความเชื่อมโยง (Cohesion) และ เอกภาพของแนวคิด (Coherence)
 - ใช้วรรคตอนและอักษรพิมพ์ใหญ่อย่างเหมาะสม
 - หลีกเลี่ยง การแปลตรงตัวจากภาษาไทย
 - ใช้กิจกรรม Peer Review รายสัปดาห์ เพื่อตรวจสอบความสับสนของเนื้อหา
- ศูนย์ภาษา / หน่วยสนับสนุน
 - จัดตั้ง “Abstract Clinic” แยกตามสาขา
 - ให้คำปรึกษาเรื่องศัพท์เฉพาะ โครงสร้าง และข้อผิดพลาดซ้ำรูป

แนวทางสนับสนุนเชิงระบบ

- ระดับบุคคล**
 - นักศึกษาเขียนต้นฉบับภาษาอังกฤษโดยตรงก่อนใช้โปรแกรมแปล
 - อาจารย์ที่ปรึกษากำหนดจุดตรวจ 2 ครั้ง พร้อมแบบฟอร์ม feedback
- ระดับรายวิชา**
 - ประยุกต์แนวคิด Process-Based Writing
 - ให้มีรอบ “Analyze → Revise → Rewrite”
 - ใช้เกณฑ์ประเมินร่วม (Rubric) 4 ด้าน: Grammar – Conciseness – Coherence – Vocabulary
- ระดับหลักสูตร/คณะ**
 - จัด อบรมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) ให้กับอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา
- ระดับทรัพยากร/สำนักวิทยบริการ**
 - จัดหาโปรแกรมช่วยตรวจภาษา (Grammarly, ChatGPT, QuillBot)
 - จัดคู่มือออนไลน์และแหล่งเรียนรู้มาตรฐาน พร้อมแนว “อย่างมีวิจารณญาณ”

การจัดทำ “คู่มือแนวทางการเขียนบทความภาษาอังกฤษ”

องค์ประกอบหลักของคู่มือ

1. รายการข้อผิดพลาดและแนวแก้ (ผิด-ถูก-เหตุผล-หลักภาษา)
2. ชุดคำศัพท์และสำนวนจำเพาะสาขา (Academic Vocabulary by Discipline)
3. เกณฑ์ประเมินมาตรฐาน (Rubric) + เช็กลิสต์ 3 ระดับ
 - Self-check → Peer review → Advisor review
4. แนวทางใช้เทคโนโลยีอย่างมีจริยธรรม (AI Literacy)
5. กระบวนการกำกับคุณภาพ (Quality Assurance Process)
 - ขั้นตอนตรวจร่าง-ตรวจสอบบูรณ
 - บทบาทของนักศึกษา-อาจารย์-ศูนย์ภาษา

ภาพที่ 5.2 แสดงภาพ Infographic เพื่ออธิบายข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้
ที่มา : จากการสังเคราะห์ของผู้วิจัย

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป เพื่อขยายผล ยืนยันแนวทางที่เหมาะสม ดังนี้

1) ควรศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบประสิทธิผลของวิธีการเขียนบทคัดย่อ ภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบ” (การเขียนเป็นภาษาอังกฤษโดยตรง การแปลจากภาษาไทยเป็นอังกฤษ และการใช้เครื่องมือปัญญาประดิษฐ์ร่วมกับผู้ตรวจมนุษย์) ในกลุ่มนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อเปรียบเทียบ (1) จำนวนข้อผิดพลาดระดับคำ และระดับประโยค (2) ความชัดเจนของเนื้อหา และ (3) เวลา/รอบการปรับแก้ ของแต่ละวิธี และเพื่อ ระบุวิธีที่มีประสิทธิผลสูงสุด สำหรับใช้เป็นแนวทางสอนและให้คำปรึกษาในการจัดทำ บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

2) ควรศึกษาวิจัยร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาระบบ คำปรึกษาพร้อมบทฝึกเฉพาะจุดสำหรับการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ” แยกตามสาขาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีกับสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เพื่อออกแบบและทดลองใช้แบบฟอร์มตรวจ มาตรฐานและบทฝึกสั้นที่มุ่งแก้จุดอ่อนสำคัญ เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและอักษรพิมพ์ใหญ่ การใช้คำนำหน้านาม คำบุพบท การหลีกเลี่ยงประโยคต่อเนื่อง และการสร้างความเชื่อมโยง ของข้อความ และเพื่อประเมินผล การลดข้อผิดพลาดและการยกระดับคุณภาพภาษาเชิงวิชาการ จำแนกตามสาขา สำหรับนำไปใช้เป็นคู่มือปฏิบัติในระดับหลักสูตรและบัณฑิตศึกษา

บรรณานุกรม

- กมลวัน สั้งสีแก้ว. (2561). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
<http://cmruir.cmru.ac.th/handle/123456789/1322>
- กรกนก รุณย์คติ. (2556). โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ (วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์). PSU Knowledge Bank.
<https://kb.psu.ac.th/psukb/bitstream/2010/9223/1/381877.pdf>
- คณะกรรมการบริหารบัณฑิตศึกษา. (2559). รายงานการประชุมคณะกรรมการบริหารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ครั้งที่ 3 วันที่ 12 ตุลาคม 2559. สำนักบัณฑิตศึกษา.
- ณัฐชกร เวชศรี. (2564). บริหารความเสี่ยงตามกรอบแนวคิด COSO ERM 2017 ที่มีผล ต่อประสิทธิภาพการทำงานของผู้ทำบัญชีของสำนักงานบัญชีในเขตกรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี). RMUTT Repository. <http://www.repository.rmutt.ac.th/xmlui/handle/123456789/4246>
- พนิตภิชาญ์ มานอก และ ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูน. (2564). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์. *Journal of Roi Kaensarn Acadami*, 7(3), 126–148.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. (2564). คำสั่งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการกลั่นกรองบทคัดย่อและบทความวิจัยเพื่อสำเร็จการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา. สังก. ณ วันที่ 21 ธันวาคม 2564.
- _____. (2561). รายงานการประชุมคณะกรรมการบริหารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ครั้งที่ 1 วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2562. สำนักบัณฑิตศึกษา.
- _____. (2568). รายงานการประชุมคณะกรรมการกลั่นกรองบทคัดย่อและบทความวิจัย เพื่อสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ครั้งที่ 9 วันที่ 18 พฤศจิกายน 2568. สำนักบัณฑิตศึกษา.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา. (2565). รายงานจำนวนบทคัดย่อที่แก้ไข ของนักศึกษาระดับปริญญาโท ปีการศึกษา 2565. สำนักบัณฑิตศึกษา.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา. (2567). *ยุทธศาสตร์การพัฒนาลำดับบัณฑิตศึกษา*. สืบค้นจาก <https://grad.rmutt.ac.th/ยุทธศาสตร์การพัฒนาลำดับบัณฑิตศึกษา>
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา. (2566). *รายชื่อหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา*. สืบค้นจาก https://www.grad.rmutt.ac.th/?page_id=2498
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา. (2565). *ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เรื่อง การตีพิมพ์บทความวิจัยเพื่อสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา*. สืบค้นจาก https://grad.rmutt.ac.th/download/20151029-publish_thunyaburi/32-publish-thunyaburi-2565.pdf
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักบัณฑิตศึกษา. (2567). *เกี่ยวกับสำนักบัณฑิตศึกษา*. สืบค้นจาก <https://grad.rmutt.ac.th/เกี่ยวกับเรา>
- สภาวิชาการมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. (2559). *รายงานการประชุมสภาวิชาการมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ครั้งที่ 4 วันที่ 7 เมษายน 2559*. สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน. อาคารเฉลิมพระเกียรติ ๔๘ พระชันษา สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี.
- สาวิตรี ท่วมลี. (2564). *ประสิทธิภาพของกระบวนการฝึกอบรมออนไลน์ที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของพนักงานภายใต้สถานการณ์ปกติใหม่ กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี)*. RMUTT Repository. <http://www.repository.rmutt.ac.th/dspace/bitstream/123456789/4197/1/RMUTT-175305.pdf>
- อาทิตย์ การดีม. (2563). *โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทความภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการ พะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยพะเยา)*. ฐานข้อมูลงานวิจัย ThaiLIS.
- อัดชา พันธุ์ทองหล่อ. (2564). *การรับรู้ความสามารถแห่งตนและการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการปฏิบัติงานที่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานหน่วยงานโลจิสติกส์ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี)*. RMUTT Repository. <http://www.repository.rmutt.ac.th/xmlui/handle/123456789/4217>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Abu-Rabiah, E., Gafter, R., & Henkin, R. (2023). Where syntactic interference persists: The case of Hebrew written by native Arabic speakers. *L1-Educational Studies in Language and Literature*, 23(1), 1–19.
<https://doi.org/10.21248/l1esll.2023.23.1.399>
- Al-Najhi, A. A., & Samaha, N. (2023). Capture to communicate: Rhetorical Move 1 in the abstracts of hard and soft science post-graduate dissertations. *SSRN*.
<https://doi.org/10.2139/SSRN.4593920>
- Alspach, G. J. (2017). Writing for publication 101: Why the abstract is so important. *Critical Care Nurse*, 37(4), 12–15. <https://doi.org/10.4037/ccn2017466>
- American Psychological Association. (2020). *Abstract and keywords guide*. Retrieved from <https://apastyle.apa.org/instructional-aids/abstract-keywords-guide.pdf>
- _____. (2022). *Verb tense*. Retrieved from <https://apastyle.apa.org/style-grammar-guidelines/grammar/verb-tense>
- _____. (2023). *Reading and understanding abstracts*. American Psychological Association. <https://apastyle.apa.org/instructional-aids/reading-abstracts.pdf>
- Aminovna, B. D. (2022). Importance of coherence and cohesion in writing. *Eurasian Research Bulletin*, 4, 83–89.
- Amnuai, W. (2020). An error analysis of research project abstracts written by Thai undergraduate students. *Advances in Language and Literary Studies*, 11(4), 13–20. Retrieved from <https://files.eric.ed.gov/fulltext/EJ1280758.pdf>
- BachelorPrint. (2023). Repetition and redundancy in academic writing. Retrieved from <https://www.bachelorprint.com/academic-writing/repetition-and-redundancy/>
- Bahammam, A., El-Dali, H., & Alghamdi, A. (2023). Using artificial intelligence (AI) for academic writing: How not to cross the line. In *Using artificial intelligence (AI) for academic writing: How not to cross the line* (pp. 52–59). Research Publishing International. Retrieved from <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED673161.pdf>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Butte College. (2019). Definite and indefinite articles. Retrieved from <https://www.butte.edu/departments/cas/tipsheets/grammar/articles.html>
- Cambridge Dictionary. (2024). Capital (noun 2: letter). In *Cambridge English Dictionary*. Retrieved from <https://dictionary.cambridge.org/us/dictionary/learner-english/capital>
- Campbell, A. (2023). How to avoid plagiarism: 10 strategies for your students. *Turnitin*. Retrieved from <https://www.turnitin.com/blog/how-to-avoid-plagiarism-10-strategies-for-your-students>
- Collins Dictionary. (2024). Punctuation mark. Retrieved from <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/punctuation-mark>
- Dewan, P., & Gupta, P. (2016). Writing the title, abstract and introduction: Looks matter! *Indian Pediatrics*, 53(3), 235–241. <https://doi.org/10.1007/s13312-016-0827-y>
- Edmonds Community College Writing Center. (2023). Finding and fixing subject–verb agreement errors. Retrieved from <https://www.edmonds.edu/student-services/learning-support-center/handouts/documents/subjectverbagreement.pdf>
- Egrammatics. (2023). Noun rules. Retrieved from <https://www.egrammatics.com/what-is-a-noun/noun-rules/>
- Ellis, R. (2020). *Task-based language teaching: Principles and practice*. Cambridge University Press. Retrieved from <https://www.cambridge.org/core/books/taskbased-language-teaching/91A1ED3B1599A11C2578BFD0808AF474>
- Ellis, M. (2022). What is subject–verb agreement? *Grammarly*. Retrieved from <https://www.grammarly.com/blog/grammar-basics-what-is-subject-verb-agreement/>
- _____. (2022). How to fix a sentence fragment, with examples. *Grammarly*. Retrieved from <https://www.grammarly.com/blog/sentence-fragment/>
- _____. (2023). English capitalization rules. *Grammarly*. Retrieved from <https://www.grammarly.com/blog/capitalization-rules/>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Fajarina, M., Bahtiar, Y., & Daristin, P. E. (2022). An error analysis in writing thesis abstract of English department. *E-Link Journal*, 9(2), 125–136.
<https://doi.org/10.30736/ej.v9i2.718>
- Fauzi, D. F. (2022). Grammatical errors in undergraduates' paper abstracts. *English Language Teaching Today (ELTT)*, 9(1). Retrieved from
<https://proceeding.unpkediri.ac.id/index.php/eltt/article/view/2763/1897>
- FixGerald. (2023). Common punctuation mistakes. Retrieved from
<https://fixgerald.com/blog/common-punctuation-mistakes>
- Gangadhar, S. (2022). Abstract writing: A step-by-step guide with tips & examples. Retrieved from <https://scispace.com/resources/abstract-writing-a-step-by-step-guide-with-examples/>
- George Mason University Writing Center. (2020). Combining clauses to avoid comma splices, run-ons, and fragments. Retrieved from <https://writingcenter.gmu.edu/writing-resources/grammar-style/combining-clauses-to-avoid-comma-splices-run-ons-and-fragments>
- Grammarly. (2022). What is a noun? Definition, types, and examples. Retrieved from <https://www.grammarly.com/blog/nouns/>
- _____. (2024). English capitalization rules. Retrieved from <https://www.grammarly.com/blog/capitalization-rules/>
- He, T. (2023). Textual cohesion in journal article abstracts by Chinese and native English scholars in applied linguistics: A comparative study. *Academic Journal of Humanities & Social Sciences*, 6(16), 87–95.
- Heriot-Watt University. (2023). *Student guide avoiding plagiarism*. Retrieved from <https://www.hw.ac.uk/document-library/students/plagiarismguide.pdf>
- Kampookaew, P. (2020). An analysis of grammatical errors made by Thai EFL university students in an EAP writing class: Issues and recommendations. *rEFLections*, 27(2), 246–267. <https://so05.tcithaijo.org/index.php/reflections/article/view/248862/169222>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Kerboub, H. (2023). *A corpus-based analysis of word choice errors in EFL students' essays: The study case of second year students at KMUO 2021–2022* [Master's thesis, Kasdi Merbah Ouargla University]. Retrieved from <https://dspace.univ-ouargla.dz/jspui/handle/123456789/33711>
- Kojima, T., & Popiel, H. A. (2023). Correct use of articles and prepositions in academic writing: Advice for non-native English-speaking researchers. *Journal of Korean Medical Science*, 38(48), e417. <https://doi.org/10.3346/jkms.2023.38.e417>
- Kraithep, C., Sajomsang, W., Minami, H., Busabok, C., Tangboriboonrat, P., Chaiyasat, P., & Chaiyasat, A. (2023). Fabrication of porous polymer particles containing BiVO₄ and Fe₂O₃ nanoparticles using block copolymer as porogen for effective dye removal. *Surfaces and Interfaces*, 37, 102738.
- Lane, J., & Lange, E. (2022). *Writing clearly: A guide to effective communication* (3rd ed.). Heinle ELT. Retrieved from https://collegeofsanmateo.edu/writing/tutorials/Writing_Clearly_Unit_08.pdf
- Magnum Proofreading. (2023). Using the present tense and past tense when writing an abstract. Retrieved from <https://www.magnumproofreading.com/post/using-the-present-tense-and-past-tense-when-writing-an-abstract>
- Mahardika, A. A. A., & Bram, B. (2022). Preposition mistakes in English for specific purposes: The case of Indonesian accounting study program students. *Pedagogy: Journal of English Language Teaching*, 10(2), 101–102. <https://doi.org/10.32332/joelt.v10i2.4560>
- Merriam-Webster. (2023). Word order. Retrieved from <https://www.merriam-webster.com/dictionary/word%20order>
- Nguyen, T., Netto, C. L. M., Wilkins, J. F., Bröker, P., Vargas, E. E., Sealfon, C. D., Puthipiroj, P., Li, K. S., Bowler, J. E., Hinson, H. R., & Roschelle, J. (2022). Insights into students' experiences and perceptions of remote learning methods: From the COVID-19 pandemic to best practice for the future. *Frontiers in Education*, 7, 936267. Retrieved from <https://www.frontiersin.org/journals/education/articles/10.3389/feduc.2021.647986/full>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Otta, D., Suarnajaya, K., Rini, J. A. P., & Astuti, N. M. (2022). Cohesion and coherence in students' thesis abstract writing. *Jurnal Ilmiah Profesi Pendidikan*, 7(4). Retrieved from <https://jurnal.unw.ac.id/index.php/philosophica/article/view/1939/1271>
- Özdere, M. (2023). The integration of artificial intelligence in English education: Opportunities and challenges. *Language Education and Technology*, 3(2), 24–32. Retrieved from <https://www.langedutech.com/letjournal/index.php/let/article/view/55>
- Pardede, P., Lustyantje, N., & Iskandar, I. (2023). English education students' thesis abstracts error analysis: An EFL learners' corpora study. *Journal of English Teaching*, 9(3), 361–375. <https://doi.org/10.33541/jet.v9i3.5266>
- PLOS. (2020). How to write an abstract. Retrieved from <https://plos.org/resource/how-to-write-a-great-abstract/>
- Purdue University. (2023). Prepositions for time, place, and introducing objects. Retrieved from https://owl.purdue.edu/owl/general_writing/grammar/prepositions/index.html
- Puspita, D. (2019). Error analysis on learners' interlanguage and intralanguage: A case study of two adolescent students. *TEKNOSASTIK*, 17(2). Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/340052062_Error_Analysis_on_Learners%27_Interlanguage_and_Intralanguage_A_Case_Study_of_Two_Adolescent_Students
- Rawaty, D., & Pasaribu, A. N. (2022). Error analysis on the use of verb tenses in English as found in English textbook grade VII. *Professional Journal of English Education*, 5(3), 162–171. Retrieved from <https://journal.ikipsiliwangi.ac.id/index.php/project/article/view/7888/pd>
- Roongsitthichai, A. (2019). Error analysis in English abstracts written by veterinary students in northeast Thailand. *Chohayom Journal*, 30(3), 21–30.
- Salvagno, M., Taccone, F. S., & Gerli, A. G. (2023). Can artificial intelligence help for scientific writing? *Critical Care*, 27(1), 76. Retrieved from <https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC10754989>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Sari, E. R. N. (2021). Error analysis of simple present tense sentences in English by information systems students. *Citizen: Jurnal Ilmiah Multidisiplin Indonesia*, 1(3), 148–153. <https://doi.org/10.53866/jimi.v1i3.20>
- Sermsook, K., Liamnimitr, J., & Pochakorn, R. (2017). An analysis of errors in written English sentences: A case study of Thai EFL students. *English Language Teaching*, 10(3), 101–110. <https://doi.org/10.5539/elt.v10n3p101>
- Seyitkulyev, D., Keyuravong, S., & Bunsom, T. (2020). Investigation of grammatical errors committed by Turkmen learners of English. *Journal of Humanities and Social Sciences University of Phayao*, 8(1), 96–117.
- Shah, J. N. (2017). How to write abstract for a scientific journal article. *Journal of Patan Academy of Health Sciences*, 4(1), 1–3. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/319501358_How_to_write_abstract_for_a_scientific_journal_article
- Srisawat, C. (2023). Revision of an academic English writing rubric for a graduate-level test. *PASAA: Journal of Language Teaching and Learning*, 65, 1–25. Retrieved from <https://digital.car.chula.ac.th/cgi/viewcontent.cgi?article=1775&context=pasaa>
- TIJOLAC. (2023). The use of cohesive devices and the quality of student writing: Their relationship. *The International Journal of Language and Communication*. Retrieved from <https://www.growingscholar.org/journal/index.php/TIJOLAC/article/download/467/392/999>
- Tohid, H. (2023). Unstructured abstract in academic writing: A comprehensive guide. Retrieved from <https://www.cibnp.com/unstructured-abstract-in-academic-writing-a-comprehensive-guide/>
- Twinkl. (2023). What is word choice in writing? Retrieved from <https://www.twinkl.ie/teaching-wiki/word-choice-in-writing>
- Tullu, M. S. (2019). Writing the title and abstract for a research paper: Being concise, precise, and meticulous is the key. *Saudi Journal of Anaesthesia*, 13(Suppl 1), S12–S17. https://doi.org/10.4103/sja.SJA_685_18

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Unacademy. (2023). Parts of speech: How to correct error related to noun in a sentence. Retrieved from <https://unacademy.com/content/nda/study-material/english/parts-of-speech-how-to-correct-error-related-to-noun-in-a-sentence/>
- University of Houston–Clear Lake Writing Center. (2023). Tips for writing an abstract. Retrieved from <https://www.uhcl.edu/writing-center/documents/tip-sheets/writinganabstract.pdf>
- University of North Carolina at Chapel Hill Writing Center. (2023). Abstracts. Retrieved from <https://writingcenter.unc.edu/tips-and-tools/abstracts/>
- Widhiyanto, B. (2022). An analysis of the abstracts of EFL undergraduate students: Coherence and cohesion. *SCOPE: Journal of English Language Teaching*, 11(1). Retrieved from <http://www.journal.lppmunindra.ac.id/index.php/SCOPE/article/viewFile/18102/6086>
- Willis, M. (2023). Read this before you write your abstract. *Times Higher Education*. Retrieved from <https://www.timeshighereducation.com/campus/read-you-write-your-abstract>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อเพื่อการวิจัย
เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ระดับปริญญาโทมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

คำชี้แจง 1. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับบทคัดย่อ

2. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อและบันทึกผลการสัมภาษณ์

วัตถุประสงค์	ข้อความ
เพื่อศึกษาแนวทางการ สร้างข้อแนะนำเพื่อลด ข้อผิดพลาดและ พัฒนาการเขียน บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา ระดับ ปริญญาโท มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี	<p>ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อ</p> <p>1. ชื่อ.....สกุล.....</p> <p>2. การศึกษา</p> <p>() ปริญญาตรี สาขา.....</p> <p>.....</p> <p>() ปริญญาโท สาขา.....</p> <p>.....</p> <p>() ปริญญาเอก สาขา.....</p> <p>.....</p> <p>3. ประสบการณ์ในการตรวจบทคัดย่อ.....ปี</p>

	<p>1.2 ข้อผิดพลาดในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ระหว่างสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แตกต่างกันอย่างไร</p> <p>1.2.1 ระดับประโยค</p> <p>1.2.1.1 กรุณาเลือกข้อผิดพลาดระดับประโยค สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ท่านพบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ</p> <p>☐ ประโยคไม่สมบูรณ์</p> <p>☐ ประโยคต่อเนื่อง</p> <p>☐ ความสอดคล้องของประธานและกริยา</p> <p>☐ การเรียงลำดับคำ</p> <p>☐ กาล</p> <p>☐ เครื่องหมายวรรคตอน</p> <p>☐ อักษรพิมพ์ใหญ่</p> <p>1.2.1.2 กรุณาเลือกข้อผิดพลาดระดับประโยค สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ท่านพบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ</p> <p>☐ ประโยคไม่สมบูรณ์</p> <p>☐ ประโยคต่อเนื่อง</p> <p>☐ ความสอดคล้องของประธานและกริยา</p> <p>☐ การเรียงลำดับคำ</p> <p>☐ กาล</p> <p>☐ เครื่องหมายวรรคตอน</p> <p>☐ อักษรพิมพ์ใหญ่</p> <p>1.2.2 ระดับคำ</p> <p>1.2.2.1 กรุณาเลือกข้อผิดพลาดระดับคำ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ท่านพบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ</p> <p>☐ คำนำหน้าคำนาม</p> <p>☐ คำนาม</p> <p>☐ คำบุพบท</p> <p>☐ การเลือกคำ</p>
--	---

	<p>1.2.2 กรุณาเลือกข้อผิดพลาดระดับคำ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์</p> <p>ที่ท่านพบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ</p> <p>☐ คำนำหน้าคำนาม</p> <p>☐ คำนาม</p> <p>☐ คำบุพบท</p> <p>☐ การเลือกคำ</p> <p>1.2.3 ท่านคิดว่าปัจจัยใดเป็น “สาเหตุหลัก” ของความแตกต่างด้านข้อผิดพลาดในบทคัดย่อระหว่างนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กับ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)</p> <p>☐ พื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแตกต่างกัน</p> <p>☐ ความถนัดในการใช้ภาษาอังกฤษในสาขาแตกต่างกัน</p> <p>☐ นักศึกษาใดหนึ่งมักพึ่งพาการแปลจากภาษาไทยมากกว่า</p> <p>☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....</p> <p>1.2.4 ท่านเห็นว่านักศึกษาใด “มีแนวโน้มที่จะปรับปรุงบทคัดย่อได้ดีขึ้นหลังได้รับคำแนะนำ” และเพราะเหตุใด</p> <p>☐ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เนื่องจากมักทำตามแนวทางแก้ไขได้ตรงจุด</p> <p>☐ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เนื่องจากมีความเข้าใจภาษาเชิงโครงสร้างมากกว่า</p> <p>☐ ทั้งสองปรับปรุงได้ใกล้เคียงกัน</p> <p>☐ ไม่สามารถระบุได้ ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของแต่ละบุคคล</p> <p>☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....</p> <p>1.2.5 ท่านมีข้อเสนอแนะเฉพาะสำหรับการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือไม่ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)</p> <p>☐ ควรจัดอบรมการใช้โครงสร้างประโยคและไวยากรณ์พื้นฐานให้ถูกต้อง</p> <p>☐ ควรเน้นการเขียนประโยคเชิงการที่กระชับและชัดเจน</p> <p>☐ ควรส่งเสริมการใช้ศัพท์ทางเทคนิค (Technical Terms) อย่างเหมาะสม</p> <p>☐ ควรฝึกการใช้เครื่องมือช่วยตรวจภาษา เช่น Grammarly หรือ ChatGPT</p> <p>☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....</p>
--	--

อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อเสนอแนะ.....

2.1.2 เมื่อท่านพบข้อผิดพลาดของประโยคต่อเนื่อง กรุณาเลือกแนวทางที่ท่านใช้แก้ไขบทคัดย่อ
ดังตัวเลือกต่อไปนี้

- เพิ่มคำสันธาน ประโยค (and, but, or, for, nor, so, yet) ที่ใช้เชื่อมประโยคอิสระให้ถูกต้อง
- ใช้เครื่องหมายวรรคตอน เช่น จุลภาค (.) ร่วมกับคำสันธาน เพื่อเชื่อมต่อประโยคอิสระสองประโยคเข้าด้วยกันอย่างถูกหลักไวยากรณ์
- แบ่งประโยคต่อเนื่อง ออกเป็น 2 ประโยคขึ้นไป เพื่อปรับปรุงความชัดเจนและโครงสร้างของข้อความ
- อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อเสนอแนะ.....

2.1.3 เมื่อท่านพบข้อผิดพลาดของ ความสอดคล้องของประธานและกริยา กรุณาเลือกแนวทางที่ท่านใช้แก้ไขบทคัดย่อ ดังตัวเลือกต่อไปนี้

- จับคู่ประธานเอกพจน์กับกริยาเอกพจน์และประธานพหูพจน์กับกริยาพหูพจน์
- ปรับปรุงประโยคใหม่โดยใช้ประธานและกริยาที่สอดคล้องกัน
- อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อเสนอแนะ.....

2.1.4 เมื่อท่านพบข้อผิดพลาดของ การเรียงลำดับคำ กรุณาเลือกแนวทางที่ท่านใช้แก้ไขบทคัดย่อ ดังตัวเลือกต่อไปนี้

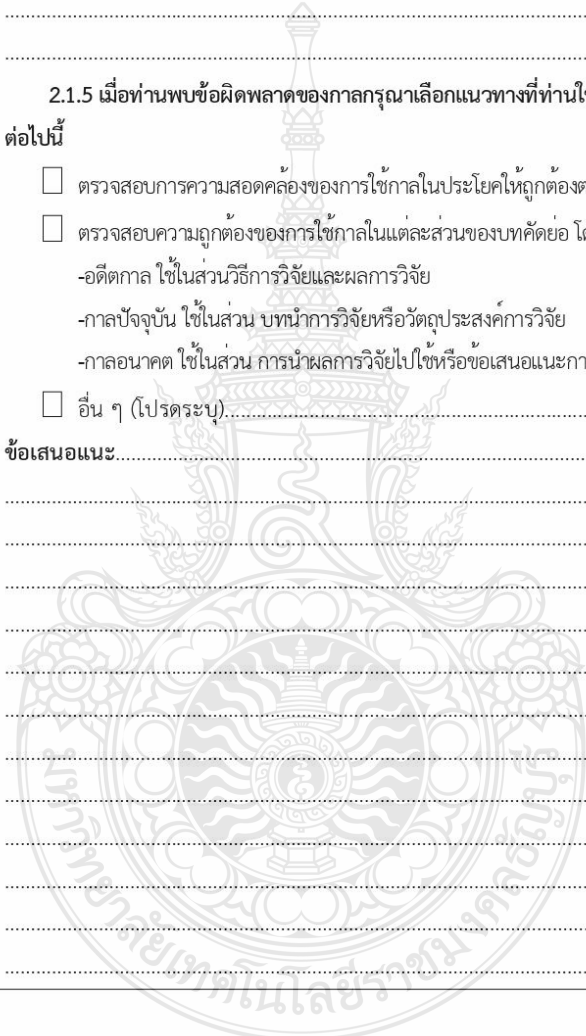
- จัดเรียงลำดับองค์ประกอบของประโยค เช่น ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยาย และส่วนเติมเต็ม ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
- ปรับการเรียงลำดับคำภายในประโยคเพื่อเพิ่มความชัดเจนของความหมาย และเน้นประเด็นสำคัญให้โดดเด่นยิ่งขึ้น
- อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อเสนอแนะ.....

2.1.5 เมื่อท่านพบข้อผิดพลาดของกาลกรรณาเลือกแนวทางที่ท่านใช้แก้ไขบทคัดย่อ ดังตัวเลือกต่อไปนี้

- ตรวจสอบการความสอดคล้องของการใช้กาลในประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
- ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้กาลในแต่ละส่วนของบทคัดย่อ โดยทั่วไปดังนี้
- อดีตกาล ใช้ในส่วนวิธีการวิจัยและผลการวิจัย
 - กาลปัจจุบัน ใช้ในส่วน บทนำการวิจัยหรือวัตถุประสงค์การวิจัย
 - กาลอนาคต ใช้ในส่วน การนำผลการวิจัยไปใช้หรือข้อเสนอแนะการวิจัย
- อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อเสนอแนะ.....

2.2 ระดับคำ

2.2.1 เมื่อท่านพบข้อผิดพลาดของคำนำหน้าคำนาม กรุณาเลือกแนวทางที่ท่านใช้แก้ไขบทความนี้ ดังตัวเลือกต่อไปนี้

- ตรวจสอบการใช้ a ว่าถูกต้อง โดยต้องนำหน้าคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงพยัญชนะ
- ตรวจสอบการใช้ an ว่าถูกต้อง โดยต้องนำหน้าคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงสระ
- ตรวจสอบการใช้ the ว่านำหน้าคำนามเฉพาะ คำนามที่เคยถูกกล่าวถึงมาก่อน หรือคำคุณศัพท์ขั้นสูงสุดอย่างถูกต้อง
- ตรวจสอบการละเว้นการใช้คำนำหน้าคำนามเมื่อนำหน้าคำนามพหูพจน์ คำนามนับไม่ได้ หรือการกล่าวถึงสิ่งทั่วไปที่ไม่เจาะจง
- อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อเสนอแนะ

2.2.2 เมื่อท่านพบข้อผิดพลาดของคำนาม กรุณาเลือกแนวทางที่ท่านใช้แก้ไขบทคัดย่อ ดังตัวเลือกต่อไปนี้

- ตรวจสอบความสอดคล้องของคำนามและกริยาในประโยค โดยถ้าคำนามเป็นเอกพจน์ กริยาจะต้องเป็นเอกพจน์ และถ้าคำนามเป็นพหูพจน์ กริยาจะต้องเป็นพหูพจน์
- ตรวจสอบการใช้คำนามนับได้ ซึ่งเป็นคำที่สามารถนับจำนวนได้ และสามารถอยู่ในรูปเอกพจน์หรือพหูพจน์
- ตรวจสอบการใช้คำนามนับไม่ได้ ซึ่งเป็นคำที่ไม่สามารถนับจำนวนได้ และไม่อยู่ในรูปพหูพจน์
- ตรวจสอบการใช้คำนามแสดงความเป็นเจ้าของ โดยใช้เครื่องหมาย Apostrophe “s” กับสิ่งมีชีวิต และใช้คำบุพท กับสิ่งไม่มีชีวิตเท่านั้น
- อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อเสนอแนะ.....

2.2.3 เมื่อท่านพบข้อผิดพลาดของคำบุพท กรุณาเลือกแนวทางที่ท่านใช้แก้ไขบทคัดย่อ ดังตัวเลือกต่อไปนี้

- ตรวจสอบการใช้คำบุพทว่าเชื่อมกับคำนามหรือส่วนใดถูกต้องตามความหมายหรือไม่
- ตรวจสอบการวางตำแหน่งของคำบุพทในประโยคให้เหมาะสมตามหลักไวยากรณ์

3.2 กรุณาเลือกหลักการเขียนภาษาอังกฤษเชิงการ เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

- ความชัดเจน (Clarity) ใช้ภาษาและโครงสร้างประโยคที่เข้าใจง่าย ชัดเจน และสื่อความหมายได้ตรงประเด็น
- ความเป็นกลาง (Objectivity) นำเสนอข้อมูลในลักษณะที่เป็นกลาง โดยยึดข้อเท็จจริง หลีกเลี่ยงการแสดงความคิดเห็นหรือแทรกมุมมองส่วนตัว
- การหลีกเลี่ยงการคัดลอกผลงาน (Avoiding Plagiarism) เขียนเนื้อหาด้วยถ้อยคำของตนเอง และอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลอย่างถูกต้องตามหลักการ
- ความสอดคล้องของเนื้อหา (Consistency) รักษาความสม่ำเสมอของรูปแบบการเขียน การใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคให้เป็นแนวเดียวกันตลอดบทคัดย่อ
- อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อเสนอแนะ.....

3.3 กรุณาเลือกแหล่งการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

3.3.1 เว็บไซต์

- Grammarly (<https://www.grammarly.com/>) ให้คำแนะนำด้านไวยากรณ์ การสะกดคำ และรูปแบบการเขียน พร้อมตัวอย่างข้อผิดพลาดทั่วไปและแนวทางแก้ไข
- Purdue OWL (Online Writing Lab) (<https://owl.purdue.edu/owl/index.html>) เผยแพร่เนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนบทคัดย่อ รูปแบบการเขียนเชิงการ และข้อผิดพลาดที่ควรหลีกเลี่ยง

3.4 กรุณาเลือกแนวทางที่มหาวิทยาลัยควรให้การสนับสนุนเพื่อพัฒนาการเขียนบทคัดย่อ

- จัดทำคู่มือแนวทางการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ที่มีตัวอย่างประกอบและข้อแนะนำตามมาตรฐานสากล
- จัดอบรมหรือเวิร์กช็อปการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและการเขียนเชิงการ
- สนับสนุนการใช้ เครื่องมือช่วยเขียนภาษาอังกฤษ เช่น Grammarly, QuillBot, หรือ ChatGPT ภายใต้กรอบจริยธรรมทางการ
- อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อเสนอแนะ.....

3.5 ถ้ามีการจัดทำคู่มือแนวทางการเขียนบทคัดย่อ กรุณาเลือกหัวข้อที่ต้องการให้ระบุในคู่มือ

- ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เน้นในการเขียนบทคัดย่อ
- คำศัพท์และรูปประโยคภาษาอังกฤษที่มีกมิตบ่อย พร้อมแนวทางการแก้ไขที่ถูกต้อง
- แหล่งข้อมูลอ้างอิงหรือเว็บไซต์ที่ใช้ในการศึกษาการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ
- ตัวอย่างบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่ดี พร้อมคำอธิบายจุดเด่น จุดที่ควรปรับปรุง
- หลักการเขียนภาษาอังกฤษเชิงการ เช่น ความชัดเจน (Clarity) ความกระชับ (Conciseness) และความสอดคล้องของเนื้อหา (Consistency)

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

ตารางสรุปค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC
แบบบันทึกข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ผู้เชี่ยวชาญ

- 1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ใจศิริ
สังกัดคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
- 2) รองศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์นภัส ภูมิภักดีพิชญ์
สังกัดคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
- 3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อิสรา ศิรมณีรัตน์
สังกัดคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ลำดับ ที่	รายการประเมิน (องค์ประกอบของ แบบฟอร์ม)	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	แปล ผล (IOC)
		1	2	3		
1	ส่วนข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง: ระบุสาขา (มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์/ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี)	1	1	1	3.00	ผ่าน
2	ส่วนข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง: ระบุคณะ	1	1	1	3.00	ผ่าน
3	ส่วนข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง: ระบุหลักสูตร	1	1	1	3.00	ผ่าน
4	ส่วนข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง: ระบุจำนวนฉบับ (บทคัดย่อ)	1	1	1	3.00	ผ่าน
5	โครงสร้างตาราง: ช่อง 'ระดับประโยค' (รวมทุกประเภท)	1	1	1	3.00	ผ่าน
6	ระดับประโยค: FRAG (Fragments)	1	1	1	3.00	ผ่าน
7	ระดับประโยค: RO (Run - Ons/Comma Splice)	1	1	1	3.00	ผ่าน

ลำดับ ที่	รายการประเมิน (องค์ประกอบของ แบบฟอร์ม)	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	รวม	แปล ผล (IOC)
8	ระดับประโยค: SVA (Subject – Verb Agreement)	1	1	1	3.00	ผ่าน
9	ระดับประโยค: WO (Word Order/Modifiers)	1	1	1	3.00	ผ่าน
10	ระดับประโยค: TEN (Tenses)	1	1	1	3.00	ผ่าน
11	ระดับประโยค: PUNCT (Punctuation)	1	1	1	3.00	ผ่าน
12	ระดับประโยค: CAP (Capitalization)	1	1	1	3.00	ผ่าน
13	โครงสร้างตาราง: ช่อง 'ระดับคำ' (รวมทุกประเภท)	1	1	1	3.00	ผ่าน
14	ระดับคำ: ART (Articles)	1	1	1	3.00	ผ่าน
15	ระดับคำ: N (Nouns: เอก – พหู/นับได้ – นับไม่ได้)	1	1	1	3.00	ผ่าน
16	ระดับคำ: PREP (Prepositions)	1	1	1	3.00	ผ่าน
17	ระดับคำ: WC (Word Choices)	1	1	1	3.00	ผ่าน
18	สรุปรวม: รวมข้อผิดพลาด ระดับประโยค	1	1	1	3.00	ผ่าน
19	สรุปรวม: รวมข้อผิดพลาด ระดับคำ	1	1	1	3.00	ผ่าน
20	สรุปรวม: รวมข้อผิดพลาด ทั้งหมด	1	1	1	3.00	ผ่าน

สรุป: ค่า IOC ทุกข้อ = 1.00 (ผ่านเกณฑ์) และไม่มีข้อเสนอนะเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญ

หมายเหตุ: รายการประเมินอ้างอิงจากแบบบันทึกข้อผิดพลาด ในภาคผนวก ก

ตารางสรุปค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC
แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญตรวจบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ผู้เชี่ยวชาญ

- 1) รองศาสตราจารย์ ดร.บุญยัง ปลั่งกลาง
สังกัดสำนักบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
- 2) รองศาสตราจารย์ ดร.พิมลพรรณ เพชรสมบัติ
สังกัดคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
- 3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร แสงสว่าง
สังกัดคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ลำดับ ที่	คำถามในการสัมภาษณ์	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	แปล ผล (IOC)
		1	2	3		
1	1.1.1 ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ ระดับประโยค	1	1	1	3.00	ผ่าน
2	1.1.2 ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ ระดับคำ	1	1	1	3.00	ผ่าน
3	1.2.1 ความแตกต่าง ของข้อผิดพลาดระหว่าง สาขาวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี กับสาขา มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์	1	1	1	3.00	ผ่าน
4	1.2.3 ปัจจัยสาเหตุหลัก ที่ทำให้เกิดความแตกต่าง ของข้อผิดพลาด	1	1	1	3.00	ผ่าน
5	1.2.4 กลุ่มนักศึกษาที่มี แนวโน้มปรับปรุงได้ดีกว่า	1	1	1	3.00	ผ่าน
6	1.2.5 แนวทางพัฒนา สำหรับสาขาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	1	1	1	3.00	ผ่าน

ลำดับ ที่	คำถามในการสัมภาษณ์	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	รวม	แปล ผล (IOC)
7	1.2.6 แนวทางพัฒนา สำหรับสาขามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	1	1	1	3.00	ผ่าน
8	2.1 การแก้ไขข้อผิดพลาด ระดับประโยค (Fragments / Run - Ons / S - V Agreement / Word Order / Tenses / Punctuation / Capitalization)	1	1	1	3.00	ผ่าน
9	2.2 การแก้ไขข้อผิดพลาด ระดับคำ (Articles / Nouns / Prepositions / Word Choices)	1	1	1	3.00	ผ่าน
10	3.1 ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ที่ควรเน้นพัฒนา	1	1	1	3.00	ผ่าน
11	3.2 หลักการเขียน ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ที่ควรพัฒนา	1	1	1	3.00	ผ่าน
12	3.3.1 แหล่งการเรียนรู้ (เว็บไซต์) ที่เหมาะสม สำหรับการพัฒนา	1	1	1	3.00	ผ่าน
13	3.3.2 แหล่งการเรียนรู้ (หนังสือหรือคู่มือ) ที่เหมาะสมสำหรับ การพัฒนา	1	1	1	3.00	ผ่าน
14	3.3.3 แหล่งการเรียนรู้ (เครื่องมือ AI) ที่เหมาะสม สำหรับการพัฒนา	1	1	1	3.00	ผ่าน

ลำดับ ที่	คำถามในการสัมภาษณ์	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	รวม	แปล ผล (IOC)
15	3.4 แนวทางสนับสนุน จากมหาวิทยาลัย เพื่อพัฒนาการเขียน บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	1	1	1	3.00	ผ่าน
16	3.5 หัวข้อที่ควรอยู่ในคู่มือ แนวทางการเขียนบทคัดย่อ ภาษาอังกฤษ	1	1	1	3.00	ผ่าน
17	4.1 ปัญหาและข้อจำกัด ที่พบในการจัดทำบทคัดย่อ ภาษาอังกฤษของนักศึกษา	1	1	1	3.00	ผ่าน
18	4.2 แนวทางแก้ไขหรือ ช่วยเหลือสำหรับนักศึกษา ที่มีปัญหา	1	1	1	3.00	ผ่าน
19	4.3 การใช้เทคโนโลยี เพื่อช่วยในการเขียน บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	1	1	1	3.00	ผ่าน
20	4.4 การสนับสนุนการเรียนรู้ จากอาจารย์ที่ปรึกษา	1	1	1	3.00	ผ่าน
21	4.5 แนวทางการประเมิน บทคัดย่อภาษาอังกฤษของ นักศึกษา	1	1	1	3.00	ผ่าน
22	5. แนวทางเชิงนโยบาย หรือระบบสนับสนุนจาก หน่วยงานเพื่อพัฒนาทักษะ การเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา	1	1	1	3.00	ผ่าน

สรุป: ค่า IOC ทุกข้อ = 1.00 (ผ่านเกณฑ์) และไม่มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญ

หมายเหตุ: รายการประเมินอ้างอิงจากแบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ในภาคผนวก ก

ภาคผนวก ค
ตารางข้อมูลติบการสัมภาษณ์

1. ข้อมูลดิบ: ประเภทข้อผิดพลาดในบทคัดย่อภาษาอังกฤษ (รวมทุกสาขา)

(ก) ระดับประโยค (Sentential Level)

ประเภทข้อผิดพลาดระดับ ประโยค	ผช.	ผช.	ผช.	ผช.	ผช.	ข้อเสนอแนะ (ข้อมูลดิบรายบุคคล)
	1	2	3	4	5	
1) ประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragments)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: ทบทวนรูปแบบประโยคพื้นฐาน (ความเดียว/รวม/ซ้อน/รวม-ซ้อน) • ผช.1: เต็มองค์ประกอบให้ประโยคสมบูรณ์ก่อนส่ง • ผช.3 – 5: อ่านทวนความครบถ้วน
2) ประโยคต่อเนื่อง (Run-Ons)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: แยกประโยคยาวเป็น 2 ช่วง • ผช.2: ใช้สันธาน + จุดภาคให้ถูกต้อง • ผช.4 – 5: ฝึกการเชื่อมประโยคให้กระชับ
3) ความสอดคล้องประธาน – กริยา (S – V agreement)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: ฝึกผันกริยาให้ตรงกับประธาน • ผช.1/3/5: ตรวจจรูปแบบก/พหูพจน์ระหว่างประธาน – กริยา
4) การเรียงลำดับคำ (Word Order)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ทุกท่าน: เคลียร์ตำแหน่งส่วนขยาย/ตัวขยายให้ชัด ลดซ้อนความ
5) การใช้กาล (Tenses)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: เลือกกาลตามบทบาทของประโยคในบทคัดย่อ (ข้อเท็จจริง/วิธีวิจัย/ผล)
6) เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1 – 2: ตรวจ comma splice/การใช้มหัพภาค หลังแปล/หลังใช้เครื่องมือ
7) อักษรพิมพ์ใหญ่ (Capitalization)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ทุกท่าน: ชื่อเฉพาะ/คำแรกของประโยค/ตัวย่อวิชาการ ให้รูปแบบคงที่

ข) ระดับคำ (Word Level)

ประเภทข้อผิดพลาด	ผข. ผช. ผช. ผช. ผช.					ข้อเสนอแนะ (ข้อมูลติบรายบุคคล)
	ระดับคำ	1	2	3	4	
1) คำนำหน้านาม (Articles)	✓	✓	✓	-	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: ฝึกใช้ a/an/the ตามกฎ + ตรวจสอบนามนับได้/นับไม่ได้ • (ผช.4: ไม่ได้กล่าวถึง)
2) คำนาม (Nouns)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: เอก/พหูพจน์ • ผช.3: นับได้/นับไม่ได้ • ผช.5: สะกดศัพท์เฉพาะให้ถูก
3) คำบุพบท (Prepositions)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ทุกท่าน: เลือกบุพบทตามความหมาย/โครงสร้างลดการยืมจากภาษาไทย
4) การเลือกคำ (Word choices)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: เลือกคำกลางไม่กำกวมตามบริบทวิชาการ • ผช.5: ใช้ศัพท์เทคนิคให้เหมาะสม

ค) “ข้อเสนอแนะ/ถ้อยคำสำคัญ” รายบุคคล

ผู้เชี่ยวชาญ	ถ้อยคำสำคัญ/ข้อเสนอแนะ
ท่านที่ 1	ใช้เครื่องมือแปล/ตรวจภาษาได้ แต่ ต้องตรวจและปรับวรรคตอน (เช่น , .) และ อ่านทวน ให้ความหมายครบถ้วน
ท่านที่ 2	เสริมพื้นฐานไวยากรณ์ โดยเฉพาะ S – V agreement , รูปเอก/พหูพจน์ การผันกริยา; ทบทวนรูปแบบประโยคพื้นฐาน ; ระวัง วรรคตอน และ การใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ ให้ถูกต้อง
ท่านที่ 3	(ช่องสำหรับคัดถอดคำจริงจากแบบสัมภาษณ์ของท่านที่ 3 เช่น ประเด็นนับได้/นับไม่ได้ โครงสร้าง of-phrase/'s เป็นต้น)
ท่านที่ 4	(ช่องสำหรับคัดถอดคำจริงจากแบบสัมภาษณ์ของท่านที่ 4 เช่น การเชื่อมประโยค การสรุปให้กระชับ ฯลฯ)
ท่านที่ 5	(ช่องสำหรับคัดถอดคำจริงจากแบบสัมภาษณ์ของท่านที่ 5 เช่น การใช้ศัพท์เทคนิค/ คำเฉพาะทาง)

2. ข้อมูลดิบ: ความแตกต่างของข้อผิดพลาด + ข้อเสนอแนะรายบุคคล

(ก) ระดับประโยค สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ประเภท ข้อผิดพลาด (วิทย์- เทคโนโลยี)	ประช.					ข้อเสนอแนะ (ข้อมูลติบรายบุคคล)
	1	2	3	4	5	
1) ประโยค ไม่สมบูรณ์	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: แนะนำรวม/เติมองค์ประกอบให้ประโยคสมบูรณ์ • ผช.2: ย้ำทบทวนโครงสร้างประโยคพื้นฐาน • ผช.3 – 5: เน้นอ่านทวนก่อนส่ง
2) ประโยคต่อเนื่อง	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: แยกเป็น 2 ประโยค • ผช.2: ใช้คำสันธาน+จุลภาค • ผช.4 – 5: อบรมการเชื่อมประโยค
3) ประธาน – กริยา ไม่สอดคล้อง	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: ฝึก S – V agreement • ผช.1/3/5: ตรวจสอบรูปจนให้ตรง
4) การเรียงลำดับคำ	✓	✓	✓	✓	✓	• ทุกคน: ปรับลำดับให้ชัด/เน้นใจความ
5) การใช้กาล (Tenses)	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.2: เลือกกาลให้สอดคล้องส่วนบทคัดย่อ
6) เครื่องหมายวรรค ตอน	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.1 – 2: ตรวจสอบจุลภาค/มหัพภาคหลังแก้ ด้วยเครื่องมือ
7) อักษรพิมพ์ใหญ่	✓	✓	✓	✓	✓	• ทุกคน: ชื่อเฉพาะ/คำแรกของประโยคให้ถูกต้อง

(ข) ระดับประโยค สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ประเภทข้อผิดพลาด (มนุษยฯ – สังคมฯ)	ประช.					ข้อเสนอแนะ (ข้อมูลติบรายบุคคล)
	1	2	3	4	5	
1) ประโยคไม่สมบูรณ์		✓	✓	✓	✓	• ผช.2: ทบทวนประโยคความเดียว/ รวม/ซ้อน
2) ประโยคต่อเนื่อง			✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: แยกประโยค • ผช.4: ใช้สันธานถูกชนิด
3) ประธาน – กริยาไม่สอดคล้อง		✓	✓	✓	✓	• ผช.2: ฝึกผันกริยาให้ตรงรูปพจน์
4) การเรียงลำดับคำ			✓	✓	✓	• ทุกคน: เคลียร์ Modifier/ ส่วนขยาย

ประเภทข้อผิดพลาด (มนุษยฯ – ผช. ผช. ผช. ผช. ผช. สังคมา)	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ (ข้อมูลติบรายบุคคล)
5) การใช้กาล (Tenses)	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.2: เลียงแปลตรงตัวทำให้กาลเพี้ยน
6) เครื่องหมายวรรคตอน	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.1 – 2: ตรวจ Comma Splice
7) อักษรพิมพ์ใหญ่	✓	✓	✓	✓	✓	• ทุกท่าน: ชื่อทฤษฎี/สำนัก/หน่วยงาน

(ค) ระดับคำ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ประเภทข้อผิดพลาด (วิทย์-เทคโนโลยี)	ผช. 1	ผช. 2	ผช. 3	ผช. 4	ผช. 5	ข้อเสนอแนะ
1) Articles	✓	✓	✓	-	✓	• ผช.2: ฝึกใช้ a/an/the ตรงกฎ • ผช.4: (ไม่กล่าวถึง)
2) Nouns	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.2: เอก/พหูพจน์ • ผช.3: นับได้/นับไม่ได้
3) Prepositions	✓	✓	✓	✓	✓	• ทุกท่าน: ตรวจความหมาย/ตำแหน่ง
4) Word choices	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.1: เลือกคำตามบริบทวิชาการ • ผช.5: ศัพท์เทคนิคให้เหมาะสม

(ง) ระดับคำ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมฯ

ประเภทข้อผิดพลาด (มนุษยฯ-สังคมฯ)	ผช. 1	ผช. 2	ผช. 3	ผช. 4	ผช. 5	ข้อเสนอแนะ
1) Articles	✓	✓	✓	-	✓	• ผช.2: ตรวจ Articles กับ Abstract nouns
2) Nouns	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.3: ความเป็นเจ้าของ 's/of-phrases
3) Prepositions	✓	✓	✓	✓	✓	• ทุกท่าน: ตัดซ้อนความ/เลียงพุ่มเพื่อย
4) Word choices	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.1: ใช้คำกลาง/ไม่คลุมเครือ

3. ข้อมูลดิบ: “สาเหตุความแตกต่าง” และ “แนวทางพัฒนา” จำแนกตามสาขา

(ก) สาเหตุความแตกต่างของข้อผิดพลาด (อิงกรอบคำถาม 1.2.3)

สาเหตุความแตกต่าง	ผช. ผช. ผช. ผช. ผช.					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษาแตกต่างกัน	√	√	√	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: เสริมไวยากรณ์แกน (S – V, เอก/พหู) • ผช.1: จัดติวฐานแบบสั้นก่อนเขียน
2) ความถี่ในการใช้ภาษาในหลักสูตรแตกต่างกัน	√	√	–	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.4: แทรกกิจกรรมเขียนสั้น ๆ รายสัปดาห์ในรายวิชาแกน
3) การฟังและการแปลจากไทยมากกว่า (บางกลุ่ม)	√	√	√	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: หลีกเลี่ยงแปลคำต่อคำ • ผช.2: ใช้โครงสร้างประโยคต้นฉบับอังกฤษ
4) อื่น ๆ (เช่น ประสบการณ์ตีพิมพ์/วัฒนธรรมการเขียน)	–	–	–	√	–	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.4: ให้อตัวอย่าง Abstract มาตรฐานเป็นต้นแบบ

(ข) กลุ่มที่ “มีแนวโน้มปรับปรุงได้ดีกว่า” เมื่อได้รับคำแนะนำ (อิงกรอบคำถาม 1.2.4)

1 ข้อ หากคำตอบสนับสนุน หลายด้าน)	ผช. ผช. ผช. ผช. ผช.					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (ทำตามแนวแก้ไขได้ตรงจุด)	√	√	–	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: ให้ Checklist แก่ทีละข้อ • ผช.5: เน้นศัพท์เทคนิคที่ถูกต้อง
2) มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (เข้าใจโครงสร้างภาษาได้ไว)	√	√	–	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: โฟกัส cohesion/ วรรคตอน • ผช.4: ฝึกสรุปให้กระชับ
3) ทั้งสองกลุ่มปรับได้ใกล้เคียงกัน	√	√	√	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ทุกท่าน: ถ้าได้รับ Feedback รายครั้งจะดีขึ้นชัด
4) ไม่สามารถระบุ/ขึ้นกับพื้นฐานรายบุคคล	–	–	–	–	–	

(ค) แนวทางพัฒนาสำหรับ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (อิงกรอบคำถาม 1.2.5)

แนวทางพัฒนา (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)	ผช. ผช. ผช. ผช. ผช.					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) อบรมโครงสร้างประโยคและไวยากรณ์พื้นฐาน	√	√	-	√	√	• ผช.2: รีเฟรช S - V/Tense 2-3 ชั่วโมงก่อนลงมือเขียน
2) เน้นการเขียนประโยคเชิงวิชาการที่ กระชับ ชัดเจน	√	√	-	√	√	• ผช.4: ใช้ประโยคสั้น/หลีกเลี่ยง ซ้อนความ
3) ส่งเสริมการใช้ศัพท์ทางเทคนิคให้เหมาะสม	√	√	√	√	√	• ผช.5: ทำ Mini - Glossary ศัพท์เฉพาะงานวิจัย
4) ฝึกใช้เครื่องมือช่วยตรวจภาษา (เช่น Grammarly/ChatGPT)	√	√	√	√	√	• ผช.1: หลังใช้เครื่องมือ ให้ ตรวจจุดภาค/เว้นวรรคอีกรอบ
5) อื่น ๆ (โปรดระบุ)	-	-	√	√	-	• ผช.3: ปรับต้นฉบับไทยให้ กระชับก่อนแปล • ผช.4: ยึด Abstract วารสาร ตัวอย่าง

(ง) แนวทางพัฒนาสำหรับ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (อิงกรอบคำถาม 1.2.6)

แนวทางพัฒนา (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)	ผช. ผช. ผช. ผช. ผช.					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) ฝึกการเขียนเชิงวิเคราะห์และสรุปผล เป็นระบบ	√	√	-	√	√	• ผช.4: โครงสามตอน วัตถุประสงค์/วิธี/ผล ให้ครบถ้วน
2) เน้นภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ (Academic Style) ที่ถูกต้อง	√	√	-	√	√	• ผช.2: ปรับสำนวน/ลดคำ ฟุ่มเฟือย
3) ปรับปรุงวรรคตอนและการเชื่อม ประโยค (Cohesion)	√	√	√	√	√	• ผช.1 - 2: แก้ Comma Splice และ Run - Ons
4) ฝึกหลีกเลี่ยงการแปลตรงตัวจากไทย	√	√	√	√	√	• ผช.1: เขียนใหม่เป็นอังกฤษ ไม่ ถอดคำต่อคำ
5) อื่น ๆ (โปรดระบุ)	-	-	-	√	-	• ผช.4: ศึกษา Abstract มาตรฐานเพื่อยึด Pattern

4. ข้อมูลดิบ: แนวทางแก้ไข “ระดับประโยค”

แนวทางแก้ไขระดับประโยค	ผช. ผช. ผช. ผช. ผช.					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1.1 นำประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragment) มารวมกับประโยคติดกัน	✓	✓	-	-	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: “แยก/รวมให้ประโยคสมบูรณ์ก่อน” • ผช.2: “เลือกเชื่อมด้วยสันธาน/จุลภาคที่ถูกต้อง”
1.2 เพิ่มองค์ประกอบที่ขาด เพื่อให้เป็นประโยคสมบูรณ์	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ทุกท่าน: “ตรวจว่ามี ประธาน – กริยา – กรรม ครบ”
2. แก้ประโยคต่อเนื่อง (Run - Ons / Comma Splice)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: “แยกเป็น 2 ประโยค” • ผช.4: “ใช้สันธานถูกชนิด”
3. ทำให้ประธาน-กริยา ‘สอดคล้อง’ (S - V Agreement)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: “ผันกริยาให้ตรงรูปเอก/พหู”
4. ปรับ ‘การเรียงลำดับคำ’ (Word Order / Modifiers)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ทุกท่าน: “จัดตำแหน่งตัวขยาย ลด ซ้อนความ”
5. ใช้ ‘กาล’ ให้เหมาะกับบทคัดย่อ (Tenses)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: “วิธีวิจัย/ผล/ข้อเท็จจริง ใช้ กาลให้สอดคล้อง”
6. เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1 – 2: “เช็ค Comma Splice / มหัพภาคตอนจบประโยค”
7. อักษรพิมพ์ใหญ่ (Capitalization)	✓	✓	✓	✓	✓	<ul style="list-style-type: none"> • ทุกท่าน: “ชื่อเฉพาะ/คำแรกของ ประโยค/ตัวย่อวิชาการ”

5. ข้อมูลดิบ: แนวทางแก้ไข “ระดับคำ”

แนวทางแก้ไขระดับคำ	ผช. ผช. ผช. ผช. ผช.					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
Articles: ตรวจสอบใช้ <i>a</i> (ขึ้นต้น ‘เสียงพยัญชนะ’)	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.2: “ตรวจสอบเสียงนำหน้าคำ ไม่ใช่ตัวอักษร”
Articles: ตรวจสอบใช้ <i>an</i> (ขึ้นต้น ‘เสียงสระ’)	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.2: “ดู ‘เสียง’ มากกว่า ‘ตัวสะกด’ ”
Articles: ตรวจสอบใช้ <i>the</i> (เฉพาะ/กล่าวถึง มาก่อน/ขั้นสูงสุด)	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.1: “ระบุ referent ให้ชัดเจน ก่อนใช้ <i>the</i> ”
Articles: ‘ละเว้น’ เมื่อพหูพจน์/นับไม่ได้/ทั่วไป	✓	✓	✓	✓	✓	• ทุกท่าน: “ระวังคำนามนับไม่ได้-ไม่ใช่ articles”
Nouns: เอก-พหูพจน์สัมพันธ์กับกริยา (S - V)	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.2: “ใช้กรุปคำ-ผันกริยา ให้ตรง”
Nouns: นับได้ (เอก/พหู)	✓	✓	✓	✓	✓	• ผช.3: “ใส่ article/รูปพหูตามหลัก”
Nouns: นับไม่ได้ (ไม่เป็นรูปพหู)	✓	✓	✓	✓	✓	• ทุกท่าน: “เสียงเติม s ผิดกับนามนับไม่ได้”
Word Choice / Preposition ฯลฯ (เพิ่มเติมตามต้นฉบับของคุณ)	✓	✓	✓	✓	✓	• ตัวอย่าง: “เลือกคำกลาง บุปพพตามความหมาย”

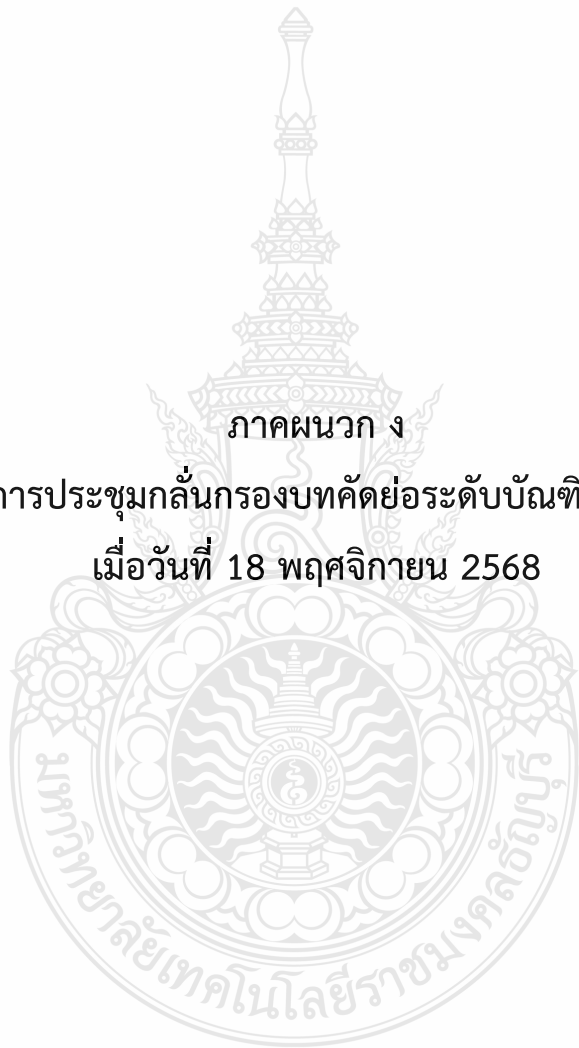
6. ข้อมูลดิบ: “แนวทางการนำไปใช้และการสนับสนุนเชิงระบบ” สำหรับการยกระดับการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

แนวทางการนำไปใช้/การสนับสนุนเชิงระบบ	ผช. ผช. ผช. ผช. ผช.					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1) จัดอบรมเชิงปฏิบัติการ “โครงสร้างประโยค – ไวยากรณ์พื้นฐาน” แบบเร่งรัด	√	√	-	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.2: รีเฟรช S – V/Tense 2 – 3 ชม. ก่อนลงมือเขียน • ผช.4: ทำแบบฝึกหัดจาก Abstract ตัวอย่าง
2) จัดทำ “คู่มือ/แนวปฏิบัติการเขียนบทคัดย่อ” + ตัวอย่างมาตรฐาน (Template)	√	√	√	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: มี checklist ตรวจสอบงาน • ผช.4: แนบตัวอย่างวารสารเป้าหมาย
3) สร้างแบบฟอร์ม “ตรวจบทคัดย่อ (Checklist)” ใช้ก่อนส่งงานทุกครั้ง	√	√	√	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ทุกท่าน: แยกหมวด ประโยค – คำ – วรรคตอน – ส่วนวน
4) จัด “Peer Review/Writing Clinic” (เพื่อนช่วยตรวจ + อาจารย์พี่เลี้ยงภาษา)	√	√	-	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.5: นัดพบราย 2 สัปดาห์ครั้งจนกว่าจะผ่าน
5) ใช้เครื่องมือดิจิทัล (เช่น Grammarly/ChatGPT) พร้อม “แนวปฏิบัติการใช้อย่างรับผิดชอบ”	√	√	√	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: หลังใช้เครื่องมือให้ตรวจ comma/spacing อีกครั้ง • ผช.2: ไม่แปลคำต่อคำ - ยึดโครงสร้างอังกฤษ
6) ทำ “Mini-Glossary ศัพท์เทคนิคเฉพาะสาขา” + ตัวอย่างการใช้	√	√	√	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.5: ทำเป็นภาคผนวกใช้ร่วมรายวิชา/สหสาขา
7) บูรณาการงานเขียนบทคัดย่อใน “รายวิชาพื้นฐาน/วิจัย” (Assignments สั้น ๆ ต่อเนื่อง)	√	√	-	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.4: แบบฝึก 3 ชุด วัตถุประสงค์/วิธี/ผล
8) ตั้ง “คลินิกภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ”/ช่องทางปรึกษาอย่างเป็นระบบ	√	√	-	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.1: เปิดรับต้นฉบับสัปดาห์ละครั้ง • ผช.2: นัดหมายล่วงหน้า 30 นาที/คน
9) ระบบติดตามผล (Feedback Loop) และการประเมินซ้ำก่อนส่งจริง	√	√	√	√	√	<ul style="list-style-type: none"> • ทุกท่าน: รอบตรวจ 1 ☐ แก้ไข ☐ รอบตรวจ 2 (จบ)
10) อื่น ๆ (โปรดระบุตามคำตอบจริง)	-	-	√	√	-	<ul style="list-style-type: none"> • ผช.3: ปรับต้นฉบับไทยให้กระชับก่อนแปล • ผช.4: อ้างอิงสไตล์วารสารเป้าหมาย

ภาคผนวก ง

มติการประชุมกลั่นกรองบทคัดย่อระดับบัณฑิตศึกษา

เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2568

รายงานการประชุมคณะกรรมการกลั่นกรองบทคัดย่อและบทความวิจัย เพื่อสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ครั้งที่ 9/2568

วันอังคารที่ 18 พฤศจิกายน 2568 เวลา 13.30-16.30 น.

ณ ห้องประชุมชั้นสอง อาคารส่งเสริมวัฒนธรรมอุตสาหกรรมชั้นสูงนานาชาติ (Academia Internationalis)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

กรรมการที่มาประชุม

1. ผู้อำนวยการสำนักบัณฑิตศึกษา (รองศาสตราจารย์ ดร.บุญยัง ปลั่งกลาง)	ทำหน้าที่เป็นประธานกรรมการ
2. ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก (ศาสตราจารย์ ดร.พิเชษฐ ลิ้มสุวรรณ)	กรรมการ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ใจศิริ	กรรมการ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุมาวสี ศรีบุญลือ	กรรมการ
5. อาจารย์ประภาพร เล็กดำรงศักดิ์	กรรมการ
6. รองศาสตราจารย์ ดร.รินรดี ปาปะโน	กรรมการ
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงษ์ กิมะพงศ์	กรรมการ
8. นางสาวฉันทัญญักษ์ณ สาราชาติ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
9. นายนิรุทธิ์ เจริญกิจ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการที่ไม่มาประชุม (ติดราชการ/ติดภารกิจ)

1. อธิการบดี (รองศาสตราจารย์ ดร.สมหมาย ผิวสอาด)	ประธานกรรมการ
2. รองอธิการบดี (ศาสตราจารย์ ดร.กฤษณ์ชนม์ ภูมิภิตติพิชญ์)	กรรมการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรยุทธ คล้าชิน	คณะเทคโนโลยีการเกษตร
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ธนศักดิ์ ล้อมทอง	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สโรชรัตน์ ธราพร	คณะศิลปศาสตร์
4. ดร.อดิศร ฉายแสง	คณะบริหารธุรกิจ
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงพร พุทธวงศ์	คณะบริหารธุรกิจ
6. รองศาสตราจารย์ ดร.กำธรเกียรติ มุสิเกต	คณะวิศวกรรมศาสตร์
7. รองศาสตราจารย์ ดร.วีรินทร์ดา เมินส์	คณะวิศวกรรมศาสตร์
8. รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐชา เพ็ชรยิ้ม	คณะวิศวกรรมศาสตร์
9. รองศาสตราจารย์ ดร.วารุณี อริยวิริยะนันท์	คณะวิศวกรรมศาสตร์
10. รองศาสตราจารย์ ดร.ศศิธรดี จันทสี	คณะวิศวกรรมศาสตร์
12. รองศาสตราจารย์ ดร.บวร อิศรางกูร ณ อยุธยา	คณะวิศวกรรมศาสตร์
13. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สีนา ปรีก	คณะวิศวกรรมศาสตร์
14. ดร.กัญชพร ตันทอง	คณะศิลปกรรมศาสตร์
15. นางสาวกานต์รวี ถาวรพันธุ์	สำนักบัณฑิตศึกษา

ระเบียบวาระที่ 5.5 สำนักบัณฑิตศึกษา ขอเสนอพิจารณารับรองผลจำแนกข้อผิดพลาดและผลการสอบสมมติฐานของงานวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

สรุปเรื่อง

ด้วย นางสาวธัญลักษณ์ สารชาติ ตำแหน่ง นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ สังกัดสำนักบัณฑิตศึกษา ได้จัดทำวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อนำผลงานวิจัยดังกล่าวเสนอเข้ารับการประเมินเข้าสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้น

ในการนี้คณะกรรมการเพื่อทำหน้าที่พิจารณาผลงานทางวิชาชีพของสายสนับสนุน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี แนะนำให้ผู้วิจัยนำผลจำแนกข้อผิดพลาดและผลการสอบสมมติฐานเสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการกลั่นกรองบทคัดย่อและบทความวิจัยเพื่อสำเร็จการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อรับรองผลการวิจัยดังกล่าว

ข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณา

เล่มงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (เอกสารแนบ)

ประเด็นเสนอเพื่อโปรดพิจารณา

จึงเสนอที่ประชุมเพื่อโปรดพิจารณารับรองผลจำแนกข้อผิดพลาดและผลการสอบสมมติฐานของงานวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อดำเนินการเสนอต่อคณะกรรมการ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาผลงานทางวิชาชีพของสายสนับสนุน ต่อไป

จึงเสนอต่อคณะกรรมการกลั่นกรองบทคัดย่อและบทความวิจัย เพื่อสำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อโปรดพิจารณา

มติที่ประชุม เห็นชอบ การรับรองผลจำแนกข้อผิดพลาดและผลการสอบสมมติฐานของงานวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อดำเนินการเสนอต่อคณะกรรมการ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาผลงานทางวิชาชีพของสายสนับสนุน ต่อไป

นางสาวธัญลักษณ์ สารชาติ
รองศาสตราจารย์ ดร.บุญยั้ง ปลั่งกลาง

ผู้บันทึกรายงานการประชุม
ผู้ตรวจรายงานการประชุม

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวธัญภักษ์ณ์ สารชาติ
ประวัติการศึกษา	วิทยาศาสตรบัณฑิต (วิทยาการคอมพิวเตอร์) มหาวิทยาลัยขอนแก่น ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำแหน่ง	นักวิชาการศึกษา ระดับปฏิบัติการ
สถานที่ทำงาน	ฝ่ายวิชาการและวิจัย สำนักบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โทรศัพท์ 0-2549-3618
Email Address	thanyaphak_s@rmutt.ac.th

